

roman istrati
ştrumfii kremlinului

roman istrati

ștrumfii kremlinului

editura *mușatinii*, 2016

Consiliul Județean Suceava

Președinte: ???

Vicepreședinți: ???

Centrul Cultural „Bucovina“

Manager: *Viorel VARVAROI*

**Secția pentru Conservarea
și Promovarea Culturii Tradiționale Suceava**

Director: *Călin BRĂȚEANU*

Editura „Mușatinii”

Suceava, str. Tipografiei nr. 1,

Tel. 0230 523640, 0757 076885 (I.D.)

Director general: *Gheorghe DAVID*

Coperta: *Ovidiu Ambrozie BORTĂ-BOA*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

tipar:

Grup Mușatinii

tipografie · editură · producție publicitară

SUCEAVA, tel.: 0230 523640

Un pumn de cuvinte

Există scriitori care ne încredințează doar un pumn de cuvinte, pe care noi, cu îndătinata noastră inesibilitate, le ignorăm, risipind nestemate și abandonându-le sub colbul ignoranței și al nepăsării. Și asta se întâmplă pentru că „nu doar lumpen-proletariatul e plin de zevzeci și nătărași. Nu doar lumea săracă și incultă e blamabilă sub aspectul lipsei de judecată. Mocofani înțîlnim și în sferele înalte ale culturii, artei, în lumea plină de fițe a vedetelor, în sportul de performanță și, mai ales, în politică” (*Meditații cu nuiiua*), în care nu mai vibrează „imense clopote de humă” (*sentiment de toamnă*), chiar dacă „țipă sub cerul spart ca o fântână” (*însingurare*).

Un astfel de scriitor, care ne oferă mult, deși nouă ni se pare puțin, este Roman Istrati, poetul, publicistul și filosoful care s-a născut la Rădăuți, în 7 septembrie 1955, și care avea să debuteze editorial, în 1978, deci la doar 23 de ani, în prestigioasa Editură „Eminescu”, cu placheta „Miezul adânc”, beneficiind și de o prefață frumoasă, scrisă de Constanța Buzea, următoarea lui carte, „d’istrati: jupânii”, fiind lansată abia în 7 septembrie 2015, adică în ziua în care, „piezișă stea de noapte” (*negândire*), Roman Istrati, împlinind 60 de ani, devenise „chiar pribeagul care-și cere prânzul” (*călcând lumina*), pășind pe „neliniștite trepte de untdelemn” (*somn*).

În tot și în toate, Roman Istrati a fost și rămâne un poet înăscut, chiar și în această carte de publicistică, în care „Ștrumfii Kremlinului” înseamnă doar un pretext geopolitic pentru deslușirea comodității noastre istorice, a celor resemnați mioritic și veșnic

nepăsători, deși analiza situație politice nu lipsește, ba, dimpotrivă, e acerbă, lucidă și competentă. Dar și aici, în această incredibilă parabolă a contemporaneității est-europene, „Roman Istrati își face iluzia că este un sceptic, când el este de fapt un luptător mocnit, ca viața însăși, pentru cauze mari. Nu se grăbește să tragă concluzii, și nu reușește să fie cinic... este timp care trece greu, lăsând în urmă poezia agoniei lui, indicând paradoxalele soluții de viață și de bucurie ale celui care știe să piardă și să învețe” (Constanța Buzea). Citatul acesta se referă, desigur, la timpuria lui operă lirică, dar este cât se poate de potrivit și pentru pamfletarda carte „Ștrumfii Kremlinului”, în care pamfletul nu se manifestă doar ca o aciditate la adresa politicilor, ci ca o potență literară, în care „dansează lutul gata să se-aprindă” (*nunta*), iar „enoriași de lână se închină / din mâna lui Iisus lumina cade / uscată ca un colț de ghilotină” (*acquarelă*), sentința devenind destin tipologic pentru un popor caracterizat lăuntric și descifrat ca atare, de „plăvanul grobian și anonim (care) bea tutun, decimează halbe de rachiu, violează, conduce mângă sau o pune de o bătaie cu răngi și ciomege de baseball”, de „intelectualul rafinat (care) își întreține plictisul cotidian încercînd să descopere sensuri filosofice în texte penibile sau pur și simplu să întrețină nevinovate discuții intelectuale despre fenomenele meteo”, de „intelectualul rural, (care), între mulsul vacii și fierberea lăturilor pentru tenorii guițului, își face timp și pentru rezolvarea unui rebus sau pentru lectura rezumativă a presei”, de „intelectualii de oraș, absolvenți ai unor facultăți de la mare distanță (care) își închipuie că-s mult superiori în toate domeniile și, de șmecheri ce au ajuns, ca să se distreze, comandă la restaurant apă minerală feliată și ciorbe de perișoare pătrate spre exasperarea pupezelor cu breton care, în calitatea lor de ospătărițe, trebuie să știe rînduiala tacîmurilor, să știe să toarne discret în pahare, dar mai ales să știe să rînească elegant după fiecare consumator” (*Spionul Floricel*).

În fața acestei lumi, care îl absoarbe, îl cuprinde și îl sufocă,

„gându-i cărarea / trecând ca o spaimă târzie” (*rămâne un spațiu*), „și liniștea-și culcă genunchiul / umbrit de povară” (*rămâne un spațiu*), și tocmai de aceea poetul Roman Istrati, care vine dintr-o altă dimensiune spațială, din cea în care „și fructul ascunde în nemișcare o simfonie” (*toamna*), iar „lumina ei un singur sens arată” (*stea*), nu se poate resemna cu faptul că „noi, românii, sîntem cu sîntem, dar la fudulie nu ne bate nimeni. Cînd e vorba de scos nasul-n lume și de organizat paranghelii răsunătoare suntem ași, spargem orice concurență și-i lăsăm pe toți muți de uimire cu făloșenia noastră cosmică” și că „brandul Bucovinei s-a vrut ctitorit pe trei repere majore: tradițiile nealterate (nu s-a zis nimic despre manelizarea cvasitotală a folclorului), multiculturalismul bucovinean (de fapt semianalfabetismul multiethnic) și bioland-ul (adică meniul cu produse pur ecologice și cu certificate bio)” (*Jupîn de Pardon*). În fond, Roman Istrati vine de și trăiește acolo unde „e greu să naști puterea din cuvinte / când chiar cuvintele îți sunt povară” (*călcând lumina*), de acolo unde „durerea unor faceri se aude” (*din tată-n fiu*) „și mâine somnul poate se va rupe / și mâna noastră mîngîind va pune / vinul în flori și florile în cupe / brumă prin struguri și rugină-n prune” (*țară*).

„De dragul limbii române”, Roman Istrati aude cum „necuvios de simplu și curat / trece un vaiet sîngeriu prin vie / clopotu-și sparge-n gură fluturi / lăptoși ca osul sfînt, de păpădie” (*somn*) și se revoltă în fața primitivismului îndătinat, în care „adorăția tîmpă rămîne apanajul principal al gloatei, indiferent dacă subiectul adorației e un sfînt, o persoană publică, un obiect sacru sau un fetiș ordinar” (*Noi suntem de la Coțușca/ Unde a-nțărcaț dracu, rățușca*), iar „unii opinează chiar că Tatăl Ceresc și-ar fi scăpat creația de sub control și că oamenii au ajuns să-și facă d ecap comportîndu-se împotriva naturii. Ca să fiu cinstit, tocmai aceste comportamente umane de la noi sau de aiurea, de pe planetă, îmi dau de multe ori fiori sau îmi creează coșmaruri” (*Capra rusească*).

„De dragul limbii române”, care, după cum sacerdotal susținea Arune Pumnul, înseamnă „pecetea dumnezeirii” pusă pe identitatea noastră de neam, Roman Istrati se revoltă, precum în poezia din tinerețe, așa și în pamfletele literare din „Ștrumfi Kremlinului”, împotriva faptului că, „de multe ori, conștienți sau fără să vrem, acționăm împotriva firii. Ne răzvrătim împotriva tradițiilor, împotriva normelor și regulilor și, din păcate, răzbunarea scăpată de sub control se orientează chiar împotriva propriilor persoane. Din idioțenie funciară ori cu rafinament masochist, fiecare ins își duce războiul împotriva propriei ființe” (*Sfinția Sa MIG-ul*) – „Povești voi scrie, dacă timpul cere / și despre colții ierbii voi vorbi / cum stau ascunși în fiecare noapte / și ard precum un fagure de ploi” (*fratelui meu*). Iar acționări „împotriva firii” sunt și decadența – „Hai, că asta cu decența e doar o gogoriță, nu o luați chiar mot a mot. Că doar n-am ajuns chiar în halul în care ecumenica Udrea să se rujeze cu carioca, Patriciu să se zgârcească la hîrtia igienică, Becali să renunța la Maybach-ul lui, Țiriac să-și radă mustața și Vanghelie să nu-și mai recunoască celebra inteligență. Păi cam așa ar trebui să facă toți. Măcar din adeziune la spiritul de economie” (*Șlapi pentru domnul Putin*) – și traseismul politic – „Uite că adulterul politic nu figurează ca păcat. Și atunci mă întreb cu îndreptățire: dacă cercetătorii au stabilit că maimuțele antropoide, că primatele au sentimentul moralității, în sensul că deosebesc binele de rău atunci cum se face că primatele politice românești, deși nu deosebesc binele de rău sînt departe de a poseda capacități morale” (*Capra rusească*), și toate păcatele și păcătoșeniile noastre istorice, împotriva căroră Roman Istrati, poet înăscut, iar nu făcut, ridică, în sensul înnălțării, un pumn de cuvinte, mărturisind cu candoare: „Atîta doar mi-e puterea mea în brațe / spini luminoși cu care vă ating” (*lumina de nectar*).

Indiferent de scrierile pe care ni le încredințează, Roman Istrati doar ca risipitor de metafore trebuie înțeles și citit. Iar primele semne ale unei astfel de inspirate lecturi le-au dat, deja, și Ambrozii

Ovidiu Bortă-BOA, autorul copertei, și artistul fotograf și poet Victor T. Rusu, care a realizat, drept simbol al operei, portretul lui Roman Istrati, pe care l-am încredințat acestei cărți.

Ion Drăgușanul

Șlapi pentru domnul Putin

Mare belea și cu criza asta. Pentru cei săraci, pentru cei ruși în fund și care n-au după ce bea apă, pentru amărăștenii care populează țărișoara numită România, criza asta e un fel de mare Bau Bau care ne bagă pe toți în sperieți, care înfricoșează babele pînă la ptiu, drace, și care face ca plodăraia să se ușureze mai des în scutece, iar fetele mari să tresalte de coșmaruri. Și pe bogătani înfrunziți peste noapte criza îi sperie oarecum pentru că aceasta le amușină averile și niciodată nu poți anticipa cît de repede ouăle de aur depuse bine mersi la bancă se pot transforma în omletă financiară sau cît de repede o avere în euroi poate deveni hocus pocus un mărunțiș nu mai mare decît bacșișul de la restaurant. Unii, care pînă mai ieri aruncau cu banii în proști, s-au trezit peste noapte și au început să ia criza în serios. Adică, gata, frățioare, de mîine pitim la secret pungile cu gologani, coasem portofelele, ne roadem de sub unghii, poștim țigările, dăm o singură dată bună ziua, rîdem mai puțin ca să nu facem efort, șterpelim zierele vecinilor și suflăm în apometre ca să se încălzească apa de la duș. Din cauza crizei, pînă și șmecherii de șmecheri s-au dat la fund. Nu-i vezi birjărind motoare bengoase asortate cu blonde care sparg IQ-uri. Nazat rujurile scumpe, nazat linteria de firmă și parfumurile deștepte, nazat șpreiurile celebre și încălțăminte cu ștaif. Înapoi la modestie și la decența strămoșească! Că, doar n-o să credeți chiar tot ce îndrug aici. Hai, că asta cu decența e doar o gogoriță, nu o luați chiar mot a mot. Că doar n-am ajuns chiar

în halul în care ecumenica Udrea să se rujeze cu carioca, Patriciu să se zgîrcească la hîrtia igienică, Becali să renunța la Maybach-ul lui, Țiriac să-și radă mustața și Vanghelie să nu-și mai recunoască celebra inteligență. Păi cam așa ar trebui să facă toți. Măcar din adeziune la spiritul de economie. Apropo însă de criza mondială, să știți că am auzit și o serie de lucruri ciudate. Uite, de exemplu, umblă vorba că, pentru a economisi energie, tot mai multe cupluri chitite pe procreare, au început să aducă pe lume mai mult gemeni. Adică de ce să se irosească unii pînă la istovire pentru a reîmprospăta universul cu un singur bebeluș cînd, cu aceeași energie E mare consumată timp de zece minute orizontale, se pot obține doi și mai mulți bipezi planetari. Cei mai orientați și mai economicoși mi s-au părut a fi niște englezi. Așa se face că un cuplu din Marea Britanie, el negru și ea albă, au obținut în prima fază doi gemeni. Ca toată lumea să fie mulțumită dupleții s-au născut bicolor. Unul alb și unul negru. Iacă așa domnilor, că, dacă mămicuța s-ar fi cuplat cu niște vopsea de ouă sau cu niște carioci, ar fi reieșit o serie cromatică unică în lume, cuprinzînd englezi violeți și scoțieni grenă cu picățele. Cred că cercetătorii din insulă lucrează acum la obținerea primul britanic dalmațian și a primei englezoaice în carouri, iar dacă vor reuși să creeze spermatozoizi pătrătoși, atunci omenirea va naște pui vii doar jucînd la zaruri. La faza asta noi stăm bine, fiindcă avem pițurci și dragomiri de soi. Dar să nu mai batem cîmpii și să ne întoarcem la criză. În afară de faptul că-i financiară, ipotecară, energetică sau cum mama huciului s-o mai fi manifestînd, la noi în România ea are o trăsătură originală. Criza îi ocolește pe baștani și, în general, pe cei cu venituri nesimțit de mari. Deja ni s-a anunțat că lefurile șefilor din Ministerul de Interne rămîn bătute în cuie și ele nu vor fi afectate de nici un fel de criză. În timp ce milițienii huzuresc, amărăștenii se încălzesc la brichetă, beau zeamă de gel de păr în loc de supă și rod radiere de creion închipuindu-și că-s cotlete. Și, pentru a ne criza și mai tare, România a fost lovită de

primul ger al Bocotezei înregistrat vreodată. Adică Bocotezei de la Emil Boc citire și de la vreun botez anume. Și dacă rușii, prietenii noștri tradiționali, au văzut că ne clănțâne sărăcia în izmene, și-au zis să ne sară în ajutor, așa că ne-au eliminat de la plata unei facturi pentru gaz. Domnul Putin a vrut să demonstreze că simpla lui miștocăreală mujicească poate crea țurțuri în întreaga Europă. Domnul Putin nu vrea o Ucraină integrată european, tot așa cum nu vede cu ochi bune nici integrarea Georgiei în structurile Nato și UE. Dacă problema georgiană a fost pentru un timp rezolvată în cel mai brutal mod posibil, cu Ucraina e mai greu. Perfidia Moscovei s-a făcut din nou resimțită. Fostul polcovnic KGB-ist Putin a închis gazul Europei dând vina pe ucraineni. Poate că naivitatea Angelei Merkel, fanfaronada lui Berlusconi și curtoazia ungurească a franțuzitului Sarkozy și-au găsit în sfârșit nașul în gestică absolut neelegantă a domnului Putin. Ce bune maniere, ce curtoazie și ce diplomatie mai așteaptă europenii de la Moscova? Poate că acum, în ceasul al doisprezecelea, liderii Europei cvasiglobalizate vor realiza că termenii de discuție ai Moscovei sînt cei ai șantajului și că Putin a demonstrat că oricînd Europa poate fi băgată sub papucul energetic rusesc. Cea mai mare golăneală a polcovnicului Vladimir a fost însă cea la adresa României. Cu o neobrăzare inimaginabilă, Vladimir Putin a încercat să ducă cu zăhărelul Bucureștiul, promițîndu-i gaze în mod preferențial. De fapt Putin n-a urmărit altceva decît să ne învrăjbească cu Kievul. Dacă pe domnul Putin l-a lovit așa tare amorul de România și vrea musai să ne cîștige încrederea, ar face mai bine ca, înainte de gaz preferențial, să ne trimită Tezaurul confiscat samavolnic și dosit prin hrubele Kremlinului. După aia mai discutăm. Pînă atunci însă, căpoșii de la București, cu morala lor așa dalmațiană cum o știm, ar trebui să se gîndească de două ori înainte de a accepta daruri de la ruși. Ba, mai mult, ei ar trebui să-și vadă de proiectul Nabuco, singurul în stare să ne asigure nouă și Europei o oarecare independență energetică și să-l trimită în acest mod la

plimbare pe spionul defunctei Uniuni Sovietice. La urma urmei, dacă pentru președintele american s-au găsit vreo doi pantofi, de ce adică n-am găsi și noi pentru domnul Putin niște șlapi?

Salutul american

În mediile politice și diplomatice ale anilor 80 era arhicunoscută intransigența președintelui american Ronald Reagan față de ideologia comunistă, față de statele socialiste și conducătorii acestora. Evident că în viziunea regretatului Ronald Reagan, Anticristul era reprezentat de Moscova. Nu erau însă iertate nici celelalte state est europene aflate în zona de influență a Kremlinului. Unul dintre biografii lui Reagan povestește că președintele nu rata nicio ocazie pentru a-i atinge pe sovietici, ba mai mult, inventa metode originale de a-și exprima repulsia față de oligarhia politico-militară ce colorase în roșu jumătate din Europa. Potrivit lui Craig Shirley, biograful despre care făceam pomenire, „după ce Reagan a fost reales în 1984, plăcuțele de înmatriculare ale mașinilor folosite de Ambasada sovietică la Washington au fost schimbate cu unele care începeau cu inițialele FC”. Și cei mai pudici dintre americani zîmbeau la vederea acestor inițiale câtuși de puțin ortodoxe. Yankeeii se amuzau pe seama sovieticilor care probabil că nu bănuiau că F venea de la Fuck, binecunoscuta înjurătură americană pe care o știau și copiii, iar C îi viza pe comuniști. Se pare că FC-ul ăsta e viabil și astăzi. În limite rezonabile, evident. Din păcate însă rezonabilitatea, buna credință și toleranța pe care o oferă discernământul autentic nu par a fi cheile de boltă ale comuniștilor contemporani. Expreședintele moldovean, Vladimir Voronin, nu-și revine încă din buimăceala pierderii puterii și, mahmur după beția discreționară

cu care și-a condus țara, continuă să elibereze porumbei etilici cu pretenții de aforisme politice. Așa se face că analistul de cramă, Vladimir Voronin, consideră mai nou că politica Bucureștiului de a introduce scutul american antirachetă, ar reprezenta o revigorare a Războiului Rece și că, în atare situație, Republica Moldova devine o țară aflată în prima linie a frontului. Față ăsta de pudel care are capătul lesei Kremlinul uită că Războiul Rece e opera comuniștilor și că nu democrațiile occidentale au ridicat zidul Berlinului. După război, SUA au derulat planul Marchall prin care au reclădit economia vest germană, redînd germanilor demnitatea pătată de fascism. Ce-au făcut comuniștii ruși în RFG? Au derulat și ei o halucinantă vînătoare de vrăjitoare, au însămîntat comunismul cu grădinarii semianalfabeți ai armatei roșii și au creat unul dintre cele mai perfecte și odioase prototipuri de stat polițienesc din lume. După chipul și asemănarea tătucului Stalin, părintele tuturor popoarelor. A popoarelor căzute sub talpa mujiciei bolșevice. E clar că nu are România vreo obligație de a da socoteală lui Vladimir Voronin despre intențiile sale strategice. Ca atare, dacă diplomația românească nu-și permite, iar fețele subțiri de la București sunt prea fandosite pentru a-i răspunde cum se cuvine și cum merită domnului Voronin (adică, birjărește), atunci nu-mi rămîne decît plăcuta ocazie de a-i transmite fiului secerii și ciocanului și salut prezidențial și tovărășesc: FC! După cum spuneam, nu vom da socoteală nici lui Voronin și nici Moscovei care pare iritată că interceptorii americani de pe teritoriul României ar putea detecta nu doar rachete iraniene ci și pe cele rusești. Dintotdeauna Rusia a vrut să-i fie respectată zona de protecție în detrimentul protecției celorlalți. Fie ei vecini sau nu. Într-un interviu acordat unui ziar românesc, Pietre Lallauche, secretar de stat în Ministerul francez de externe, spunea că „amenințarea balistică este o realitate crescîndă, iar securitatea UE este amenințată, începînd cu cea a Europei de SE”. Așa că instalarea rachetelor americane de interceptare SM-3 care vor deveni operaționale în 2015 vor contracara, așa cum arată

un document al Ministerului român de Externe „vulnerabilitatea la amenințările cu rachete”. Și așa cum arăta și James Appathurai, purtătorul de cuvânt al NATO, „organizația este în curs de a studia posibilitatea construirii unui sistem antirachetă pentru Europa, în cadrul căruia, sistemul american să aibă un loc central”. Și tot el a zis că, pînă una alta, problema scutului antirachetă de la noi face obiectul „unui acord bilateral româno-american”. Acest lucru însă nu-i pe înțelesul lui Serghei Lavrov, ministrul rus de externe care s-a trezit, în numele Moscovei, să ceară explicații Statelor Unite privind scutul românesc. Această impolitețe tipică mujicilor (ca să nu spun mîrlănie demnă de un F mare, mare de tot) e cu atît mai scandaloasă cu cît demnitarul rus demonstrează că, ori e rău intenționat, ori e prost ... informat. Ori amîndouă. Cu niznaiul specific glaciațiunilor cerebrale, Lavrov se descalifică singur cerînd detalii americanilor despre interceptorii din România „cu atît mai mult cu cît, zice el, regimul Mării Negre este reglementat de Convenția de la Montreux”. Ce credeți, m-am interesat pentru dumneavoastră și, într-adevăr, acest act stipulează o serie de chestiuni privind statutul diverselor categorii de arme în zonă. Numai că Lavrov, sărind peste România, n-a văzut sau n-a vrut să vadă că în documentul Ministerului Român de Externe privind scutul american din țara noastră se spune clar că rachete de interceptare vor fi amplasate „numai pe uscat, nu și în Marea Neagră”. O fi adevărat ce spun unii, că politica-i o curvă, dar în situația asta, cu siguranță că diplomația rusă e mămica ei! Lavrov, ca Lavrov, cîntă și el ce compun și ce dirijează Putin și Medvedev. Iar aceștia tocmai au scos pe tarabă cea mai proaspătă doctrină militară a Moscovei. Pentru cei de la Kremlin NATO reprezintă principala amenințare pentru Rusia, iar sistemul strategic antirachetă figurează ca un pericol major pentru securitatea ei. Un responsabil NATO a arătat însă că Alianța n-are nicio legătură cu scutul antirachetă din România și nici cu discuțiile româno-americane pe această temă. La urma urmei, însuși președintele Obama a invitat România în

acest proiect și nu NATO sau profa de desen a Maicii Rusii. Numai că regula peștelui care „de la cap se împute” e valabilă și pentru guvizii rusești. Așa se face că, luând exemplul celor din sferele rarefiate ale puterii de Moscova, analiștii mai mărunței și prichindeii din eșaloanele inferioare au început să clănțâne coristic, deși orice piscicultor știe că guvidul nu cântă. Igor Korocenko, șeful unei fițuici intitulată „Apărarea națională” consideră, nici mai mult nici mai puțin, că interceptorii americani ce vor fi instalați în România trebuie să fie „ținte prioritare pentru rachetele rusești”. Igoraș, pui de ocnaș, ce faci tu frățică, nu se mai cheamă „apărare națională”, ci de-a dreptul instigare la război împotriva unei țări membre a NATO. Fără niciun fel de camaraderie jurnalistică, i-aș aduce aminte acestui cap de bibilică că are mintea cu cărare pe stînga, faptul că atunci când scenariul cu scutul american antirachetă se desfășura în Cehia și Polonia, Moscova însăși își exprima dorința că acest scut ar fi mai nimerit să aibă ca gazde țări precum România și Bulgaria. Și atunci, nu înțeleg de ce atîta cotcodăceală în cotețul de la Moscova. Și pentru că vreau sincer, ca rușii să se liniștească voi propune și eu interzicerea amplasării scutului american în România și înlocuirea acestuia tot cu o armă americană preluată direct din arsenalul regretatului președinte american. Deci, dragi ctitori ai hegemoniilor de nisip de la Kremlin, salutare și un sincer și călduros F. Ce puii noștri!

Tîpanimaiş, Daria?

Nu-i niciun secret pentru nimeni faptul că segmente importante ale comunității de informații din Rusia, moștenitoare ale KGB și GRU, ca de altfel și a altor oficine sovietice mai mult sau mai puțin străvezii, sunt interesate de mersul lucrurilor în România. Duplicitari și toxici, rușii nu i-au avut niciodată la lingurică pe români și au încercat ori de câte ori le-a fost la îndemână să strivească „picătura de latinitate” lăsată de bunul Dumnezeu în marea băltoacă slavă. Problema e că același Dumnezeu care se pare că e și al nostru și al rușilor, dintr-un cinism ludic sau poate doar dintr-o hachiță divină, n-a vrut ca noi să dispărem, în ciuda politicii panslavismului imperial practică de Moscova, dar care strică și somnul liderilor de la Kremlin, amplificînd pretențiile tot mai vocalizatoare ale Bucureștiului privind recunoașterea consangvinității românești și în afara granițelor noastre actuale. Istoria relațiilor României cu Rusia n-a stat niciodată sub semnul bunei credințe și cu atît mai puțin ne așteptam ca aceste relații să cunoască simptomele vreunei normalizări într-o proximă viitorime. Și dacă tot suntem la buna credință, mă îndoiesc de faptul că aceasta s-ar preda prin școlile Rusiei, că ar fi temelia comportamentului internațional al liderilor de la Moscova, că ar da tonul diplomației lui Serghei Lavrov, că ar anima oligarhia militară rusă sau ar fi chivotul jurnalismului chirilic. Nu știm dacă actuala comunitate de informații de la Moscova lucrează sub acoperirea unor pompoase nume de ziare sau a unor

prea cuvioase agenții de știri, dacă folosește jurnaliști năimiți sau a penetrat mediul jurnalistic, dar cu siguranță că, din orice unghi ai privi problemele, buna credință e ultima care s-ar face vinovată de prestațiile inteligenței scrise, vorbite sau văzute din democratica și pașnica țară a kalașnikovului și a bombei cu hidrogen. Din cauza asta, dar nu numai, românii au dezvoltat de-a lungul vremurilor o anumită precauție față de foștii vecini. În paranteză fie spus, de când Victor Ianukovici a câștigat alegerile prezidențiale din Ucraina, s-ar putea să nici nu ne închipuim cât de rece și de apropiată e răsuflarea Rusiei în granițele României. Subiectul asta merită mai multă atenție și cu siguranță că nu va scăpa necomentat. În sfârșit, românii, când vor să se victimizeze sau vor să înjure pe cineva (nouă, când ne vine să înjurăm, înjurăm), se opresc invariabil la ruși. E și normal, că doar de la ruși vine crivățul, de la ruși a venit pe tancuri și socialismul iudeo-stalinist, ei ne-au băgat pe gît colhozurile, pușcăriile politice și prigoana împotriva elitelor românești și tot ei sunt cei care, după ce au îngropat cea mai liberală constituție europeană, au mutilat și profanat istoria și spiritualitatea românească, declanșând un război ideologic fratricid presărat cu milioane de victime. La un anumit moment dat se ajunsese la halucinantul procent în care o familie din trei suferea de pe urma Holocaustului roșu. Românii au îndurat și asta. Dar uite că de la ruși nu vine numai crivățul. Nu cu mult timp în urmă, tot de la ruși ne-a venit o duduie pe nume Daria Aslamova care a început să interogheze diverși oameni politici, jurnaliști, dar și „români obișnuiți” despre câte în lună și în stele. Nu ne referim aici la luna ianuarie când a venit rusoaica în România și nici la stelele de pe umerii celor care au trimis-o la documentare într-o țară europeană ca a noastră. Pentru că niște mioritici șugubeți i-au sugerat să se informeze mai palmat, „mai sub acoperire, fato, ce naiba, suntem țară NATO”, duduia Daria s-a legitimat ca fiind corespondentă a unei publicații intitulată înduioșător de eroic „Konsolmoskaia Pravda”. Rușii ăștia ori n-au aflat că Brejnev a murit, că și Cernenko

îngrașă glia Maicii Rusii, ba chiar și Iuri Andropov a ajuns cu bine în iad, știți care Andropov, ăla, sărăcuțul, stătea fixat la căldurică, la Kremlin „pentru (vorba lui Pacepa) a evita să urineze din sfert în sfert de oră”. Ei bine, deși toți dinozaurii au fost șterși cu buretele de perestroica lui Gorbaciov, rușii continuă să-și boteze ziarele în cristelnița terminologică a defunctei URSS. De parcă și acum presa de la Moscova ar scrie numai cu tovarășe Medvedev sau tovarășe Putin. Să folosești în mileniul trei noțiuni ca Pravda sau Konsomol denotă ori că ai fantezie de instalator, ori că ești nostalgic al masochismului brejnevist. Așadar nedumeririle duduii Daria (pe care nici logica n-o prea place, iar la istorie are amnezii severe) sunt legate de faptul că multe dintre fostele republici din lagărul socialist au preferat umbrela NATO în locul protecției mujicești. În plus (deși e un minus pentru ea) Daria Aslamova se mai miră de ce românii consideră Rusia ca pe inamicul numărul unu, iar Republica Moldova ca pământ românesc. Dacă ilustra analistă Aslamova ar cunoaște un dram de istorie și ar avea și un dram de decență jurnalistică, ar putea să-și informeze consomoliștii (pardon, cititorii) că atât Rusia imperială cât și URSS și-au construit granițele mutilând teritorial alte state. Chiar Piotr Șaadaiev, sociolog rus de acum două secole, zicea că „Rusia se îndreptă numai în direcția propriei sale înrobiri și a înrobirii vecinilor săi”. Din Finlanda și pînă-n Kurile, pe uscat și pe mare, rușii, dintr-o morbidă inducție hegemonică, au rupt teritorii de la toți vecinii lor. Întreaga istorie a Rusiei și ulterior a URSS este o continuă și inumană agresiune, un efort bolnăvicios de a înlocui forța dreptului internațional cu dreptul forței. Așa că duduie Daria, cocuță dragă, Rusia este inamicul numărul unu al României (cum de altfel singură ai și descoperit) pentru același motiv pentru care ea, Maica Rusie e inamic și pentru Polonia, țările baltice, Ungaria, Ucraina, Republica Moldova, Turcia, republicile din bazinul caspic și cel caucazian și mergînd pînă-n îndepărtata Asie. Sau poate că actualii comsomoliști care te citesc sunt prea

tineri și n-au habar de conflictele sovieto-chineze sau de cele dintre URSS și Japonia, că de Mongolia nu mai vorbim fiindcă și așa e un gubernie a Moscovei. Tîpanimaiș, Daria? În ce privește așa zisa Republică Moldova, pe numele ei adevărat Basarabia, i-aș aminti jurnalistei ruse un fapt aproape minor care i-a scăpat și anume acela că, din patru milioane de locuitori cît are „țara” din stînga Prutului, trei milioane vorbesc românește. Panimaiș, da? Spun asta în numele adevărului (adică pe rusește Pravda, ca să înțeleagă și fata cu tupeu și fițe de la Moscova). În sfîrșit, după ce zice despre noi că „ne-am făcut loc la prăjitura europeană”, Daria Aslamova descrie Bucureștiul ca pe un „diamant plin de noroi”. Corect, e o capitală micuță, cam ciortolită față de Londra sau Paris, dar în care nu mai există nicio umbră de Lenin sau Stalin ca în Balșoi Moscova. Chiar așa, duduie Daria, decît să iei la mișto Bucureștiul nostru, mai bine ți-ai face timp să scrii despre crima organizată de la Moscova, despre piața drogurilor, prostituția, contrabanda, mafia rusească, analfabetismul și alcoolismul din capitala Maicii Rusii. La noi, nici un patriarh nu și-a permis să instige la violență, discriminare sau rasism, așa cum a făcut-o defunctul Alexei al doilea și nici n-a girat sacerdotal imperialismul hegemonic așa cum nu de mult a făcut-o Kiril. Flota română stă bine la Constanța și nu-și ține ancorele în portul ucrainean Odessa, armata română, spre deosebire de cea rusă, e acasă și nu în ograda lui Smirnov, iar rachetele noastre nu se cheamă Iscandarani și nu dorm pe ele mujicii armatei a 14-a din Transnistria sau de-aiurea. Și, în plus, onorabilă Aslamova, la noi, ziariștii pot să scrie adevărul (Pravda) fără a fi împușcați în stradă, ca la Moscova. Noi dacă vrem să fluierăm, fluierăm și dacă vrem să înjurăm, înjurăm fără să murim. Tîpanimaiș, Daria?

Adică a fost ruletă rusească, domnule Putin

I-am văzut pe premierul polonez Donald Tusk și pe Vladimir Putin îmbrățișați ca doi prieteni vechi de când lumea. Am resimțit aproape fizic falsitatea imaginii, dar și a gestului ca atare. Condoleanțele și îmbrățișarea cu care fostul ofițer KGB vroia să-și îmbărbăteze omologul polonez ar părea normale dacă între cele două state istoria ar fi bifat o reciprocitate afectivă. Numai că istoria a inoculat vrajbă între Polonia și Rusia, indiferent dacă aceasta din urmă a îmbrăcat haina imperială, dacă a întruchipat totalitarismul discreționar sovietic sau dacă se revendică acum, după Gorbaciov și Elțîn la un model panslavist, la fel de hegemonic, dar, din păcate, etern tributar primitivismului psihedelic. Chiar dacă n-ar exista nici un dubiu (cercetările încă nu sunt încheiate) privind catastrofa aviatică de la Smolensk, chiar dacă declarațiile oficialităților de rang înalt din Rusia, în frunte cu Medvedev ar fi oneste și chiar dacă gestul fratern al premierului Putin, emoționant și spectaculos pentru opinia publică poloneză aflată încă în șoc, ar fi fost sincer, există totuși eterna îndoială, suspiciunea că istoria, oricât de cinică și perversă ar fi, nu operează totuși cu coincidențe. „Cine-și tulbură casa, va moșteni vînt”, zice o pildă biblică, iar în marea casă a slavilor, frământările și convulsiile au fost dintotdeauna departe de a fi simple adieri. Rușilor le-a plăcut să trăiască periculos și agresiv, să nu respecte norme și reguli, să repudieze raționalitatea, să înlocuiască forța

lucidității cu brutalitatea forței și să transforme, după bunul plac și după propriile interese, în preș de picioare drepturile internaționale și relațiile intercomunitare. Arătați-mi un singur vecin al Rusiei, pornind de la granițele nord europene și pînă-ndepărtatul Orient, care n-a fost jefuit de acești slavi cruzi, primitivi și hrăpăreți și arătați-mi o singură națiune de proximitate cu Rusia, căreia să nu-i fi fost violate teritoriile și a cărei suveranitate să nu fi fost umilită. Îmi place la nebunie dezgustul lui Petre Țuțea care spune că „în timp ce Europa construia catedrale, rușii mînceau paie”. Păi, da, Ecaterina cea Mare, prototipul depravării și adulterului în varianta slavismului imperial, în timp ce implora frivol amicitia lui Voltaire și umplea bibliotecile Rusiei cu scrierile lui Diderot, domnea de fapt în plin secol 18 peste un imperiu în care doar 2% din populație se familiarizase cu scrisul și cititul. Iată de ce mă îndoiesc de buna credință a acestui neam osîndit să poarte ADN-ul rapacității, cruzimii, cinismului, lăcomiei și trufiei. Nu mă vor convinge nici unul dintre marii oameni ai Rusiei, nici Ivan cel Groaznic, ucigașul dement, nici ageamiul Petru, priceput mai mult la rindeluit votcă și la decapitat și detonat semeni de-ai săi, decît la a fi un țar reformator adevărat, nici domnia desfrînată a Ecaterinei, nici prototipul fascinant al părintelui Grigorii, criminalul bețiv și colporteur, acel Rasputin pe care rușii l-au transformat în icoană și căruia i se închină fanatic și azi, nici Lenin, marxistul măcinat de sifilis, nici Stalin, răspopitul georgian asimilat genocidului, demonicului și răului suprem, nici Hrușciiov, țărănoiul rudimentar și cu comportament porcîn, nici Brejnev, mumificatul în votcă și cu atît mai puțin corifeii Rusiei din ultimele decenii. Și Gorbaciov și Elțîn, și Putin și Medvedev i-au refuzat Poloniei recunoașterea unui genocid, a unui masacru pe care ea, Rusia, prin Stalin, l-a făcut. Lech Kaczynski, defunctul președinte polonez, aproape că reușise să oblige Kremlinul să recunoască barbaria și, într-un gest reparatoriu să participe, alături de oficialitățile poloneze la comemorarea morților din blestemata pădure Katyn. Numai că

nici după 70 de ani polonezii n-au reușit să reconcilieze, împreună cu rușii, grozăvia lui Stalin. Mai mult chiar, tragediei Katyn-ului i s-a suprapus tragedia aviatică de la nici 20 de km de gropile comune în care sufletele a 22.000 de polonezi și 4.000 de ruși au fost date morții de mâna NKWD-ului lui Stalin. Un popor care n-a învățat să-și asume istoria, fie ea și criminală, nu merită niciun respect. De aia, dați-mi voie să nu cred în reconcilierea polcovnicului kaghebigist Putin cu rana poloneză a Katyn-ului. La urma urmei, asta ar însemna ca Putin să recunoască faptul că și tatăl său, care a fost ofițer în temuta organizație criminală, e complice moral la marele masacru organizat de NKWD. Așa ceva e prea mult pentru un rus, fie el și prim ministru. Mi se pare firească pretenția procurorului general al Poloniei de a demara o anchetă paralelă cu a rușilor în ceea ce privește accidentul aviatic. La câtă viclenie, fariseism și perfidie a desenat Kremlinul în întreaga sa istorie, pretenția poloneză e cât se poate de îndreptățită. Rușii, dacă n-au nimic de ascuns ar trebui s-o lase mai moale cu placa enervant de repetitivă a „erorii de pilotaj” (la mijlocul anchetei?!) și, indiferent că s-au iritat nițel, ar trebui să dea curs fără echivoc cererii poloneze. Au fost impresionante simpatia și solidaritatea cu care planeta întreagă i-a copleșit pe polonezi în dorința de a le catifela rănilile, dar poate că, de același tribut emoțional ar fi trebuit să se bucure și amărâții din Haiti, din Chile sau cei din China care și acum scormonesc cu mâinile goale prin molozul cutremurelor, după cei dispăruți. Așa că, îndată ce judecata la rece va lua locul lacrimilor și luciditatea va detrona durerea și neputința, poate vom reuși totuși să aflăm dacă a fost vorba de o nenorocită eroare de pilotaj sau de indolența și nesimțirea cinică a unor rușăi din turnul de control de la Smolensk care puteau să-și manifeste binecunoscuta fermitate slavă interzicînd avionului prezidențial polonez apropierea de aerodromul morții. Controlorii de trafic de la sol au fost niște cîrpe, niște amatori și niște neisprăviți care i-au lăsat pe piloții polonezi în haos. Gluma cu bariera lingvistică e o nesimțire atîta vreme cît

unu dintre piloții polonezi vorbea perfect rusa. Atitudinea rușilor este criminală, iar profesionalismul lor, retardat. Numai că domnul Medvedev, cel care a ordonat o anchetă prezidențială condusă de (ați ghicit) domnul Putin, va concluziona că samovarul medieval numit Tupolev 154 cu care planau polonezii prin cer era perfect din punct de vedere al performanțelor tehnice, că cei de la sol sunt toți niște genii aeronautice și că doar Dumnezeu e de vină fiindcă a pus în fața Smolensk-ului un nor compact de 8 km, forțându-i pe piloții polonezi să aterizeze prin pomi. În toată tragedia asta există indiscutabil și o responsabilitate rusă. Așa cum știu eintz-swei (pe rusește, adin, dva) să ridice de la sol avioane cu care bombardează Cecenia sau Georgia, tot așa puteau să ridice și două hîrburi de MIG-uri cu care să forțeze Tupolevul morții să aterizeze în Piața Roșie din Moscova la Sankt Petersburg, sau la dracu-n praznic, prin Siberia și nu să-i lase să se zdrobească de sol. De solul indolenței viscereale și a egocentrismului sadic. Cînd introduci „ruleta rusească” în procedurile de aterizare a unui avion, vei obține întotdeauna un rezultat de tip Smolensk. De data aceasta, în ruleta rusească, degetul de pe trăgaci a fost cel al controlorilor de zbor de la Smolensk, iar tîmpla a fost poloneză. Așa ceva nu se tratează cu îmbrățișări, domnule Putin.

Jupîn de Pardon

Noi, românii, sîntem cum sîntem dar la fudulie nu ne bate nimeni. Cînd e vorba de scos nasul-n lume și de organizat paranghelii răsunătoare suntem ași, spargem orice concurență și-i lăsăm pe toți muți de uimire cu făloșenia noastră cosmică. Ce dacă în țară copiii ne umblă ruți în fund de foame, ce dacă profesorimea e pe drumuri și pensionarii-și amanetează pînă și protezele dentare (cu care, fie vorba între noi și așa n-au ce mesteca o lună-ntreagă), ce dacă sistemul sanitar e o bărcuță-n derivă, ce dacă ni se prăjesc progeniturile în incubatoare și generația etnobotanică nu mai oferă țării decît un viitor cataleptic, ce dacă educația centrată pe elevi (gluma asta s-a fumat și altă dată) desăvîrșește semialfabetismul și ce dacă ne prăbușim într-o fatală dezintegrare morală, deși o facem în mod sărbătorec, în sunet de fanfară și ce dacă sărăcia noastră e cu eghileți, zgomotoasă și inutilă, reprimîndu-și continuu normalitatea. România pare a agreea mai curînd cupiditatea inutilității fastuoase și festivismul pe cît de stupid tot pe atît de penibil decît vreo perspectivă identitară în progresie. Pentru că nu suntem țara lui Voltaire și capitala mondială a modei nu-i la Calafindești sau Pomîrla, pentru că nu fabricăm Mercedes-uri și Kant sau Hegel nu-s de la Dersca, pentru Michelangelo a pictat Capela Sixtină la Vatican și nu pe tavanul gării din Dolhasca, pentru că în România, deși purtăm în spate peste două milenii de istorie nu suntem mai răsăriți de genunchera broaștei și pentru că la noi, vocația universalității e

exersată de niște precupețe politice ce nu reușesc să-și depășească balcanismul ancestral, e firesc să nu performăm nici măcar atunci cînd suntem invitați s-o facem. Crezîndu-se mai breji decît toată seminția românească, niște bucovineni în ambalaj etnofolcloric s-au trezit peste noapte ași în arta diplomatică și ca atare s-au autointitulat ambasadori ai Bucovinei la UE, mai precis la Bruxelles. Petru Luhan, acest bădiță oportunist din politica dîmbovițeană a fost un fel de capel maistru pentru paranghelia bucovineană. „Dîr, dîr, dîr și tropa, tropa, tropa / Am intrat în Europa” a fost, se pare refrenul sub care a avut loc săptămîna trecută în capitala belgiană cheful sucevenilor. Care va să zică, atunci cînd un întreg continent abia își digera șocul provocat de catastrofa aviatică de la Smolensk, atunci cînd în parlamentul european se citeau, într-o desăvîrșită reculegere numele celor pieriți în accident, europarlamentarului Luhan îi ardea de chindie strămoșească. O fi promovarea Bucovinei în parlamentul european un proiect frumos și îndrăzneț dar trebuie să ai prea multă lejeritate neuronală în cap ca să programezi evenimentul într-o marți (cînd se știe cîte ceasuri negre sunt) și în plus și într-o zi de 13 (care iar se știe cît noroc poartă). În sfîrșit, sutelor de politicieni, oameni de afaceri sau boschetărimea diplomatică, tuturor invitaților și neinvitaților de la petrecerea bruxeleză a bucovinenilor nu le-au stat în gît bucatele și licorile bahice cu atît mai mult că tot bufetul a fost pe mocăngeală. Pe mocăngeală pentru ei, că de plătit l-am plătit noi. Cică la făloșenii am stat bine. Un olar de la Marginea și niște scriitori de ouă au lăsat căscați pe apretații europarlamentari iar bărbătoii și păpădiile etnografice de pe la noi au făcut deliciul cromatic al serii bucovinene. Brandul Bucovinei s-a vrut ctitorit pe trei repere majore: tradițiile nealterate (nu s-a zis nimic despre manelizarea cvasitotală a folclorului), multiculturalismul bucovinean (de fapt semianalfabetismul multiethnic) și bioland-ul (adică meniul cu produse pur ecologice și cu certificate bio). Dintre produsele tradiționale ne-a atras atenția bio consilierul personal al președintelui

Gheorghe Flutur pe nume Niculai Barbă și bio veterinarul Petrea Dulgheru mascat de data aceasta în bio bundiță din bio blănițe de bio jderi. Numai pe Sandală Maria Ardeleanu o credem că a mers cu treabă la Bruxelles că doar trebuia să le traducă cineva și brucelezilor bio franceza de toloacă a delegației noastre de bio artiști populari. Dacă europarlamentarii au văzut cum se pictează și cum se încondeiază ouă totuși n-au aflat cum se șomează în Bucovina (la greu, fraților) și cum se protestează pe străzi. Petru Luhan a considerat că aceste fenomene care au devenit deja și la noi tradiții nu pot face parte din trufia expozițională. Românii au un proverb: „frumoase bucate, prost așezate”. Se aplică foarte bine lui Petru Luhan. Printre cele 12 etnii din Bucovina se știe că o comunitate importantă o formează polonezii. Pentru durerea lor națională și din respect pentru momentul cumplit prin care treceau ar fi fost normală o reprogramare a întregului eveniment bucovinean. În afară de vreo câteva trăistuțe pepite dăruite unor anonime și în afară de gloria personală a junelui Petru Luhan, efectul pentru Bucovina rămîne unul financiar. Adică unul plătit fără folos din buzunarele noastre proprii. Poate că se înțelege acum de ce bădița de operetă europarlamentară Petru Luhan este Jupîn de Pardon.

Turțiți-vă nasurile la altă masă

Cu siguranță că Petru cel Mare este unul dintre puținii ruși pe care-i agreez. Nu datorită faptului că ar fi încorporat vreo valoare intrinsecă sau că ar fi de bon ton să fraternizez intelectual cu reformatorii lumii, cât mai degrabă dintr-un amuzament contemplativ impus de traiectoria existențială și spirituală a ciolovecului de doi metri care s-a vrut un fel de rege soare, de principe luminat peste o Rusie analfabetă, troglodită și bețivă. Probabil că singura performanță cu adevărat remarcabilă a ilustrului țar a fost aceea că a reușit să devină un tîmplar mediocru. Evident că nu i se poate reproșa lui Petru dragostea pentru această distinsă meserie a rindeluitului. La urma urmei și biblicul Iosif, soțul Preacuratei Maria, cea născătoare de Dumnezeu a fost tot tîmplar așa că lucrarea lemnului nu este doar o artă respectabilă, ci are și reprezentanți pe măsură. Copilăria micuțului Petru, care la doar 10 anișori era deja țar a pendulat undeva între rigorile imperiale pe care le întruchipa și ghidușiile cinice ale spiritului slav. Așa că nu-i de mirare că și-a transformat mentorul și profesorul însărcinat cu educația sa în bufon al palatului (nu se știe dacă a făcut asta în semn de prețuire sau doar din răzbunare) tot așa cum la fel de uimitoare sunt și trăsăturile ludice ale micului prinț. Între distracțiile sale curente figura și boxul cu tîrnăcopul, obiect cu care Petru obișnuia să spargă dinții și fețele celor care-l enervau. E inutil să precizez că numai Petru avea tîrnăcop, ceilalți combatanți punînd la bătaie doar propriile danturi. Acest cinism precoce e cu

atît mai înduioşător cu cît istoria secretă a Rusiei consemnează că acelaşi puştache se deda la glumiţe mult mai atroce. Adora spre exemplu să se joace cu artificiile pe care le folosea în detonarea capetelor unor supuşi, altfel paşnici şi temători de felul lor, dar care aveau nenorocul de a deveni ţinte ale farselor sîngerosului copilaş. Pentru ca educaţia viitorului Petru cel Mare să fie una elevată, curtea de la Moscova l-a trimis pe micul împielit în marile capitale europene. Indiferent că a fost la Londra, că şi-a pierdut vremea pe la Paris sau că, deghizat în tîmplar a lucrat pe un şantier naval din Olanda, de educaţia lui nu s-a ales decît praful şi haosul. Şi tocmai Petru, cel cu studiile neîncheiate va fi cel care va reforma învăţămîntul în Rusia. Dar asta e unul dintre paradoxurile scîrbavnice ale istoriei: marile reforme ale sistemelor din educaţie nu le-au făcut nici Aristotel, Descartes, Kant sau Einstein, ci semianalfabeţii, mediocrii şi incoerenţii reprezentanţi ai tropismului politic. De propria tinereţe intelectuală cu iz european se sesiza chiar Petru atunci cînd scria acasă, la neamuri, bocindu-şi anxietatea acneică: „nu mai am decît o singură sticlă de votcă. Nu ştiu ce-o să mă fac!” Băiatul ăsta va reforma Rusia, iar cine-şi închipuie că un astfel de demers e posibil pornind doar de la precepte morale moderne, de la principii socio-pedagogice cu valoare europeană sau de la înaltele repere ale civilizaţiei materiale şi spirituale universale, ori e stupid ori e bun de material didactic la ospiciu. Petru a înţeles asta şi mai ales faptul că primitivismul gregar al Rusiei nu poate fi decît coafat şi nu eradicat, iar pentru aceasta nu-i nevoie de principii şi cultură ci de cruzime şi demonism. Aşa că diploma de doctor onorific în drept primită de la Universitatea Oxford nu prea i-a folosit lui Petru cînd a început reformele prin decapitarea, spînzurarea, arderea la foc mic sau îngroparea de vii a celor care nu-i erau pe plac. Şi pentru că o astfel de celebritate funerară nu i-a fost de ajuns, le-a dat voie ruşilor să se reapuce de fumat (avuseseră interdicţie pînă la Petru) şi a adunat la Sankt Petersburg (oraşul pe care l-a ridicat întru propria sa glorie,

după ce a distrus Moscova) toți piticii Rusiei și le-a construit pe gheața râului Neva un sat din zăpadă, doar așa, ca să se distreze. Cea mai distractivă reformă rămîne însă reforma bărbilor. Petru a interzis marilor boieri ruși (care erau și singurii oameni politici ai vremii) să mai umble cu bărbi. Așa că i-a bărbierit pe toți. Cine se opunea îi era bărbierit capul de pe umeri. Când s-a mai îndulcit, Petru a permis unora să umble cu bărbi numai dacă plăteau taxă. Istoria spune că boierii trebuiau să plătească 100 de ruble pentru a-și păstra podoabele capilare, iar țărani de rînd, mujicii, plăteau doar o copeică pentru același privilegiu. Toți însă, ca vitele purtau plăcuțe de autentificare a achitării taxei. Vedeți, de aia am zis că-l agreez pe Petru cel mare. Dacă am avea în România un dictator luminat (așa cum văd că se cochetează deja), atunci s-ar face bani buni la buget prin taxele pe bărbile cu care umblă politicienii noștri. În Parlament numai bărbi, la guvern, Boc și miniștrii săi par a avea norme zilnice de tras bărbi, justiția, administrația, educația, cultura și armata sunt pline de bărbi și de bărboși încît nici frizerii din presă nu mai reușesc să-i bărbierească pe toți. Acum nu știu dacă România ar avea nevoie chiar de un Petru cel Mare, paranoic și bețiv, dar, oricum, de ceva care să îmbine primitivismul cu eghileți imperiali și nazurile globalismului european. Un vechi proverb rus zice cu deșteptăciune: „cu calul nebiciuit și nevasta nebătută nu faci nici pe dracu”. În ce privește coerciția nevestelor, n-am ce să comentez. Statistica spune trist că în România, la două minute o femeie capătă cel puțin o cleapșă. Ce mă interesează în acest proverb este exact lecția de primitivism. Poate că ar trebui să învățăm o asemenea lecția mai ales în relațiile deja prea lejere pe care le avem cu unii dintre conaționali noștri. Spun conaționali doar cu jumătate de gură fiindcă, la fel ca și rușii, seminția maghiară e descendentă aceluiași primitivism asiatic pentru care valorile existențiale derivă din comportamentul arbitrar al prădătorului nomad. Hoardele lui Stalin, care au ocupat jumătate de Europa vor fi fiind geloase pe hoardele

lui Gingis Han sau Attila care au trecut prin foc și sabie întregul continent. Cei care pe 15 martie defilau prin Cluj sub lozinca „Țara secuilor nu e România”, intonând melodii revanșarde și afișînd un total dispreț anticonstituțional, uită că strămoșii lor s-au hrănit doar „cu carne și lapte de iapă și s-au îmbrăcat cu piei de șoareci de câmp” așa cum distractiv spune istoricul american Will Coppy și, iată ce mai zice americanul despre vecinii noștri cu fițe imperiale în cap: „hunii erau niște nomazi din Asia care în secolul al VI-lea au năvălit călare pe poneii lor răpciugoși în Europa și au pornind un val de crime”. Și tot el scrie în „Biografiile necenzurate ale unor oameni celebri” că „hunii erau niște creaturi hidoase. Își turteau nasul cu ajutorul unor scîndurele fixate cu fișii de pînză și-și creștau fața încă din copilărie ca să nu trebuiască să se radă niciodată”. Și tot Coppy completează cu mare și semnificativă relevanță istorică: „în timpul pe care-l cîștigau nebărbierindu-se puteau să-și mai turtească nițel nasurile”. Ia auziți frați maghiari ce îndeletniciri spirituale și intelectuale mai aveau și strămoșii ăștia, ai voștri. Cică, uneori, mai povestește domnul american Coppy „cîte un hun mascul și unul femelă se îndrăgosteau, se căsătoreau și toată suflarea se întreba ce văzuseră unul la altul?”. Ca o constatare mai puțin măgulitoare pentru petiționarii secui din zilele noastre, Will Coppy dezvăluie despre limba strămoșilor lui Marko Bella și ai răspospitului ofițer sub acoperire Laszlo Tokeș că, citez din nou „limba lor pare să fi fost mai puțin potrivită decît latina pentru dezvoltarea artelor și științelor. Fie te apuci de astfel de lucruri, fie nechezi ca un cal. Nu poți să le faci pe ambele”. Păi chiar așa zic și eu, ce-o fi căutînd fix în buricul unei țări latine ca a noastră nechezatul de cal? Și iată ce portret a reținut istoria pentru Attila, marele conducător hun cu care maghiarii se făloșesc atîta: „Attila era fiul lui Mundzuk cel Urît, regele hunilor. Cînd era numai de-o șchioapă, era atît de hîd încît nici măcar maicăsa nu știa ce să-i facă. Ea credea că, crescînd, o să-i treacă, dar, cu cît îi turtea nasul mai tare, cu atît arăta mai rău”. Și tot savurosul

Will Coppy mai zice despre Attila că „la 6 ani a câștigat campionatul național de strîmbături. Ați ghicit, el nu se strîmba”. Și dacă Eminescu își întreba acru contemporanii „voi sunteți urmașii Romei, niște răi și niște fameni/ E rușine omenirii să vă zică vouă oameni”, atunci o să-i întreb și eu pe descălecații secui din Harghita, Mureș și Covasna, „voi sunteți urmașii...” (nu ai Romei, că limba nu permite) lui Attila, fiul lui Mundzuk cel Urît? Păi dacă da, atunci turtiți-vă nasurile la altă masă, frumoșilor.

„În chiloți, sau chiar fără ei” De Mihail Sergheevici Gorbaciov

Probabil că mulți dintre voi au și uitat deja că, nu cu mult timp în urmă ne-a vizitat la București ex-președintele sovietic Mihail Sergheevici Gorbaciov. Părintele perestroicii și al glasnostului a fost invitat (bag seamă și plătit) în țara noastră pentru a lansa un ziar. Când a fost poftit la „10 pentru România”, papașa Gorbaciov s-a dat lovit. Probabil că suma cu care a fost îmbiat nu era demnă de augusta sa persoană. În sfârșit, nu-s eu contabilul fostului aparaticik suprem de la Kremlin ca să-i bifez opțiunile financiare sau cele media. Ceea ce-i semnificativ pentru mine nu constă în faptul că moșulică ăsta care a încercat să umanizeze totalitarismul falimentar sovietic a aterizat la București purtând cu el pardesiul unei complezențe forțate și zîmbetul acrit al unei fosile istorice cît, mai mult, umbra de aroganță și gestică ușor constipată a unei fantome cu ilustra rezonanță în epocă. Nici zîmbăreala de circumstanță cu Emil Constantinescu și Ion Ilici Iliescu, nici dineul semiprotocolar cu figuri anonime ale societății bucureștene (care și-au plătit baban favoarea de a sta la masă cu Gorbaciov) și cu afit mai puțin momentul în sine al lansării unui cotidian românesc nu s-au ridicat la valoarea unui eveniment autentic. În afară de ziarul „Puterea” care, ca gazdă, a titrat pe prima pagină marele fis, media românească a tratat întîmplarea ca pe o știre de pagina doi, ca pe o mondenitate atractivă „așa și așa” sau ca pe o șușă care nu merită mai mult decît un politicos și etno asortat

„niznai”. De ce mi-era mai frică, s-a și întâmplat. Andreea Esca, redutabila știristă de la Pro Tv i-a luat lui Mihail Sergheevici un scurt interviu deși se vedea de la Washington că seamănă mai mult a interogatoriu. Cu eleganța și aplombul său, după un wellcome în România, Andreea Esca l-a rugat pe mister president s-o lumineze în privința câtorva mici nelămuriri legate de prăbușirea comunismului românesc despre care, acest făcător al istoriei cică ar avea habar. Primo: au existat ofițeri ai Serviciilor Secrete sovietice, a întreat Esca, infiltrați în România în decembrie 1989? Niet, niznai a ciripit ca o jumătate de tenor tătuca Gorbaciov. Secundo: v-a cerut Ion Iliescu ajutor militar în timpul Revoluției din România, a devenit enervant de curioasă pentru papașa Gorbaciov, aceeași Andreea Esca. Haideți, că sunteți deștepți și ați ghicit răspunsul: niet, niznai a răspuns strașnic gaspădin Gorbaciov, vopsind cioara pentru a doua oară. Și, în sfârșit, curiozitățile istorice ale Andreei s-au coagulat într-o terță întrebare: l-a întâlnirea de la Malta, s-a discutat despre problemele României și despre noile sfere de influență? Plictisitor și repetitiv ca orice octogenar, Gorbaciov a pus iarăși placa minciunii: niet, niet din nou a perorat fostul lider de la Kremlin. Mai rămînea ca domnul Gorbaciov să ne spună că automobilele Lada care au invadat România în decembrie 89 erau dubite nu cu kaghebiști ci cu fete de pension care au venit să ne impresioneze cu „Lacul lebedelor” de Ceaikovski. Numai că melomanii baletului de contraspionajul românesc s-au prins la timp și au început miștoul de autobază: „bă, lebadă, vezi că ți se vede marșarierul de la Makarov, de sub aripă” sau „bă, pasăre, mă-ta mai are fulgi la subraț de cât a ros-o tocul la pistol?” și tot dintr-astea, populare, românești, clasice adică. Și mai rămînea ca Mihail Sergheevici să înfieri cu mînie proletară pe toți cei care știu precis că tovarășul Ion Ilici Iliescu a pus mîna pe telefonul roșu și a cerut sprijin militar sovietic. Păi, dacă chiar e niet, cum zice Gorbaciov și Bunicuța, chiar n-a apelat la trupele sovietice, atunci de ce generalul Ștefan Gușă s-a opus atît de vehement venirii rușilor?

Sau îl lovise apoplexia pe șeful statului major, așa din senin? Chiar Gușă (cancerizat urgent după aceea) a zis că-i ușor să-i chemi pe ruși, atîta doar că după aceea îți trebuie cel puțin 25 de ani ca să-i scoți afară din țară. Și, la urma urmei, nici nu era nevoie de intervenția rușilor pentru că ei erau de mult aici. Generalul Nicolae Militarul și toți generalii absolvenți ai Academiei Frunze de la Moscova, reactivați în timpul loviturii de stat, nu lucrau pentru Burkina Faso, pentru echipa de polo a Groenlandei sau pentru Papa Ioan Paul al II-lea, ci fix pentru Kremlin. Ce-a ieșit, s-a văzut. Și dacă ar trebui să căscăm gura la porumbelii (de fapt, ciorile vopsite) pe care i-a scos Gorbaciov din voliera lui mintală, ar trebui să acceptăm și povestea că el și Bush, la Malta, au discutat despre cît de bine știu ofițerii KGB să facă briose, macrameuri sau despre dorința fierbinte a lui Bush senior de a se abona la „Pravda” și „Konsomolnaia Gazeta” și despre ce turism militar relaxant a făcut Armata Roșie prin Europa și prin lume. Și dacă tot veni vorba de abureli, manipulare și gogorițe (că tot fusese Ziua Internațională a Libertății Mass Media), hai să vă citez ce-i spunea tovarășul Mihail Sergheevici Gorbaciov tovarășului Șevardnadze, ministrul de externe al URSS despre retragerea rușilor din Afganistan unde aceștia o furaseră rău de tot. Citez: „nu se permite postura de înfrînt (pentru Armata Roșie n.n.) nu trebuie să apărem în fața lumii în chiloți, sau chiar fără ei”. Adică gaspadin Mișa nu vroia ca draga lui Armată Roșie, renumită prin primitivismul violenței sale să pățească aceeași rușine mediatică pe care o pățiseră americanii în Vietnam. Așa că, deși „aproape 15.000 de soldați sovietici, majoritate tineri recruți, muriseră inutil și alți 53.000 fuseseră răniți într-un război care avea o importanță strategică minimă pentru Uniunea Sovietică și contribuția sa la cauza comunismului” (am citat din lucrarea „1989-Prăbușirea imperiului sovietic” de Victor Sebestyen). URSS și moșnegăria militară și strategică de la Kremlin nu-și puteau permite luxul de a apărea în fața lumii, „în chiloți, sau chiar fără ei”. Pentru domnul Gorbaciov

conta prea puțin că un milion de suflete afgane fuseseră trimise la Allah de malaxorul hegemonismului sovietic sau că peste 3 milioane de oameni își părăsiseră căminele și liniștea, refugiindu-se din fața urii, demenței și primitivismului paranoic rusesc. Pe Gorbaciov și pe generalii săi „retragerea trupelor nu a fost o înfrângere ci a reprezentat încununarea unei misiuni internaționaliste”. Tovarășe Gorbaciov, poate e vorba de internaționalismul morții exersat de Armata Roșie fiindcă, în toată istoria sa, imperialismul, fie el botezat rus sau sovietic, pe oriunde l-am întâlnit pe glob, nu l-a surprins plantând petunii, oblojind ciute rănite, spălând scutecele subnutriților africani sau ajutând bătrânii mujahedini afgani ori moșnegii ceceni să se scobească în urechi cu cuiul perculator de la AK-emuri. Numai că filosofia panslavismului moscovit obligă la anormalitate, la mutilarea realului și la mistificarea evidențelor. Pentru a palma derapajul militar și imagistic al Kremlinului, căteii de serviciu au asezonat umilitoarea înfrângere și retragerea din Afganistan cu drapele roșii fluturând în vânt, cu parade militare și fanfare intonând cîntece, cu familiile veteranilor întâmpinând eroii militari supraviețuitori, scârbiți de inutilitatea sacrificiului lor, cu buchete triumfaliste de garoafe roșii, cu ghirlande de flori și panglici multicolore, toate într-o grotescă și fetidă gestică psihedelică. Și pentru ca minciuna mediatică să fie desăvârșită, Rusia domnului Gorbaciov și-a întâmpinat soldățeii scăpați din măceluri cu halucinantul slogan „Ordinul Țării-Mamă a fost îndeplinit”. Ce dacă eroii erau în chiloți sau chiar fără ei?! La urma urmei, vorba unui jurnalist de la „L Observatore Romano”, de la Vatican: „istoria, ca și adevărul nu poate mulțumi pe toată lumea”. Din această cauză nu vă pot mulțumi domnule Gorbaciov, indiferent c-ați venit la București îmbrăcat și nu așa cum s-au retras soldații Armatei Roșii din Afganistan.

KK

Faptul că rușii par a fi de pe o altă planetă nu mai miră pe nimeni. Fanatismul, fie el religios sau imperial este o dimensiune esențială a ADN-ului slav iar dacă la aceasta mai adăugăm și cruzimea, ca modalitate de impunere identitară vom avea imaginea, deloc veselă a celor care ne-au mâncat și nouă fizații timp de câteva sute de ani. Nu degeaba Rasputin și halucinanta execuție de către bolșevicii lui Lenin a familiei imperiale ruse sunt embleme istoriografice ale spiritului slav. Rusia contemporană, care se vrea modernă și civilizată deși încă mai tîrîie după ea moduri de viață tribale sau cutumice refuză să-și asume propria istorie. De ce? Pentru simplul motiv că, în interiorul ei, Rusia intimă s-a clădit pe teroare iar în exterior, istoria Rusiei e un lung șir de agresivități, de rapturi teritoriale, de oprimări și subjugări. Rusul de rînd s-a născut și a trăit cu frică de poliția politică, fie că ea s-a numit Ohrana Romanovilor sau NKWD-ul lui Stalin și în primitivismul lor, rușii au reclamat tot timpul nevoia unui simbol supra social. Maica Rusia, concept prea abstract pentru imaginarul colectiv și-a găsit replica simplistă dar perfect cognoscibilă în persoana „Tătucului” tuturor rușilor. Nu mai prezintă relevanță dacă Tătucul era zurluiul cheffiu Petru cel Mare, nimfomana Ecaterina a doua, perfidul Lenin, înconjurat de ceata lui de evrei atei ori Iosif Visarionovici Stalin, maleficul inegalabil la nivel planetar în genocid și cruzime. Încercați să numiți un produs de export care să-i identifice pe ruși. Mie, în afară de Gulag și

Kalașnikov nu-mi vine nimic în minte. Pînă și celebrul balet rus e învățat de la franțuzi. Evident că fanii Moscovei vor sări ca arși replicînd cu marea cultură rusă, cu Tolstoi, Pușkin, Repin, Gorki, Cehov, Ceaikovski, Maiacovski, Pasternak, Ilia Eremburg sau Soljenițin și mulți, mulți alții. Da, bun, numai că vorbim limbi diferite și ne înțelegem babilonic. Rusul de rînd, mujicul rudimentar și bețiv habar n-avea cine-i Ana Karenina sau dacă din Lacul lebedelor se extrăgea petrol la fel ca din Lacul Bakal. Mă îndoiesc de faptul că prin cocioabele de lut și prin izbele jalnice ale Siberiei, prin taigaua rusă sau prin nordul îndepărtat ar mai fi avut cineva timp să recite din Esenin sau să pună în scenă „Unchiul Vania”. Nu spun, ca Petre Țuțea că „în timp ce Europa clădea catedrale, rușii mîncau paie”. Da, r acum un secol în urmă, cînd francezii ridicau Tour Eiffel iar americanii se făleau cu Empire State Building, rușii își închegau casele cu cuie de lemn. Cînd un mujic dintr-ăsta vroia să se însoare dădea veste în lume cîte cuie de lemn are, 1000, 2000, 3000 astfel încît Natașele pretendente la mîna lui să știe cît de gospodar e băiatul. N-am ce zice, actualul duet politic de la Moscova, Medvedev – Putin are puține șanse de a civiliza Rusia (întreprindere aproape imposibilă) sau măcar de a reciviliza imaginea Rusiei, atîta vreme cît avem totuși de-a face cu o țară în care știința e Nauca iar poporul e veșnic Narod. În momentul în care acceptăm, așa cum e și normal că civilizația e un concept a cărui structură intimă presupune continuitate atunci din start trebuie să acceptăm și că civilizația și cultura slavilor, de la Kalinigrad și pînă la Vladivostok înregistrează discontinuități și sincope care le descalifică din reperatele modernității. O culturalitate haotică și confuză, care cu greu s-a desprins din cenzura autoadulării și glorificării de sine nu poate conversa cu o Europă elitistă în care culturalitate ași civilitatea sunt de mult valori respirabile. E ca și cum ai reproșa boșimanilor că n-au habar de Aristotel, că nu știu cine-i Mozart sau că n-au citit Prolegomenele lui Kant. Pentru a-și reprima frustrarea culturalității, Rusia etalează în fața Europei eterna

și nefericita aroganță a forței, înlocuind afabilitatea elevației cu agresivitatea ignoranței endemice. Angela Merkel a promis nu de mult lui Medvedev că dacă cei 1500 de soldați ruși pe care-i are Moscova în Transnistria părăsesc această auto intitulată republică atunci ea se va face luntre și punte ca să se ridice vizele pentru cetățenii ruși în UE. Vă dați seama, în schimbul a 1500 de mujici troglodiți din Transnistria, Europa riscă să fie invadată de milioane de rusălăi agresivi și ignoranți. Nici Armata Roșie, în cele mai erotice vise ale lui Jukov, Stalin sau Brejnev n-a reușit așa ceva. Să ne aducem aminte ce spunea în anii 80 Francois Mitterand (un socialist, la urma urmei) când Moscova împănase jumătatea comunistă a Europei cu rachete: „pacifiștii sunt în vest iar rachetele SS-20 (sovietice) sunt în est”. Evident că este neavenit un rechizitoriu la adresa URSS și a ce a mi rămas din ea, dar nu trebuie să uităm că o Rusie nemonitorizată e mai periculoasă decât orice calamitate bubonică. Asta, tocmai acum când vechea mafie nomenclaturistă din Rusia s-a transformat în noua oligarhie economico-financiară din care se simte respirația fetidă a serviciilor secrete. Ca să vă convingeți cât de zăbăuci sunt rușii ăștia fiți atenți numai la ce i-a trecut prin cap ultra naționalistului (cam circumcis, de felul lui) Vladimir Wolfovici Jirinovski. Cunoscut de mult ca fiind un tip cu mintea la peluză, Wolfovici Jirinovski a propus ca toți cei care au fost condamnați pentru acte de corupție (în afară de el, bineînțeles) să fie tatuați cu litera K pe mâna stîngă. Dacă bandiții au operat cu ambele mâini evident că tatuajul va fi KK. LDPR, adică Partidul Liberal Democrat din Rusia, formațiunea lui Jirinovski este a treia ca pondere în Duma de stat și n-ar fi o minune legislativă să vedem ruși tatuați nu numai pe o aripă ci din cap pînă-n picioare cu litera K. asta în situația în care Dimitri Medvedev a dat drumul la „Legea despre contracararea corupției”. Ce abureală și pe rusnacii ăștia! Cînd marii profitori post sovietici, adică tătucii corupției rusești cumpără de mult castele, bănci, terenuri, industrii, echipe de fotbal

ori ziare și influență pe tot globul (cu apetit special pentru Europa), Medvedev vorbește de „contracarea corupției” iar Wolfovici Jirinovski vrea să impună moda tatuajului cu K. ori totul e un mare KK ori pe ruși i-a bătut soarele în cap. când spun asta nu mă refer la patronul rus a unei case de pariuri care a oferit 100.000 de dolari pentru a cumpăra de la nemți caracatița Paul, promițându-i tentaculatei un loc de muncă la el în firmă, ba chiar și-un salariu de 5.000 de euro pe lună. La leafa asta, milioane de ruși își plîng în ventuze de ciudă că nu s-au născut caracatițe ca să nu le mai bată sărăcia și șomajul la ușă. Bine că angajamentul nu s-a mai făcut. Probabil că rușii, paranoici cum îi știm, aflînd că Paul e din Marea Britanie s-au gîndit c-o fi vorba de vreun agent de la MI6 care lucrează sub acoperire de caracatiță într-un acvariu din localitatea Oberhausen din Germania. Și dacă tot suntem la capitolul „halucinanți fără halucinogene” iată că ce spuneam mai înainte se adeverește. Cruzimea slavă are și variante infantile. Doi puști, o fată de 17 anișori și frățiorul ei de doar 15 ani și-au căsăpît tatăl cu toporul și l-au ascuns în beciul casei deoarece „îi obliga să meargă pe jos la școală”! nici Freud, nici Jung și nici mama mare a psihanalizei nu poate lămuri o așa dilimăneală. Eu l-aș întreba pe domnul Vladimir Wolfovici, atotștiutorul, pe ăștia doi plozi și pe alții ca ei, cu ce propunere de literă ar merge tatuai? În sfîrșit, dacă tot suntem în domeniul paranormalului, adică în Rusia, hai să vă mai zic una de-am citit-o eu în presă special pentru voi. În timp ce pe România scria viitură, Rusia era pe invers, adică mîncată de secetă. Dar nu oricum, ci o secetă dintr-aia cruntă care-i bîntuie pe ruși și acum. Calamitatea a distrus mii de hectare de culturi iar în multe locuri, producția de grîu e compromisă. Ministerul rus al agriculturii mai anunță că, din cauza secetei și a foametei, animalele au un comportament agresiv. Cică urșii dau iama prin sate după haleu și apă iar șerpii și păianjenii au atacat deja oameni. Cică „peștii putrezesc în rîuri, arici morți sunt descoperiți pe poteci iar corbii epuizați se prăbușesc pe cîmp”. Băi,

să-mi trag una! Cum așa, adică zboară prin aer și apoi, de foame, brusc cad epuizați? La câte dezinformări, intoxicații și minciuni toarnă rușii zilnic mai rămîne ca să vedem la televiziunea de stat vreo cocuță în doliu bocind știri cum că din cauza caniculei, o buburuză hămesită a atacat fără avertisment o turmă care păștea pașnic pe o tolocuță, devorînd trei vaci și un văcar deja mort de beat sau că o mioriță, laie bucălaie, dar mai mult schizofrenică de foame și-a lăsat timiditatea depresivă de o parte și, mizînd pe factorul surpriză a dat buzna, mîrînd înfricoșător pe ulița unui sat și, sub privirile confuze de votcă a două babe a devorat cît ai clipi pe factorul poștal cu tot cu bicicletă dar și cu pensiile și banii de la cotizația sindicală după care, nesătulă, a dat gata și un depozit al unei fabrici de țigări iar acum e în transfuzii, scuipa oaia sînge de la atîta tabac și medicii au un pronostic reținut în privința ei. Nu mai spun de faptul că un bondar nervos și lignit a atacat un tractor aflat în pauză tehnică iar un gîndac de colorado, pervers și cu ochii injectați de sete, a supt vreo 10 baxuri de apă plată de la un magazin sătesc iar acum a fost semnalat că se îndreaptă amenințător spre lacul de acumulare a hidrocentralei V. I. Lenin de pe Volga, punînd în pericol securitatea energetică a milioane de ruși. Vedeți, asta-i Maica Rusia căreia avocatul german Angela Merkel vrea să-i ridice viza de intrare în UE ca să se umple Europa de slavi tatuati cu litera K.

Comunismul carbogazos

Orice ați zice, trebuie să recunoașteți că măcar în ceea ce privește fenomenul crizei mondiale am avut și am în continuare dreptate. Criza economico-financiară din anii 29-33 a determinat re poziționarea economiilor mondiale și a guvernelor principalelor puteri față de încleștarea care urma să înceapă odată cu toamna anului 1939, și anume Al Doilea Război Mondial. Pentru un analist politic, cea mai mare greșeală e să se înghesuie la poarta economiștilor și să-i întrebe pe aceștia ce-i aia criză și cu ce se mănîncă ea. Spun asta fiindcă se știe din capul locului că economiști sînt ultimele persoane care află că planeta parcurge momente grave de criză. Și cine-i lucid și-și păstrează calmul trebuie să știe că economiștii sînt de, asemenea, cele mai contradicte persoane în ceea ce privește explicarea cauzelor care declanșează o criză, dar mai ales a măsurilor care trebuiesc luate pentru contracararea dezastrului planetar. Pentru a se lămuri în privința marasmului economic, băieții deștepți nu apelează nici la „Capitalul” lui Carl Marx, nici la „Notițele” finanțistilor interbelici și nici la tonele de hîrțogăraie teoretică ale laureaților Nobel pentru economie, ci se interesează discret cu ce se mai ocupă Clubul Bilderberg, Trilaterala, CFR-ul (Council of Foreign Relations) sau alte organisme mai creponate sau mai de mahala care maschează răsuf larea oculte mondiale. Nu-i interesează prea mult ce face criza pe la alții și cum decimează ea iluziile de bunăstare ale altora. Important e cum își face ea de cap pe la noi, ce efecte mioritice se

înregistrează, dar mai ales modul în care plugarii urbani și căciulații de pe câmpii și din vâlcele încasează knock out-urile bănești ale guvernării hibride din România. Problema e cât sîntem noi de adaptați la astfel de șocuri. Uite, de exemplu în Rusia, o tanti care-i șefa Institutului de Psihologie Socială spune că rușii ar fi cei mai rezistenți la lipsuri și neajunsuri. E mișto să fii gagică, să freci menta filosofică într-un birou călduț din Moscova și să estimezi de acolo că poporul lui Putin și Medvedev poate supraviețui la fel de ușor și-n vitregia stepelor calmuce, și-n iadul minelor de uraniu și-n izbele turtite de ger ale Nordului îndepărtat. În general, rusului de rînd îi este indiferent dacă fumează mahorcă de la stat sau cîlț de împletit sfoară de legat nădragi, dacă pita lui are aromă de coptură sau de obială mujicească, dacă vodca-i de la mama ei sau e numai o fiertură de pufoaică sau de ciucalăi. Cu siguranță că există un club Bilderberg și-n varianta slavă, iar parohii fanatismului plavoslavnic au avut grijă să înlocuiască zdreanța obosită a sărăntoacei și lihnitei Maicii Rusia cu hlamida strălucitoare a gloriei imperiale sau, pînă la perestroică și glaznost, cu salopetele staliniste și șepcile din tablă de tigaie ale boierimii proletare. Nebunia socialistă a făcut ca Rusia să renunțe la ruși și să-i înlocuiască tenace, dar cinic, cu așa zișii cetățeni sovietici. Cum să nu devii rezistent (ca rusul) cînd firescul uman era mutilat și substituit cu un mutant experimentat în laboratoarele ideologiei comuniste? Mîngîierea, blîndețea și chiar zîmbetul nu mai țineau de gestică afectivă. Toate erau eroice, revoluționare. Ia închipuiți-vă sărutul sovietic, tovărășesc, promovat de studiourile Mosfilm! Te ia cu frisoane! Primul om în cosmos era un rus, tovarășul Gagaroin, prima cățea, Laika și prima femeie, tovarășa Tereșkova aveau și ele cetățenia mării Uniuni Sovietice. Toată presa, numai chestii dintr-astea proslăvea. Nici un rînd despre faptul că Stalin, autorul celui mai mare și înfiorător genocid din istorie, era tot om sovietic, nici un rînd despre faptul că teribilul gulag, preapuțin dezvăluit de Soljenișin, era tot invenție rusească, iar dictatura

polițienescă a KGB nu era marfă de import și ridiculiza în cruzime chiar monstruosul Gestapo. Așa că Tatiana Dimitrieva, rusoaica despre care vă spuneam că-i șefa Institutului Național de Psihologie Socială, degeaba ne abureșete zicînd: „populația rusă intră în criză cu o stare de echilibru mental și cu o mare experiență cîștigată din crizele precedente (te cred și eu-n.n), în timp ce americanii se confruntă cu stresul provocat de pierderile finaciare, iar britanicii rămîn fără case”. Hei, Tatiano, tu fato, prrrr, despre ce echilibru mental spui tu, rămurică mică a pedagogiei consomoliste. Cînd 90% dintre ruși sînt scufundați în vodcă pînă la sprîncene, nu știi despre ce echilibru mental mai poate fi vorba. Cică americanii și britanicii sînt stresați. Păi, da fetico, ăia au fost stresați de bunăstare și acum, cînd i-a lovit criza economică sînt năuciți. Dar și așa greu cum le e, tot își permit croaziere în Honolulu, concedii în Malibu și week-end-uri la cazinourile din Las Vegas. Să-i lăsăm însă pe rusnaci deoparte, și să vedem ce porcării mai face criza în rîndul tinerilor. Se știe că această categorie de vîrstă e cea mai afectată de convulsiile economice majore. Și la muncă, la hîială și la greu și la război și la orice-i neplăcut de făcut, tinerii sînt băgați în față. Mai puțin la redistribuirea avuției naționale. Acolo nu mai sînt fruntași, ci, dimpotrivă, fac coada pînă cînd, ori pronia cerească, ori vreun noroc chior, ori vreo moștenire sau vreun loz cîștigător îi scoate din anonimat și-i bagă în scăldătoarea cu lovele. Văd la televizor, pe la știri, defilînd o lume din ce în ce mia nebună și parcă tinerii sînt mai tot timpul în frunte. Bătăi, violuri, furturi, bușeli de autoturisme, cuțităreli și chiar împușcături, sinucideri sau alte minunății cu autori au victime din rîndul tinerilor. Mă gîndesc că blestemata asta de criză îi face pe tineri irascibili și violenți. Dar uite că nu. Un studiu americanesc arată că de la cei pentru care comunicarea înseamnă gîgureală și pînă la cei care se trezesc de trei ori pe noapte și-și declară răs-picat, privindu-se în oglindă „fii bărbat, nu lăsa prostata să-ți distrugă viața, toți au probleme medicale. Și generația tetinei

și cea a lui Dănutz care face pișucu pe canapea și generația șoșonarilor știrbi mîncată de gută și artroze suferă toate deopotrivă de schimbări structurale la nivelul creierului. Cică tinerii sînt cu precădere mai nervoși, mai irascibili și de nestăpînit, fiindcă creierul lor se dezvoltă mai lent decît corpul. Cică, nu hormonii agită tinerețea, ci faptul că puștii pierd anual aproape 1% din substanța cenușie pentru că aceasta se transformă într-un țesut adipos și care ăsta, la rîndul lui, stabilizează legăturile neuronale. Adică bizareriile, teribilismele și exuberanța nu vin de la faptul că dau hormonii în clocot, ci de la faptul că se micșorează neuronal creierul, iar tinerii adoptă un comportament de multe ori deviant (consum de alcool, droguri, sex neprotejat, violență). Aha, m-am prins cum e. Deci microevoluția anticomunistă din Republica Moldova, pompieristică și fumigenă și presărată pe alocuri cu milițieni bușiți și capete sparte de bucăți de bordură nu se datorează dictaturii de tip bolșevic al regimului lui Voronin, nu se datorează îngrădirii aberante pentru mileniul al treilea al libertăților fundamentale ale omului , între care libertatea de circulație și de exprimare sînt cele mai vitregite, nu se datorează nici măcar stării economice rahitice în care se zbate o țară subjugată clanurilor de tip mafiot și cenzurii, nu se datorează nici corupției ce cangrenează structural Republica Moldova și nu se datorează nici României sau UE care, așa cum arătau Voronin și doamna aia cu nume de boală de piele, care cică-i prim ministru, ar fi cele care și-au băgat coada în oala moldovenească aflată în fierbere. Nu, toate convulsiile, tensiunile și conflictele violente de la Chișinău, tot tîmbălăul făcut de tinerii irascibili, se datorează, conform Institutului American de Sănătate Mintală numai faptului că acestor tineri li se micșorează neuronal creierele. Vedeti, nu mi-e cel mai frică de faptul că tinerii moldoveni irascibili s-ar droga, ar fi violenți și piromani, sau că ar face lovituri de stat care să dărîme bolșevismul lui Voronin, ci mi-e frică de faptul că nesăbuiții ăștia cu creierele în micșorare s-ar putea apuca mîine, poimîine chiar și de fumat. Și tot mi-e frică de faptul

că nu tinerii-s de vină la Chișinău și nici Republica Moldova în ansamblul ei, ci chiar Vladimir Voronin, acest președinte carbogazos și cu creierul mic.

Lady GAGA(rin)

Au rusălăii un stil de trînti minciuni, ceva de groază. Probabil că asta-i și motivul pentru care desecretizarea unor dosare de interes pentru istorici se mișcă în Rusia cu viteza melcului. Cu chiu cu vai mai scapă unele informații de prin memoriile unor foști martori oculari care, din cauza vârstei dau pe goarnă orice fiindcă oricum nu mai au nimic de pierdut sau mai apar informații sifonate de unii arhivari puși pe căpătuială. Aha, să ai adăugăm și unele investigații jurnalistice de succes sau „defectările” unor foști combatanți, rîndași mai proeminenți sau mai mărunți de la „Lublyanka” sediul vestitei pușcării dar și sediul Serviciilor secrete sovietice din Piața Dzerjinski. Autoritățile de la Moscova au dezvoltata de-a lungul vremurilor o adevărată artă a minciunii și disimulării. Pentru generalii de la GRU și KGB era o adevărată distracție ca, între doi biscuiți muiiați în votcă să prostească propriul popor dar mai ales cancelariile occidentale. Și, Slavă Domnului, aiatohii manipulării din serviciile secrete sovietice nu șomau deloc mai ales că lucrau cu materialul clientului. Adică, „pentru export” cu fabuloasa naivitate occidentală iar pentru „piața internă” cu un popor dezarmat mental, îndoctrinat și ideologizat pînă la greață și ținut sub spectrul gulagului bolșevic. Privarea de informație și teroarea au fost ingredientele cu care Kremlinul a anihilat orice tentativă a rusului de rînd de a inspira nițel din ozonul libertății. Lîngă cele două s-a adăugat, așa cum am spus delirul minciunii și al prostelii publice. Trebuie să recunoaștem

că rușii erau experți în iluzionism. Din această cauză, piața valorilor cu semnificații universal-umană a ajuns să fie intoxicată de kitch-uri. Iuri Gagarin, primul om care a zburat în cosmos e una dintre făcăturile a cărei notorietate se sprijină mai curînd pe „savanții” de la școlile politico-ideologice decît pe performanțele științifice ale cosmonauticii sovietice. O știre micuță spune că „oficialii sovietici au mințit în legătură cu misiunea istorică a lui Iuri Gagarin în cosmos” fapt care s-a petrecut în 1961. adică Iuri ăsta era mai mult Gagarin sau GAGA(rin), un fel de show man, strămoș pe linie masculină a actualei Lady Gaga. „Rusia a folosit în scop propagandistic prim a misiunea spațială cu echipaj uman, considerînd-o un triumf al ideologiei comuniste”. Zborul lui Gagarin, de la care se împlinesc 50 de ani nu ar fi fost înregistrat oficial ca un record mondial dacă nu ar fi încălcat niște reguli. Și tocmai asta s-a și împlinit. Au fost încălcate unele reguli însă rusnaccii au mințit cu neobrăzare pentru a-și adjudeca trofeul, meritele și, evident, prestigiul mondial. Un fals prestigiu, așa cum s-a dovedit ulterior. În primul rînd Gagarin n-a aterizat la locul stabilit de savanții sovietici ci undeva la vreo 400 de km distanță, calculele „specialiștilor” fiind eronate (dar, corectate prin amabilitatea propagandei sovietice). Prin aceeași amabilitate s-a omis și precizarea că la aterizare Gagarin nici nu se afla în capsula rachetei Vostok, revenirea pe pămînt a cosmonautului făcîndu-se cu ajutorul unei parașute și, așa cum am mai spus, la mare distanță de locul în care a picat Vostok și s-a făcut praf și pulbere. Din delicatete cosmică și spirit sindicalist oficialii ruși n-au divulgat nici pînă azi numele parașutei care l-a ajutat pe Gagarin să ajungă teafăr la sînul Maicii Rusii. Faptul că tovarășul Iuri Gagarin, eroul cosmonauticii a aterizat în altă parte și altcum decît era preconizat poate ridica mari semne de întrebare. Nene, poate s-o fisticit pe acolo, pe la butoane sau poate era beat mângă la aterizare și n-a mai știut ce-i cu el și cu parașuta lui. În sprijinul acestei opinii vine și discuția dintre Gagarin și controlorul său de pe pămînt, discuția în care cosmonautul zice că

abia așteaptă să rașcheteze niște votci temeinic. Bă, ăsta s-a dus cu trascăul în cosmos. Oricum, răul e făcut iar dacă zborului lui Gagarin i se va retrage omologarea rămîne omologată minciuna cosmică a propagandei sovietice. Întrebare simplă: tovarăși nacialnici, mai aveți multe minciuni dintr-astea secretizate încă? Dacă da, atunci s-ar putea întâmpla ca peste ceva timp să aflăm că de fapt Gagarin nici n-a zburat vreodată în cosmos și că toată povestea e o invenție scriitoricească a regizorilor de la MosFilm, ca să aibă Hrușciiov cu ce se lauda. Că și ăsta era un dipsoman care făcea gargară cu votcă și-n somn și care machea pînă la stadiul de comă galactică. E și suspect ce rapid a murit marele erou Gagarin, la doar 34 de ani, dezintegrandu-se ca pilot de încercare cu un prototip de avion rusesc. Probabil că manipulatorii de la Kremlin erau deranjați de faptul că Gagarin, prin periplusurile sale în capitalele europene unde era invitat să conferențieze se mai îmbăta uneori și risca să dea pe goarnă minciunile propagandei sovietice. Știți că puterea creează dipsomanie. Nu-i mare minune să aflăm că celebra cățea „Laika”, prima canină care a zburat în cosmos era de fapt personajul unei alte telenovele din filmografia propagandei moscovite. Să nu credeți acum că am ceva cu rușii ăștia. Nu numai Kremlinul minte. Se poate ca Neil Amstrong să nu fi țopăit pe Lună ci prin platourile de la MGM iar celebra sa expresie „un pas mic pentru om, un salt uriaș pentru omenire” să se fi referit de fapt la „un pas mic pentru telespectator, un salt uriaș pentru teleprosteala mondială”. Personal aștept ca și alte mituri mondiale să se dezintegreze. De exemplu s-ar putea să aflăm că de fapt oul lui Columb se referă la un accident de vînătoare (așa, cam ca la Ilie Sîrbu) și de aia nici nu-i la plural și că de fapt Columb ăsta nici n-a fost navigator ci ajutor de hăițaș. S-ar putea să aflăm că Mona Lisa era numele de scenă a unui transsexual, că Alexandru cel Mare a murit la 33 de ani, ca Iisus fiindcă era mare iubitor de oameni, atît pe parte masculină cît și pe cea feminină, indiferent de vîrstă iar un imperiu homo-pedofil încă nu era permis pe vremea lui. Ce aș rîde

să văd de exemplu că ilustrul combinat de la Crevedia și „cloșca cu puii de aur” s-ar bate în instanță pentru paternitatea oului lui Columb. Dărîmarea miturilor poate continua mult și bine. Și acum, nazat, adică înapoi la ruși. Medvedev a medaliat pe toți kîrchizii, vietnamezii, redegiștii, polonii, mongolii și cehoslovacii pe care URSS i-a trimis să vadă „comunismul din cosmos”. Între ei și pe Dumitru Prunaru, cosmonautul român. Băi Mitică, ai fost sau n-ai fost în cosmos, sau te-au îmbătat ăia de ai văzut numai stele verzi și ți-au învinețit degetele ca să crezi că așa se manifestă imponderabilitatea? Cu puțin aranjament din partea studiourilor „Sahia” am fi transformat și noi în Baiconur cosmodromul de la Sarmisegetuza, ăla cu peron pe dreapta. Cum care, că pînă și ozenauții de la Gulia știu că Sarmisegetuza e capitala Burebistei.

Sfinția Sa MIG-ul

De multe ori, conștienți sau fără să vrem, acționăm împotriva firii. Ne răzvrătim împotriva tradițiilor, împotriva normelor și regulilor și, din păcate, răzbunarea scăpată de sub control se orientează chiar împotriva propriilor persoane. Din idioțenie funciară ori cu rafinament masochist, fiecare ins își duce războiul împotriva propriei ființe. Cu lene timpă numim asta destin deși, la o privire mai atentă, se observă clar că viața unui individ nu-i altceva decât un lung șir de erori și sentințe, de condamnări și autoflagelări. În fiecare individ zace câte un infractor, câte un judecător și, inevitabil câte un călău care, cinic și impersonal, distruge tot ceea ce Dumnezeu s-a străduit să pună mai frumos în oameni. Războiul cu sinele are tranșee cumplite în care se macină nemulțumiri, deziluzii și frustrări. Din păcate, abia la bătrînețe, adică mult prea târziu, conștientizăm cu o remarcabilă amărăciune că ne-am presărat existența cu vanități, cu derapaje, cu eșecuri lamentabile, cu gestică orgoliilor tembele și cu efortul inutil de a fi altceva decât turma bipedă a unei umanități decrepite. „Bellum omnium contra omnes”, adică războiul fiecăruia împotriva tuturor este, în esență războiul fiecăruia împotriva propriei entități. Cu o meticulozitate diabolică ne mutilăm zilnic și pășim implacabili către propria distrugere. Cu siguranță că trăim începutul unui mileniu nebun în care oamenii, dintr-o adorație perversă, preferă să-și dezvolte animalitatea endemică în detrimentul laturii umane. Vorba unui prieten de degustări bahico-filosofice: azi, în România,

cei ce distrug sunt plătiți regește în timp ce adevărații constructori sunt impozitați la sânge. Continuând într-un asemenea registru politic, e normal ca țara să se prăbușească. Nu doar individul este propriul său motor de distrugere. Automutilarea cuprinde și valorile sociale, de grup, de caste sau chiar colectivități umane întregi, mergând pînă la mutilarea identităților naționale. Noua religie pune individul în fața intereselor generale și a valorilor tradiționale. Iuda e noul rege al Cetății și, în spatele unor trîmbițate drepturi ale omului, zîmbesc heruvimii dictaturii globalizatoare. Faptul că, de o bună bucată de vreme lucrurile stau în cap și orice gest de luciditate sau responsabilitate generează automat o contra gestică furibundă și isterizantă, nu mai e pentru nimeni un secret. Oculă mondială experimentează la vedere. E o plictiseală acum ca pe tabla de șah a istoriei, „marii maeștri” să mai mute ideologic. S-a fumat vremea confruntării dintre Brejnev și Reagan. Acum servim un meniu nou din care să alegem între iudeo-democrațiile occidentale, flambate cu valori ale unui multiculturalism infantil și islamul conservator, rigid și încă mult prea dur pentru protezele rabinilor de pe Wall Street sau de la Pentagon. Vechea dispută dintre capitalism și socialism a dispărut lăsînd în urmă milioane de nefericiți și de crime. Acum, disputa mondială (în orice clipă trebuie să existe un conflict planetar pentru ca toate cornutele cu chipiu, epoleți și vipușcă să aibă ce rumega) s-a mutat din troaca filosofiei lui Marx în altarul confesionalismului geopolitic. Nu există secundă în care pe glob să nu se pronunțe ceva despre terorismul islamic, despre fundamentalism, despre talibani și anticriști. De parcă pe mine sau pe tine, care citești aceste rînduri ne-ar interesa în mod deosebit cu ce se mai ocupă Allah sau profetul Mahomed. Păi, nu Allah îmi încălzește mie borșul și nici el nu-mi plătește întreținerea. Și după cîte știu, nu profetul Mahomed le-a tăiat calicilor din România 25% din salarii și nu el i-a trimis pe pensionari să moară fără medicamente prin azilurile de bătrîni. După ce Bush ăl bătrîn și Gorbaciov au circumcis de la

rădăcină comunismul, trebuia, normal, să inventeze un alt dușman. Cum China e o nucă prea tare și cum India, cu tot miliardul ei de fomiști și tot Bollywood-ul ei emergent nu are nici față de supra putere și nici pretenții hegemonice, atunci „marilor maeștri” nu le-a rămas decât islamul. Iar islamul, simțind pericolul, a făcut ce avea de făcut. S-a înarmat, se va înarma în continuare și va reacționa ca orice animal hăituit. Lumea arabă, trebuie s-o recunoaștem, trăiește acum într-o continuă stare de panică. Evenimentele din Tunisia și Egipt nu sunt un tsunami, dar au făcut ca țărmurile islamului să nu mai fie atât de liniștite. Muftiții și aiatolahii știu acum prea bine că într-un conflict real, Coranul nu mai ține de vestă anti glonț. Iar când înarmarea devine îndemn liturgic și când preoțimea, de orice culoare confesională îndeamnă la război „sfint”, atunci avem dovada că oamenii se răzvrătesc nu doar împotriva lor, ci chiar împotriva propriei planete. Și dacă homosexualii își doresc un monument pe esplanada celebrei „Sagrada Familia”, celebra catedrală din Barcelona, iar frații de iatac din România își cer, vindicativ recunoașterea de către Biserică, nu înțeleg de ce popimea nu s-ar deda la înarmarea fățișă. Biserica Ortodoxă Română are rețea hotelieră, are așezăminte de „odihnă și refacere” unde prestează măicuțe tinerele și foarte pricepute, are televiziune proprie, are edituri și ziare proprii, agenții de turism, spălătorii și chiar propria rețea de învățământ, adică, de ce n-ar avea și propriul Stat Major, ca dublură cu epoleți a preacuviosului Sinod. Adică, ce să mai stau să mă mai închin eu, un om de rînd, când aflu că niște parohii din România au solicitat de la ministrul Gabriel Oprea, fostul comandant al navetelor de bere din Floreasca ajuns peste noapte generalul lui pește, nici mai mult, nici mai puțin decât cîteva MIG-uri rusești scoase din uz. În nesătula lor dorință de agoniseală și chivernisire, popimea nu mai are nicio limită. În curînd vom auzi pe marii arhieriei bolmojind pe nas „și, binecuvîntează Doamne pe robul tău, MIG-ul acesta ieșit din uz și ferește-l pe el de rugina noastră cea de toate zilele și dă-i

strălucire fiindcă e dar de la fratele nostru pravoslavnic, preafericitul general KGB Kiril, patriarhul Moscovei și al întregii Rusii”. Deja mă mir că n-am citit în presă că la îngropăciunea lui Bartolomeu Anania, mai multe formațiuni de MIG-uri ale Patriarhiei Române au brăzdat cerul în semn de omagiu pentru repausat. Mă mir de asemenea că un prohod de preoți artileriști n-au executat zece salve de tun din poligonul de trageri al Arhiepiscopiei Clujului și Feleacului, tot în onoarea repausatului. Normal ar fi fost ca la priveghiul mitropolitului Anania (găsit, nu de mult, în dosarele fostei Securități sub numele de cod Apostol) să fi participat și câteva plutoane de seminariști de la bisericile surori din România și din străinătate. Și o coloană de blindate, în frunte cu un stareț tanchist ar fi trebuit să defileze pe lângă ilustrul catafalc al tot atît de ilustrului personaj. Între noi fie vorba, nu chiar atît de ilustru atîta vreme cît mulți colegi de-ai lui de penitență, din perioada 1958-1964 l-au poreclit pe preacucernic „Bestia de la Aiud” pentru că a participat la sinistrul experiment al „reeducării” deținuților politici. Pentru că nimic nu se pierde ci totul se „transferă” m-aș bucura ca și pe la noi, prin Bucovina să răsune pădurile, nu de drujbe, ci de lansatoare de rachete și de AKM-uri mînuite cu delicatețe ecumenică de măicuțele instruite la tragerile de zi și de noapte. Și frumosul proiect al domnului Gheorghe Flutur, președintele CJ Suceava intitulat „Drumurile smereniei” să se bucure de mai multă originalitate. În acest sens eu aș propune ca turiștii care vor veni, austrieci, nemți, martieni sau din Dahomei și Burkina Faso să fie plimbați cu două submarine ale Episcopiei Sucevei și Rădăuțiului, ca să vadă planeta ce înfrățire frumoasă este în România între armată și ortodoxie. Și mai vadă turiștii străini și spectacolul cu schimbarea gărzii la clopotnița de la Sf. Ioan de la Suceava, să viziteze și radarele parohiale prin care se detectează toți ateii și scîrbavnicii care nu-și plătesc acatistele la biserici și să stea de vorbă și cu Grupul expediționar al babelor enoriașe antrenate să acționeze contra

informativ pe orice teatru de război. Vedeți, trebuie să avem nu doar un cler evazionist, ci și un cler puternic înarmat și disciplinat. În fiecare dimineață, starețul comandant de mănăstire va aduna, ca la armată, toți călugării în careu și le va ordona: „repețați după mine”, iar loazele vor răspunde, „repetăm după tine”. „Jur” va zice starețul și „jur” vor răspunde fariseii, „să servesc patria”, iar călugării, ca un ecou vor spune „să servesc patria”, și, va continua starețul „să servesc și trei mese calde pe zi”, „sigur”, se vor lumina sutanele la față, „și să nu trag cu ochiul pervers la maica prea curată și să-l slujesc pe comandantul suprem, domnul nostru Iisus Hristos”. După care starețul va ordona: „pe loc repaus și treceți la curățirea sfeșnicilor, cădelnițelor, a candelabrelor și a armamentului din dotare”. Așa să ne ajute Dumnezeu.

„Stratagama” mirosului

Îl știți pe Tudor Ciuhodaru, băiatul acela spălățel în limbaj și despre care lumea încă nu știe sigur dacă-i deputat de-adevăratelea sau bocitoare la spitalul Sf. Ioan din Iași. De vreo doi ani și ceva de când tot apare la televizor, domnul Tudor se tot jelește că acoperișul spitalului unde profesează el e plin de găuri, că, atunci când plouă apa se scurge din tavan drept peste paturile bolnavilor, că igrasia e la ea acasă și că vinovat pentru toată treaba asta e guvernul României. Asta-i prima piesă de top a domnului doctor deputat. A doua piesă se referă la etnobotanice, la pericolul pe care-l reprezintă halucinogenele pentru tineri și, evident la vina guvernului fiindcă nu i-a măsuri pentru stoparea flagelului. Cu aceste două trompete, domnul Ciuhodaru a ajuns persoană publică, îl recunoaște lumea pe stradă și-l tratează ca pe o vedetă. Nu mă macină nicio invidie, Doamne ferește pe notorietatea doctorului de la Iași mai ales că ea e construită din penibilități. De acord, chestia cu etnobotanicele e reală și e un merit al domnului Ciuhodaru că a enervat cu insistența sa organele abilitate să ia o poziție oficială împotriva fenomenului. Dar mi se pare jenant și sub prestigiul calității intelectuale pe care o ai să vii timp de doi ani și să te tot jelești în fața națiunii că-ți plouă-n casă, că-ți plouă la serviciu sau că-ți plouă-n gură fără să pui mâna și să faci ceva. Doctorul ieșean nu-i însă singura penibilitate națională care ocupă timpii de emisie a unor televiziuni. Iote, Sînziana Buruiană, pipița care vrea să înființeze Partidul

Fotomodelelor și care, spre meritul ei a rămas printre puținele cocuțe „netunate” se laudă în presă că ei nu-i trebuie botoxuri și silicoane deoarece „sîinii îi am de la mama și fundul de la bunica”. Fato, prrr, iști dusă, te-ai scăpat în peisaj. Mai rămînea să spună că și capul blond și pictat pînă la refuz nu-i al ei ci e împrumutat de la niște neamuri, foste soprane la combinatul de la Crevedia, ăla care avea ca moto filosofic de funcționare întrebarea „ce-a fost mai întîi, incubatorul sau găina?”. Sînziano-Sînziano, mă întreb dacă tu, fiind atît de specială nu te-ai născut cumva dintr-un ou cu gălbenuș pătrat, așa cum nu s-a mai pomenit pînă acum. Vă mirați poate de ce-i amestec pe ăștia doi, pe doctorul Ciuhodaru și pe madam Pătrunjel, ptiu, Buruiană și cam ce maioneză jupînească poate să iasă dintr-asta. E simplu, și felcerul și fata asta la care gîndirea pornește numai dacă ea e în dezabie, au în comun exploziile solare. Da, deputatul și doctorul ieșean, specialist în etnobotanice și tavane de spital spune că exploziile solare creează în ultima vreme „cefalee, vertij, grețuri și vărsături”. Unde puii mei vede ăsta explozii solare cînd afară n-a trecut de mult de zero grade și pietrele continuă să pocnească de ger? În sfîrșit, ceva tot e adevărat în povestea asta fiindcă simptome de acest fel a avut chiar și Bianca Drăgușanu cînd, vai, fato, a luat-o cu vertij în platou, în timp ce filma, de i-a venit așa, brusc o greață de la stomag, fato, și-au dus-o cu salvarea. Ce mai, știre națională, rating nemaipomenit, talk show-uri incendiare, una dintre fufele patriei române a dat la boboci. O fi mîna Moscovei, i-o fi făcut cineva vrăji, a afurisit-o prințul de la Cluj sau poate croitorul Bote să-i fi tivit o magie neagră, nu se știe. Pe Ciutacu l-ați întreat, dar Crețuleasca și Dana Grecu ce au de zis, că ele știu tot și nu mai e un secret pentru nimeni că de vertijul fițoasei se fac vinovați în primul rînd guvernul Boc, Elena Udrea, mafia portocalie din vămi și Jeffrey Franks căruia Băsescu i-a închinat țara. Aa, și într-o problemă atît de națională trebuie consultat și Radu Tudor, băiatul ăla fără gît și fără creier care-i specialistul lui Dan Voiculescu în „MIG-uri care

zboară și MIG-uri care ară”. El sigur trebuie să aibă o explicație strategică și geopolitică asupra grețurilor divei Drăgușanu. Și pentru că presa română se pare că are un apetit aparte pentru știri de tot rahatul, iată că vertijul și cefaleea ne-au lovit din nou. De data asta lovitura vine din partea oamenilor de știință. Deci, niște unii deștepți tare au inventat un dispozitiv intitulat Sterishoe Shoe, de fapt niște lămpi cu ultraviolete sub formă de sandale, care-i fac fericiți pe cei cărora le put picioarele. Mai simplu, dispozitivul cu ultraviolete ucide bacteriile care dau miros neplăcut răpănoșilor. Cum ar zice patrioții săpunului de la Gulea: vești bune pentru prietenii ruși despre care se știe că se încălță în septembrie, când dă primul fulg și se descălță prin decupare cu drujba, dalta și ciocanul abia în mai, anul următor, când și așa toată Siberia e îmbibată de mirosuri năucitoare. Și dacă tot veni vorba despre ruși, i-a uitate cu ce se mai ocupă agenția de știri mujicească Rosbalt. Așadar, agenția asta „dă lumii, dă lumii de știre” (cum zice cântecul) vertijul, cefaleele și grețurile unui anume domn pe numi Iuri Romanenko, director al Centrul de Analize Politice „Stratagama” din Kiev. Băiatul ăsta spune că, în cinci ani, România va deveni o problemă pentru Ucraina! De-a dreptul năucitor. Stau și mă întreb, oare cu cât l-au plătit agenții de la agenția rusească de știri Rostbalt pe domnul șef de la „Stratagama” ca să debiteze așa ceva? Afirmăția este tendențioasă, ipocrită și extrem de șubredă logic. Dacă-n Ucraina mai sunt mulți ca domnul Iuri care interpretează „Aria calomniei” la adresa Bucureștiului, atunci s-ar putea întâmpla ca România chiar să devină o problemă sau o „amenințare” la adresa Ucrainei. De fapt nu la adresa ei ci mai curînd la adresa procesului de aderare al țării vecine la UE. Tovarășul Iuri ori a făcut cursul de geopolitică sub îndrumarea femeii de serviciu ori se află sub influența unor explozii solare. El zice că „nici cei mai naivi observatori nu-și fac iluzii în privința intențiilor României de a reformata în 10-20 de ani frontierele existente în regiune”. Să trăiți, gaspadin polkovnic, dar afirmația asta, dacă permiteți să raportăm,

pute a Putin și a obială mujicească fapt pentru care vă recomandăm achiziționarea dispozitivului Sterishoe. Și mai zice domnul Iuri, stratagistul de la Kiev că Ucraina trebuie să-și ajusteze serios politicile în direcția sud-vest „care este potențial una dintre cele mai periculoase”. Adică politicile față de România, Ungaria și eventual Polonia. Vertijul și cefaleea domnului Iuri devin cronice când analistul politic (așa se crede el) închipuie deja viitoare conflicte între Ucraina și România, conflicte care vor angaja atât UE cât și Rusia. Exploziile solare i-au strîmbat și vederea domnului Romanenko. El întrezărește pericole în sud-vest fiind că-n vest, la nord și la est e liniște, pace și cer senin. Ori domnul Iuri a uitat istoria țării sale ori trebuie să-i amintim noi că cele mai mari belele pentru poporul ucrainean au venit de la ruși și nu de la români. După unirea Ucrainei de vest cu Ucraina de Est, la 22 ianuarie 1919 statul ucrainean a rezistat doar câteva luni. Cine a mîncat țara lui Șevcenko? Păi, Lenin a păpat-o iar dacă domnul Romanenko nu știe Lenin ăsta nu s-a născut nici în Chitila și nici în Ferentari și nici n-a vorbit vreodată limba română. Același Lenin și urmașul său, serenissimul criminal Stalin și-au întins puterea hegemonică nu doar asupra Ucrainei ci și asupra unor numeroase teritorii românești. Nu românii v-au adus, domnule Romanenko, Holodomorul și nu din cauza noastră dumneavoastră comemorați acum genocidul prin înfometare din anii 30-33 a milioane de ucraineni. Îi amintim domnului Iuri că flota rusă n-are contract să stea pentru următorii 25 de ani în portul Constanța sau Mangalia-militar ci la Sevastopol, la dumnealui acasă. Numai că domnul șef de la „Stratagama” nu vrea să vadă lucrul acesta dar mai ales nu vrea să recunoască faptul că atunci când amiralii Kremlinului se descaltă, se usucă florile și iarba în Crimeea, se strică dispozitivele Sterishoe iar pe noi toți ne apucă vertijul, greața și toate cefaleele de pe lume. Dar, poate că chiar asta-i „stratagama” Kremlinului, să irite Bucureștiul descălțîndu-se la granițele noastre. Și să-i pună și pe alți cioloveci ageamii să procedeze la fel. În rest, salutări domnului Iuri și agenților de la agenția de știri Rostbalt.

Avocatul diavolului

Probabil că nimeni nu l-a băgat în seamă pe adolescentul „puțin prea emotiv și înclinat să vorbească urît” care, în vara anului 1970 bătea la ușa sediului local al KGB din Leningrad, actualul Sankt Petersburg. Adolescentul de doar 17 ani solicita, nici mai mult nici mai puțin să afle cum poate deveni agent KGB. Nimănui nu i-a trăsnet prin cap că mucosul cu pretenții de spionită avea să devină viitorul țar al Rusiei. Așa că i s-a explicat părintește că cerea lui a fost înregistrată și că trebuie să aibă răbdare, să-i dispară coșurile de pe frunte și cașul de la gură și abia după aia se va vedea ce se va putea face pentru el. În concluzie, tânărul Vladimir Putin, căci despre el este vorba a fost trimis ușurel la plimbare și i s-a recomandat să pună mâna pe carte și să absolute o facultate. Micul Volodea s-a înscris la facultatea de drept din Leningrad deși părinții lui ar fi dorit să-l facă chimist. Numai că Volodea iubea mai mult spionajul decât pe Mendeleev. Prin anul doi de studii, Vladimir Putin e înștiințat că cerea lui de a intra în KGB a fost aprobată. Gulagul sovietic mai înrolase un soldat. E drept, nu unul oarecare, atîta vreme cît tânărul Putin, în afară de rusă sporovăia destul de fluent germana, engleza și franceza. Michael Sturmer, un analist politic și un fin observator al realităților din Rusia spune despre perioada de formare și ascensiune a lui Putin în universul spionilor, următoarele: „după un an de pregătire specială la Moscova, Putin a fost promovat în domeniul contra informațiilor. Aceasta fusese din totdeauna unitatea

de elită a KGB, în rîndurile ei regăsindu-se progeniturile înaltei nomenclaturi de partid”. Deși s-a născut într-un cartier muncitoresc și provenea dintr-o familie oarecum modestă ca statut social, Vladimir Vladimirovici Putin era totuși nepotul unui personaj celebru. Bunicul său a fost mulți ani bucătarul personal al altui Vladimir cu notorietate planetară. E vorba de Vladimir Ilici Lenin. După moartea lui Lenin, Stalin, „geniul păcii” și tătucul popoarelor l-a păstrat în serviciu de bucătărie pe bunicul lui Putin. Dacă în 1990, locotenent colonelul KGB Vladimir Putin era trecut în rezervă, pe 25 iulie 1997 el era numit de către Boris Elțin ca șef al Serviciului Federal de Securitate (FSB) pe care va încerca, încă de la început să-l folosească drept pîrghie personală în ascensiunea sa politică. După ce a demis o treime din ofițerii imensului aparat represiv și după ce o mare parte dintre agenții săi au fost răspîndiți prin toată Rusia, Putin și-a angajat propria echipă de la Sankt Petersburg, foști colegi și amici de studenție care lucraseră în KGB-ul sovietic. Fără strălucire, dar tenace, Putin și-a eclipsat pe rînd contra candidații pentru funcția supremă în stat, marginalizîndu-i pe unii mult mai celebri decît el: premierul Primakov, Juri Lujkov sau comunistul Ziuganov. În rest, totu-i istorie. Putin s-a impus și, în două mandate a instaurat în Rusia ceea ce se cheamă „democrația manageriată”. În fond, e vorba de o altă găselniță, de un alt praf aruncat în ochii Occidentului, care să dea senzația că fostul imperiu al terorii s-ar fi pocăit și, cu smerenie pravoslavnică ar fi pășit pe calea libertății și democrației. „Sanchi”, ar zice finii geopoliticieni de la Gulea. Cînd ANNA Politkovskaia, ziarista independentă de la Novaia Gazeta a dezvăluit „realitățile măcelului și ale cinismului” prin care Putin și-a construit notorietatea de lider suprem al Rusiei, ea a fost executată în cel mai pur stil mafiot, adică kaghebist. Evident că nici pînă acum nu se cunosc făptașii oribilului asasinat, cum de altfel nici pînă acum n-au fost prinși „cecenii” care au produs cîteva năucitoare carnagii în suburbiile Moscovei, trimițînd la ceruri sute de persoane. Mult

mai târziu a răsuflat informația că de fapt teroriștii din nordul Caucazului „cecenii” adică, erau ofițeri de-ai lui Putin antrenați în acțiuni diversioniste. Unul dintre „teroriștii” implicați în atacul de la teatrul moscovit Dubrovka (soldat cu 120 de morți) a fost regăsit în anturajul președintelui Putin la Kremlin. Acesta-i ceolovecul Putin și asta-i „democrația manageriată” sau „suverană” cu care se laudă fostul spion. Dacă în martie 2000 Putin era ales președinte al Rusiei, în noiembrie al aceleiași an el deschidea deja un război împotriva propriei societăți prin restricționarea mass-mediei independente și prin eliminarea ultimilor adversari politici. După ce se răfuieste serios cu noua oligarhie evreiască a Rusiei, Putin trece și la sancționarea oricăror tentative de contestare a puterii sale „suverane”. Democrația manageriată a domnului Putin își subminează urgent justiția, angajînd-o politic, trece la încălcarea flagrantă a drepturilor și libertăților cetățenești, elimină, dacă nu imagologic atunci fizic orice disidență, oficializează discret corupția ministerială, într-un cuvînt reclădește o Rusie autoritară în costumaș democratic. În grobianismul lor, mujicii nu sunt însă suficient de subtili pentru a prosti cancelariile europene. Nu poți cere unui fost spion să devină peste noapte transparent. Robert Gates, fostul șef al CIA îi reproșa lui Putin că, după ce a terminat-o cu spionajul, n-a absolvit „școala de reeducare”. Sunt mari îndoieli în ceea ce privește capacitatea lui Putin și a fostei camarile kaghebiste cu care s-a înconjurat în ultimii 10 ani să judece ca niște politicieni, noile realități ale Rusiei. Chiar Putin exprimă această incapacitate spunînd despre sine: „o dată cekist, pentru totdeauna cekist”. Chiar dacă din 2 martie 2008, Dimitri Medvedev (fost acolit al lui Putin în perioada Sankt Petersburg) este noua stea de la Kremlin, adevăratul țar al rușilor rămîne tot Volodea. Figuranții din Parlamentul European au reușit într-un târziu să înțeleagă care-i calimera cu Rusia lui Putin. De aia au și încercat pe 17 februarie 2011 să dea o rezoluție extrem de dură la adresa Kremlinului, acuzîndu-l de autoritarism, corupție și

încălcarea principiilor democratice. S-au cerut sancțiuni împotriva celor care încălcă legile, s-au cerut procese juste, s-au cerut anchete serioase în infracțiunile cu grad mare de pericolozitate (cum ar fi asasinatele politice, manipulările și presiunile asupra aparatului de stat și alte forme de violență) și au fost condamnate situațiile repetate de nerespectare a supremației legii. Deputații din Estonia, Finlanda și Germania au cerut sancționarea Rusiei, lucru care „a produs un șoc” la Kremlin. Europarlamentarul britanic Graham Watson s-a exprimat foarte plastic în ceea ce-i privește pe ruși: „să nu le permitem reprezentărilor conducerii unei astfel de țări să-și spele banii prin sistemul bancar european (hă, hă, hă să fiți sănătoși de când fac mujicii fenta asta-n.n), să nu le acceptăm copiii în școlile și universitățile noastre (vacs albina, e plin de plodăraie rusească plătitoare prin școlile europene-n.n.) și să nu le permitem să se odihnească în stațiunile noastre”. Asta, de la urmă ne-a dat pe spate de rîs. Nacialnicii lui Putin au cumpărat palate în Franța și Spania și stațiuni turistice prin toată Europa. Cum să-l oprești pe Abramovici să-și școlească progenitura la Londra? Se știe că diplomația rusă n-a suferit niciodată de finețe. Mujicii pricep numai lecția pumnului în gură și doar o astfel de rezoluție i-ar fi orientat nițel pe calea cea bună. Dar cine credeți că s-a trezit ca musca-n fundul calului în toată chestia asta privind rezoluția anti rusească? Cu mintea anemică dar cu gura mare a sărit în sprijinul Moscovei un român (sau, mă rog, p aproape român) adică europarlamentarul PSD Adrian Severin. Acela care nu știe că dacă apa are doi atomi de hidrogen și unul de oxigen nu-i periculoasă și e chiar bună de băut. E clar că Severin a făcut chimia cu femeia de serviciu sau cu fochistul de la școală. Țstuaia, căruia îi lipsește nu doar judecata ci și prepuțul ei face lobby Moscovei afirmînd că „este mai bine să continuăm dialogul cu Rusia”. Adică, cu țara care, din imensa și tradiționala ei dragoste pentru pace a anunțat de curînd că va aloca în 2011 60 de miliarde de dolari pentru înarmare. Văzîndu-l cît de serios vorbește acest

Adrian Severin mi-am adus aminte de-o remarcă a marelui George Călinescu: „tovarăși, numai proștii sunt serioși”. Cu siguranță că Adrian Severin nu l-a citit pe Călinescu sau, dacă l-a citit a înțeles fix „canci”, cum ar zice esteticienii literați de la Gulea. În loc să fie avocatul tezaurului românesc pe care și acum rușii îl țin dosit în beciurile Kremlinului nepotul Anei Pauker se face frate cu dracul. Dar domnul Adrian Severin e mult prea important și serios pentru a se.

Noi suntem de la Coțușca/ Unde a-nțarcat dracu, rățușca

Nicholas Boileau, un franțuz celebru ne lovește cu un panseu valabil și azi: „un prost găsește totdeauna pe unul și mai prost, care să-l admire”. Panseul ăsta poate fi decretat ca lege universală, așa ca legile din fizică, chimie sau biologie. Adorația timpă rămîne apanajul principal al gloatei, indiferent dacă subiectul adorației e un sfînt, o persoană publică, un obiect sacru sau un fetiș ordinar. Nu trebuie nici un efort pentru a exemplifica acest lucru. Gîndiți-vă doar la regimurile totalitare. Kim Jong Il este semizeu în Coreea de Nord iar prin ideologizare prostia adorării sale a devenit un fenomen de masă, o formă de exprimare socială. Și noi, sub Ceaușescu am stat ca o turmă de molii, o dizgrațioasă adunătură de aplaudaci care am renunțat la umanitate și ne-am erijat în statura infectă și umilitoare a turmei bine organizate și dirijate ideologic. Panseul lui Boileau e viabil și azi în țări care au uitat de teroare și regimuri concentraționare. Nu mai departe decît la Moscova au apărut numeroase afișe care-l înfățișează pe președintele rus Dmitri Medvedev ambalat în costumașul super eroului Captain America. În roșu, alb și albastru (culorile drapelului rus) Medvedev e numit „căpitanul Rusia, primul domn”. Deci, nu mai e valabilă vechea imagine în care eroii sunt numai mușchi de oțel și priviri pătrunzătoare. Merg și eroii ăștia de un 1,60 metri, chiar dacă ei ating înălțimea asta stînd pe tocuri și cu mîinile ridicate. Evident că s-au găsit în capitala Rusiei suficienți

proști care să-l admire și să-l accepte pe Medvedev în noua sa ipostază de erou de benzi desenate. Dar, mai tare decât acest Mitruță sau Mitică de la Kremlin mi se pare a fi ex președintele Vladimir Putin. După ce o habotnică dusă cu pluta a creat o sectă de măicuțe care să-l adore pe fostul kaghebig ca pe un sfânt, mai precis ca pe reîncarnarea Sfântului Apostol Pavel, o altă gloată de muieri s-au hotărât să devină vestale ale perfidului personaj. Un netot pe nume Kiril Shchitov, parlamentar și membru al Partidului Rusia Unită, condus de Putin a declanșat o campanie on line prin care îndeamnă rusoaicele tinere și fără inhibiție (adică alea care nu prea au treabă cu călugăria) „să se dezbrace pentru a-l susține pe Vladimir Putin în candidatura la președinție”. Adică, Kiril ăsta, care are probabil între urechi nu circumvoluțiuni cerebrale ci o tocăniță neuronală a postat pe net un filmuleț cu o fomistă blondă care zice: „mă dezbrac pentru Putin”. Bunăciunea, pentru vreo două ruble amărite chiar începe să se dezbrace pînă ajunge în costumul Evei. Filmulețul se cheamă „armata lui Putin” și el reflectă perfect panseul lui Boileau. Tot dintr-o adorație tembelă sau poate doar dintr-o slugărnicie politică inexplicabilă pentru niște persoane scortoase cum sunt nemții, același Vladimir Putin a fost nominalizat pentru a primi prestigiosul premiu german „Quadriga” (numele vine de la grupul statuar de pe poarta Bradenburg, un simbol al Berlinului care a scăpat de obuzele sovietice). La auzul acestei vești, mai mulți laureați au anunțat că-și vor returna premiile dacă această distincție îi va fi înmînată și lui Putin. Cînd nemții și-au dat seama de penibilitatea alegerii lor au retras „cu mare regret” premiul pentru cel care, pe vremuri a spionat Germania iar ca președinte, între 2000 și 2008 „a supervizat în Rusia politicile opresive ale guvernului și a limitat libertățile civile”. S-or fi găsit însă și-n comitetul fundației Werkstatt Deutschland, care acordă acest premiu, suficienți proști care, vorba lui Boileau să-l laude pe Putin, uitînd că de pe urma prestațiilor acestuia au avut de suferit mii de oameni. Pomenim doar de Ana Politkovskaia, jurnalista

ucisă în stil mafiot, de ziaristul Serghei Magnitski, mort în închisoare sau de militantul pentru drepturile omului în Rusia Serghei Kovaliov dar și de sutele de mii de nevinovați care au avut neșansa să intre în malaxorul războiului „pacificator” declanșat de Putin în Cecenia. De fapt, apucăturile hegemonice, imperiale, de ingerință în treburile altor state și chiar rapturile teritoriale n-au dispărut din rețetarul politic al bucătăriei de la Kremlin. Când diplomația de codoașă a lui Lavrov și a mujicilor din ministerul rus de externe eșuează atunci intervin presiunile economice, politice sau chiar militare. Nu degeaba Statele Unite au emis de curînd o interdicție pentru zeci de oficiali ruși care ar dori să ia viza pentru America. Putin nu a comentat faptul că nemții l-au „ejaculat” (ca să vorbim ca diplomatul Vanghelie) de la premiu și coronită deși sunt sigur că în sinea lui de mujic s-a simțit ofuscat de acest afront. Așa că, țarul din umbră de la Kremlin l-a băgat în față pe un alt Mitică, pe nume Dmitri Preskov, care-i purtătorul de cuvînt al premierului. Acesta a făcut maioneza șprîț zicînd că „vom trata cu respect orie decizie a acestei organizații (Werkstatt Deutschland) iar acest lucru n-are nici o legătură cu relațiile ruso-germane”. Să-mi trag una, ce frumos le zice Scaraoțchi. Bă, Mitruț, te-a lovit eleganța sau ai uitat că ești rus și că singurul vostru limbaj diplomatic se reduce la a bate cu pumnul în masă, la a șantaja și amenința? Nu aceeași eleganță diplomatică manifestă și Excelența Sa (excelență pe dracu) Dmitri Rogozin. Rusia asta parcă-i plină numai de Mitică. Pe toți îi cheamă Dmitri. Băi, mujicie proletară, mai nuanțați și voi că ne-am plictisit de atîția Captain Dmitri pe toate gardurile și pe toate drumurile. Așa bun, deci cocălarul ăsta de Rogozin e ambasadorul (adică spionul) Rusiei la NATO. Din lipsă de preocupățiune mintală sau doar dintr-un exces matinal de votcă, loaza rusă a simțit nevoia să-și exprime părerea despre masacrul din Norvegia. Nu prea am înțeles ce are sula cu prefectura, adică ce are ambasadorul la NATO a unui stat extra comunitar cu gestul criminal al „celui mai mare monstru de după al

doilea război mondial încoace”. Dar uitate că, deodată ne-am trezit și noi, românii băgați în troaca porcească unde se prepară cosmeticele pentru șoricul gros al diplomației de la Kremlin. După ce înjură toată extrema dreaptă europeană, acuzând-o de faptul că-i influențată de ideile naziste, mușucul Rogozin pentru care nu s-a inventat încă batista și de aia își suflă nasul în cravată, atacă fără vreo noimă țările baltice acuzându-le de ideile fasciste. Și apoi, pleosc, dă cu mucii direct în lapte și se ia de România. Ministerul rus de externe ne-a făcut neobrăzați iar Rogozin ne etichetează acum ca naziști. Toți analiștii occidentali au catalogat reacția Rusiei ca disproporționată (dar ce, au fost ăștia vreodată normali) față de declarațiile președintelui Băsescu privind preocuparea Basarabiei de către armata română. Termenii de răspuns ai subalternilor lui Voronin, spun aceiași analiști occidentali „depășesc pur și simpli marginile diplomației”. Faptul că Rogozin îl consideră pe președintele român „de-a dreptul nazist” ar trebui să-l trezească pînă și pe ațipitul Baconski (asta-i scrierea corectă a numelui). Datoria acestuia ar fi să-i aplice, tot de-a dreptul mușucului Rogozin o mică interdicție de a mai vizita „spațiul nazist” al României. Faptul că-n 1941 ne-am recuperat teritoriile strămoșești (Basarabia și Bucovina) care n-au aparținut niciodată Rusiei nu dă dreptul unor bătuți în cap să ne catalogheze ca agresori. Românii n-au fost nici naziști, cum ar fi dorit Hitler și nici comuniști cum ar fi dorit tătuca Stalin, cel pe care și acum îl adoră o grămadă de proști. În problema de definire a conceptelor de agresiune și agresori, Rusia ar trebui să se uite la propria ei istorie. Naziștii și Hitler, braț la braț cu Stalin și poporul rus au făcut să dispară Polonia. Aceasta este o agresiune făcută în colaborare cu naziștii dar probabil că nacialnicul Rogozin nu înghite așa ceva. Agresata Uniune Sovietică a uitat că ea a fost principalul agresor aliat cu nazistul. Și acum, vine Rogozin și ne dă lecții de extremism și ne pune în aceeași oală cu criminalul din Norvegia. Rogozine, fii antenă la mine: Stalin, Molotov și toată clica lor care au făcut pact cu naziștii și cu Hitler erau din Moscova.

Mă înțelegeți? Din Moscova, și nu de la noi, de la Coțușca, unde a înțărcat dracu, rățușca. Așa că, băi fetiță cu fundiță și cu spume la gură, fă matale un duș rece la cap și nu mai regurgita prostii fiindcă, vorba marelui Boileau: la un prost ca tine totdeauna se vor găsi alte milioane de proști care să te admire.

Castrații chimici ai Maicii Rosiia

În fiecare an Universitatea Harvard premiază experimentele științifice extreme. Mi se pare firesc. Dacă tot avem sporturi extreme în care diverși năuci experimentează jocul de-a moartea doar de dragul adrenalinei, de ce, adică, să nu aveam și o gală a premiilor IgNobel, ca alternativă hazlie a inteligențelor inutile. Cu ce-i mai breaz unul care sare de pe un pod legat la picioare cu o gumă de chiloți decît unul care studiază științific diferențele dintre „salturile puricilor care trăiesc pe cîini și cele ale puricilor care trăiesc pe pisici”? nu observ nici o „inexactitudine” (vorba dilimanului Funeriu) între noctambulul Capatos, care descoperă filosofic faptul că, pentru a fi asistentă de platou trebuie să stai „cu picioarele strînse ca să nu se vadă chiloții”, pe care, ca asistentă a lui Capatos, oricum nu-i porți și savanții care, după istovitoare observații și cercetări au ajuns la fulminanta concluzie că „liliecii practică sexul oral” (altă cercetare premiată cu IgNobel). De fapt, dacă stăm bine și ne gîndim lumea actuală e plină de inexactitudini și nebunii. Asta, pentru că oamenii s-au lenevit neuronal, refuză să mai creeze și să mai inoveze. Lumea e apatică și nu se mai inventează pe sine. Avea dreptate Oscar Wilde cînd spunea: „gîndurile celor mai mulți oameni sunt ale altora, viețile lor – imitații, iar pasiunile lor – citate și maxime”. Așa sînd lucrurile e normal ca piața inteligenței să fie invadată de ignobili iar locul adevăratelor genii să fie luat de trepăduși, de mimi ocazionali sau de oportuniști semiretarțați. Fenomenul este planetar și descriptibil

în orice domeniu. Și, pentru că politica e troaca în care porcii caută nestemate, hai să vedem ce „inexactitudini” de gândire ne oferă politica. Începem, așadar, cu rușii, de care ne leagă o lungă și statornică „amicizie” teritorială. I-a să vedeți numai ce umani sunt ăștia. Mai deunăzi, conform Agenției France Press, ciolovecii care vegetează bahic în Duma de Stat au adoptat o lege care pedepsește pedofilii nu doar la ani grei de pușcărie ci le acordă, mai nou și un supliment. E vorba de castrarea chimică a celor care agresează minori mai mici de 14 ani. Această lege, zice Oleg Morozov, deputat al partidului majoritar „Rusia unită”, „este răspunsul societății la creșterea numărului de infracțiuni sexuale asupra minorilor”. Pe toți ne oripilează pedofilia și, în general, violența împotriva celor mici și lipsiți de apărare. De aia, noua lege rusă, adicătelea castrarea chimică pare una umanitară. De fapt, Rusia nu-i singura țară care se confruntă cu asemenea fenomen infracțional. Și alte state au adoptat această măsură drastică în idee descurajării abuzurilor sexuale împotriva minorilor. E clar că legea „castrării chimice” (care, fie vorba între noi, denotă un evident primitivism legislativ) pedepsește mai degrabă efectele fenomenului și are prea puțin în vedere cauzele unor astfel de devieri sociale. Rusia are apetitul coerciției extreme și nici un caz pe cel al soluțiilor lucide. Să nu uităm că cei care agresează sexual minorii nu sunt persoane prea sănătoase la cap, au, în general o educație precară, trăiesc într-un mediu pauper marcat de alcoolism și violență. Pentru a eradica aceste cauze ale violențelor sexuale împotriva minorilor Duma de la Moscova e prea nepregătită și ca atare a ales varianta cea mai scurtă și mai lejeră: îi castrăm chimic pe toți. Bravo, vor striga masele largi, populare din patria umaniștilor Ivan cel Groaznic și a tătucului Stalin. Iată că Maica Rosiia a produs și o lege plină de conținut umanitar. Chestia e că, umanismul slav are talentul de a crea „inexactitudini” de conținut. Aceeași Maică Rosiia, printr-un document oficial „dă undă verde agenților FSB (urmașul KGB) de a ucide inamicii aflați pe teritorii

străine”. Înduioșător, nu? Băieții de la Scotland Yard, care au pus mîna pe hîrțoaga cu pricina au rămas și ei siderați de cît umanism e capabilă această Maică Rosiia. Cei vizați a fi uciși de către contra spionajul rus sunt peroanele din UE care „au activități extremiste”. Tot documentul umanist care-i împuternicește pe cei de la FSB să deschidă sezonul la crime mai precizează că agenții ruși trebuie să asigure „monitorizarea și posibila aducere în Federația Rusă” a tuturor celor care au o atitudine dușmănoasă față de Măicuța umanistă a pravoslavnicilor. Scopul „aducerii” acestora în Federația Rusă nu-i unul turistic, ci unul mult mai banal, adică „eliminarea acestora”. Privind din această perspectivă, umanismul slav, între castrarea chimică și dezlegarea la crimă, vom putea lesne sesiza că, sub aspectul, cel puțin al conținutului, acest umanism nu este unul tocmai „politically corect” (cum le place analiștilor vest-europeni să se exprime). Sau, cum ar zice Daniel Funebriu, al nostru, acest umanism dă dovadă de „multă inexactitudine”. Așaaa, că tot veni vorba, o altă inexactitudine, n-a de vezi, dragă cititorule, este cea care privește inegalabila credibilitate a rușilor. Ambasadorul rus la NATO, deja penibilul Dimitri Rogozin a acuzat Alianța că incită la violență și conflicte la granița dintre Kosovo și Serbia și că trupele KFOR au luat partea kosovarilor cu ocazia ultimelor conflicte din zonă. „Colegii mei din NATO sunt niște mincinoși, care, în loc să adopte o poziție neutră, ei s-au pus de partea Kosovo – Albania”. Ia uite, băi tătucule, cine vorbește despre minciuni, un mujic după care îngheață apele numai cînd clipește, darămite cînd deschide și gurița lui de porumbel alcoolic. Rogozin atacă NATO și-i face mincinoși pe funcționarii Alianței dar tace mîlc atunci cînd e vorba de tratativele ruso-ucrainene inițiate de Kremlin, prin generalul Oleg Ostapenko privind sistemele comune anti rachetă și nici despre „consolidarea arsenalului nuclear al Rusiei” în contextul în care SUA amplasează elemente ale scutului defensiv în Europa. Mujicul ăsta de Rogozin nu zice nimic nici despre faptul că Rusia tocmai a amplasat trupe și

dispozitive tehnice militare în Aphazia și Osetia de Sud. Manipulator de doi lei, ca să nu zic că-i unul ordinar este acest Rogozin. Are și de la cine învăța, adicătelea de la cel care l-a trimis la Bruxelles, nimeni altul decât Vladimir Putin. Ăsta-i alt manipulator cu școală kaghebigistă. Din dorința de a face rating, Putin și-a tras botox și are, mai nou o față ca o pernuță, ca o budincă înflorită. Tot pentru a prosti lumea de cât de tânăr și vivace e el domnul Putin s-a dat drept arheolog acvanaut. Vă aduceți aminte că în august, premierul rus s-a scufundat în lumina reflectoarelor și a camerelor de luat vederi pe fundul mării și a scos la iveală de acolo două amfore antice. Deși zăceau acolo de 1500 de ani, amforele n-aveau nici o scoică, nici o cochilie, ba chiar străluceau de netede și frumoase ce erau. Mulți și-au dat seama că-i vorba de o altă făcătură, o altă minciună imagologică a Kremlinului cu scopul de a-l flamba frumos pe Putin. Chestia a fost recunoscută chiar de purtătorul de cuvânt al acestuia, unul, Dimitri Preskov care a zis: „Putin nu a găsit amfore care se aflau acolo de mii de ani”. Habar n-am dacă Dimitri ăsta, după o asemenea recunoaștere mai este purtător de cuvânt al lui Putin sau dacă n-a fost deja castrat chimic dar știu că celălalt Dimitri (la ăștia toți îi cheamă Dimitri), ambasadorul Rogozin, are de la cine învăța minciuni. În sfârșit, după castrări chimice, dezlegări la crime, minciuni și manipulări, Rusia ne mai oferă o mostră de năuceală demnă de sporturile extreme. Evreii ruși au început să se încaiere între ei. Miliardarul Boris Berezovski l-a dat în judecată pe Roman Abramovici. Bucuria avocaților, fiindcă procesul îi costă pe cei doi fraieri cam 50 de lire sterline pe secundă, atîta vreme cît litigiul e pe cîteva miliarde de euroi. Rușii au parte de spectacole pe cînste. Încăierarea juridică de la Londra, dintre Berezovski și patronul echipei Chelsea e dublată la Moscova de huliganismul oligarhic dintre miliardarul Aleksandr Lebedev (evreu și el) și miliardarul pe teme imobiliare, Serghei Polonski pe care întreaga omenire i-a văzut dîndu-și pumni în direct la un talk show. Față de ce se întîmplă la

Londra sau la Moscova, la noi, e zero. Față de ruși, noi trăim în paradis. Pe la televiziunile române vine eventual câte un Crin Antonescu și zice că „guvernul e condus de un caraghios care bate lovituri de la 11 metri pînă cînd intră mingea-n poartă”. Asta-i confruntare, bă? Vacs albina. Sau, vine Ponta, gonflat și telecugetă pentru tîrtanii și gospodinele patriei: „Ioan Oltean de la PD-L e mult mai inteligent decît doamna Anastase, ceea ce nici nu e greu”. Băăă, nu sunteți în stare să produceți nici măcar o „inexactitudine” glumeață, ca să ne rîdem și noi. Mai bine văd box între miliardarii ruși decît să o aud pe Bahmuțeanca debitînd: „eu îi spun lui Prigoană „Ardei umplu”, iar el îmi zice mie „Parizer legat cu sfoară””. Să-nebunești, nu alta. Vorba lui Victor Hugo: „un iad inteligent e mai bun decît un paradis prost”. Ceea ce, vorba analiștilor de la Gulia nu-i tocmai „politically Corect”. Aleluia.

Peisagii cu pițipoance și mamuți

Se știe că ADN-ul nu minte. Țsta nu poate fi rujat, machiat sau pensat și nici nu poți să-i aplici o mască de castraveți și felioare de banane pe față ca să-l faci mai chipeș. Încă nu s-a inventat o rețetă cosmetică pentru ADN-ul golănesc sau cel țopesc și n-am văzut pînă acum ADN cu perucă și colanți. Din cauza asta ADN-ul nimicului, pentru a dobîndi evidență și vizibilitate are nevoie de un decor spectacular, de un peisaj care să-i estompeze micimea și inexistența valorică. Sunt j-de mii de sexibrăilence în țara românească dar numai una a avut norocul să-și arate țîțele la rubrica „Vremea” și să pozeze deșucheat în diverse fițuici pentru libidinoși melancolici. Evidențierea nimicului a creat o industrie și, mai mult de atît, o adevărată castă de magicieni ai făcăturilor de carton. Rețeta e simplă: niște fotografii cu erecția timidă, un tabloid în care să flatuleze niște diletanți respinși la cursurile de etică și niște cititori cu inteligența-n bernă. Astea-s ingredientele necesare pentru a crea VIP-ul, vedeta anorexica ori trufandaua pentru soldații onaniști. Cînd unora dintr-ăștia le schimbi decorul atunci totul se prăbușește, se destramă strălucirea nonvalorii iar marea vedetă dispăre în compotul prozaic al turmei insignifiante. Ce-ar fi ca să pui în fața Andreei Tonciu (aia de zice că în fiecare seară îl lovește pe fotbalistul Mitea cu fruntea pe buric) în loc de o farfurie cu un prezervativ pe ea, un exemplar din „Critica rațiunii pure” a lui I. Kant. Dacă i-am schimba ășteia și altora ca ea decorurile nu numai că ar muri toate de foame dar

și indivizi precum Brancu, Capatos, Măruță sau Mădălin Ionescu ar rămîne restanțieri la întreținere din lipsă de cancanuri. Vrei s-o distrugi pe Zăvocancă A'mică? Simplu. În spatele ei, ca decor, în loc să așezi doi trei masculi bronați, descheiați la feromoni și cu mușchii lor file ambalați în chiloții tanga ai lui Botezatu poți așeza de exemplu biblioteca de istorie a lui Neagu Djuvara. Așa, și în loc de o tonă de ruj, de rimel și oje poți să-i pui matracucei batic înflorat de babă rurală, bicicletele rect-orale ale Abramburicii și să o îmbraci eventual și cu un taioraș în carouri croșetat la cooperativa „Firicelul” din Țândărei. Degeaba rîd eu de pițiponcăneala mioritică afîta vreme cît decorurile se schimbă și la case mai mari. Iote, Pamela Anderson, după ce și-a cîștigat celebritatea mondială cu pictoriale pentru adulți nejușiți ori jucînd prin diverse seriale (Baywatch sau VIP) în care replicile ei intelectuale constau mai mult în a-și fiții poponețul obraznic și în a-și clătina sîinii, mai nou diva o va interpreta pe Fecioara Maria într-o emisiune care va difuzată de Crăciun. Mișto. Asta înseamnă că ne putem aștepta ca Ozzy Osborne să-l joace pe Iisus iar dacă-i prea ocupat se poate băga Sir Elthon John care și așa a spus: „cred că Iisus era un bărbat gay, plin de compasiune, extrem de inteligent și care înțelegea foarte bine problemele oamenilor”. Lasă că vine Mîntuitorul a doua oară pe pămînt și a-i să vezi tu numai bărbați gay măi dragă Sir. Probabil că printre ucenicii lui Iisus o să apară și Iuda de Berlusconi, Hugo Chavez în loc de Sfîntul Petru, Kim Jong Il pe post de Apostolul Pavel ori norvegianul Breivik în loc de Apostolul Matei. Așa, ca să fie completă crima (pardon, cina) cea de taină. Aștept s-o văd pe Lady Gaga în rol de Maica Tereza și pe Bibi Netaniahul ori pe Fidel Castro întruchipîndu-l pe Sfîntul Valentin în varianta arabo-comunistă. Și dacă tot suntem în domeniul fițelor internaționale iote că mai vine unul cu un exemplu năucitor. Actorul Johnny (pe românește, Ionel, Ionică, Neluță) Deep s-a gîndit și el la schimbarea de decor. După ce și-a construit celebritatea folosind lumea piraților, a corsarilor, a comorilor ascunse

precum și zacusca cinematografică pigmentată cu nițel paranormal și cu nițică mistică, băiatul ăsta s-a gândit să-și asigure și eternitatea, manipulînd decoruri. Fără a întreba în prealabil un psihiatru, Neluță Deep și-a tras peisaj pentru propria înmormîntare. Adică ăsta vrea să fie incinerat iar prețioasa lui cenușă să fie amestecată într-un butoi de trascău. Zice Neluță: „tare mult mi-ar plăcea să-mi iau adio de la lumea aceasta într-un butoi cu whiskey iar cei care vin la priveghi să soarbă sin el cîte o înghițitură”. Să-mi trag una! Neluță, dragă, nu te supăra dar asta ce vrei tu nu mai e sacrilegiu ci borflegiu. Eu aș zice să te păstrezi și pentru cei care nu beau tărie și să lași nițică cenușă măcar pentru cîteva nesuri, așa, ca să și le frece singuri, iubii tăi prieteni și adoratori. Schimbarea decorului te poate face vedetă peste noapte. Știa cineva pînă mai deunăzi de fundul Pippiei Midleton? Vacs albina. Un fund anonim ca atîtea altele. Dar, după căsătoria sor-si cu prințul William, hopa, poponeața domnișoarei Midleton a devenit obsesie mondială. Ca orice divă de carton care a prins un decor princiar, fata își exploatează noua celebritate venită moca, peste noapte (mă rog, peste nopțile petrecute de prinț cu Kate într-o magazie de leături din Africa). De fapt gagiul Pippiei, membru al unei vechi familii aristocratice engleze i-a dat cu flit cumnățelei princiare pe motiv că e „proaspăt îmbogățită și avidă de putere”. ăsta, numai n-a făcut-o țoapă pe domnișorica Pippa. Idee e că nu poți să devii valoros schimbînd peisajul. Nu poți să capeți sînge albastru și fonînd cu fundul niște cearșafuri regești tot așa cum nu poți să ajungi, din țoapă neșcolită, mare doamnă felaționînd pe sub masă la restaurant. Sunt în doliu acum, după părintele meu dar n-am putut să nu cad pe spate de rîs cînd am citit că există o Pamela Anderson în variantă dîmbovițeană. Simona (Con) Sensual e mai tare decît diva americană la schimbat decorul ambiguu și ușor porno cu unul biblic. Zice dama, cu evlavie sensuală: „în prima zi de post am aruncat toată mîncarea din frigider. Au rămas doar fructele”. Să-mi trag una, ce decor cucernic și-a pus asta. Poate că aș fi crezut-o pe damă dacă ar fi

jurat că după ce și-a aruncat colesteroloalele din frigider și-ar fi aruncat și vibratoarele, prezervativele și afrodisiacele din trusa de machiaj. Fato, dar la Patriarhie ai întrebat dacă analul și cunilingusul-s de post, ca să nu te mai obosești degeaba cu mătăniile? Nu pot s-o cred și nici nu pot s-o confund pe Simona Sensual cu Sfântul Pafnutie ori Sfânta Varvara atîta vreme cît dama zice cu gurița ei apostolică: „frumusețea este mijlocul prin care femeia fascinează amantul și-și perorizează soțul”. No comment. Să lăsăm piticania asta și să trecem la o piesă grea. Vladimir Putin și-a tras și el un decor nou. Fostul ofițer KGB a primit de curînd de la chinezi premiul pentru pace. L-a cîștigat devansîndu-i pe Angela Merkel și (țineți-vă bine) „pe părintele orezului hibrid chinezesc”. Putin s-a dovedit meritoriu pentru „remarcabilele lui talente pacifiste, în special pentru opoziția sa față de bombardarea Libiei de către NATO”. V-ați prins, dacă nu NATO ci Rusia bombarda Libia, Putin tot lua premiul pentru pace datorită „remarcabilelor” sale merite în demolarea unui dictator. Putin ăsta, dacă nu-i călare pe combină, avînd ca decor un lan de porumb (alături de păpușelul Medvedev), dacă nu salvează tigri avînd ca decor taigaua rusă, dacă nu călărește la bustul gol pe fond de stepă, dacă nu-și trage ca peisaj fundul Mării Negre de unde scoate amfore antice de inox, atunci lui Vladimir Putin nu-i rămîne decît să fie salvatorul păcii mondiale, pe fondul mare, frumos și roșu al Republicii Populare Chineze. Atîta doar că nu apar nicăieri decorurile și fundalurile în care mamutul ăsta kaghebist își bătea nevasta pe cînd era rezidentul spionajului sovietic în RDG. Decorurile asta s-au pierdut. Păcat, poate că domnii chinezi ar fi înțeles mai bine pacifismul putinist. În rest, lumea e aceeași și la Hollywood, și la Moscova, și la Beijing și la Poplaca. Aceleași peisaje peste tot, cu pițipoance și mamuți.

Păpușa kaghebistă

Cocote, cocălari și golânci. Cam asta oferă clasa politică din România, sub formă de promoție tuturor cetățenilor care-și fac iluzii în privința cumpărăturilor de Sărbători. Mulți dintre politicieni, expirați ca termen de valabilitate vor încerca și-n acest sfârșit de an să le transmită alegătorilor urări de sănătate, de bunăstare, de fericire și de alte cucuri dintr-astea și să facă apel la solidaritate, unitate și patriotism în aceste momente grele de criză prin care trece țara, Europa și Calea Lactee în general. Crăciunul și sărbătorile noului an vor fi din nou transformate în prilej de îmburicare și fanfaronadă fariseică. Cohorte de loaze agramate, de proscriși ai bunului simț, de trepăduși politici și lichele parlamentare vor defila prin presă (evident, contra cost) pentru a le reaminti românilor cum nu mai pot ei dormi de grija cetățenilor și de bunăstarea lor. Toți acești cocălari de duzină se vor deghiza peste noapte în Moș Crăciun și vor împărți cadouri prin aziluri, prin creșe și grădinițe, prin spitale sau prin așezămintele uitate de lume și Dumnezeu unde mai pîlpîie cu amară tristețe viața unor handicapați. Toate golâncile politice care peste an au făcut frumoase afaceri cu statul birjărind după bunul plac gologanul public, se vor trezi acum animate de cele mai tandre sentimente creștine și de imensa dorință de dăruială către cei sărmani, așa, din puțina lor agoniseală miliardară. Mi-e greată deja de euforia lor falsă, de pioșenia epilată, de mutrele lor în care pocnește botoxul rozaliu al îmbuibării dar mai ales de bîlciul mediatic pe care-l

presupune această miluială creștinesc-electorală organizată de lăchioși în numele lui Hristos. Frenezia Sărbătorilor de iarnă nu mai are candoarea de altă dată. Nici plozii nu mai colindă cu inima curată ci ai mult cu gândul la biștarii pe care-i pot face în câteva ore. Țștia mici expediază colindele la fel de iute ca pe niște SMS-uri. Ce dracu, time is money, iar dacă nu le dai gologani și nuci și colăcei, cum e obiceiul, strîmbă din nas, bagă un fucking printre dinți și-ți îndeasă gumă gata mestecată în gaura de la yală, de trebuie să-și cumperi altă ușă. Faptul că Nașterea Domnului a creat o adevărată industrie, cu marketing, cu management de afaceri, cu divizie de psiho-shopping și reclame cît mai deșănțate și aiuritoare, demonstrează că lumea a decăzut moral în așa manieră încît tarabagește sacrul. Mîntuitorul de vinde de Crăciun la fel de bine ca gălețile portocalii în campanie electorală. De la dugheana cea mai răpănoasă pînă la cele mai de fiță mall-uri, toți comercianții se agită să creeze spații scilipicoase în care cei mici și părinții cotizanți să se simtă ca-n universul cadourilor. Cadourile, de cele mai multe ori niște făcături jalnice sau chiciurisme turcești ori chinezești nu fac decît să tembelizeze și mai mult gustul pentru frumos al puștimii. Am rămas surd de uimire cînd am citit că o companie care produce jucării a scos pe piață trei păpuși-bebeluși care nu mai spun „mama” sau „tata”, nu mai gînguresc aidoma unor copilași care se alintă cu suzeta ci, pur și simplu pronunță clar și răspicat replici demne de stadioanele bucșite cu troglodiți urbanizați cu japca. Păpușa tip prințesă ajunge să rîgîie, să vorbească deocheat sau să înjure mai murdar decît intelectualii din bariera Vergului. Cînd o jucărie dintr-asta care imaginează un bebeluș candid, o dodoleață mică în pijămăluță multicoloră exclamă mecanic „oh, crazy bitch” (adicătelea, în traducerea lingviștilor de la Gulia, „curvă nenorocită”) e clar că atmosfera Crăciunului ia alte rezonanțe decît cele normale. Nu poți dărui unui puști din Munții Apuseni un racateț verde pe nume Kermit care să zică „fuck you, Burebista” tot așa cum nu poți să dăruiești

unui plod evreu o păpușă-bucătar care zice „bă, să te văd săpun” în mai multe limbi de circulație mondială. Și nici nu o poți comercializa pe Miss Peggy, din Muphets, celebra umflăciune rozalie spunînd în direct, de exemplu pe Hapilica lui Măruță, „I am Oana Roman iar mister Petre Ot Apaca este tătucuțul meu”. Nu doar păpușelele reale sunt cele care, mai nou, vorbesc porcospin sau se dau macho. Iote, păpușa moscovită Ion Ilici Iliescu, celebră mai curînd prin numele ei de scenă „Bunicuța”, gîngurește și ea aiurea: „să-l apărăm pe Adrian Năstase chiar dacă este condamnat”. I-auzi Franț ce zice scursura ideologică de la „Lomonosov”, adică să apărăm infractorul cu orice preț. Lui „Bombonel”, bucălatul păpușel pesedist îi va fi greu să-și apere fundul dacă va fi condamnat și încarcerat și probabil că baia în comun de la Zeghe este deja cel mai urît coșmar al său. Fetișo, n-ai nici o problemă, îți legi săpunul cu un lăntișor la gît și nu mai există riscul să-l scapi pe jos, să te apleci după el și să te surprindă „viteziștii” cu pudoarea la vedere. Ce macho era Bombonel odată, ce vînător nemilos, ce spaimă a pădurilor și a miniștrilor era el, ce arogant și flituitor și, iote, acum stă cu valijoara pregătită pentru arest. Nu suntem singurii la care diverși tîrtani, care s-au dat macho au luat-o peste freză. Se pare că și epoca de macho a lui Vladimir Putin e pe la apus. Încercînd să facă o baie de popularitate la un eveniment public, recte, o gală de arte marțiale, Volodea a fost huiduit copios cînd a pus lăbuța pe microfon ca să gavarască o micșunică electorală. Era să mă dezmembrerez de rîs cînd am citit reacția unei purtătoare de cuvînt care a încercat să dreagă busuiocul regurgitînd, în stilul perfid rusesc ideea că nemulțumirea publicului s-a îndreptat nu către premierul Putin ci către „organizatorii evenimentului care (atenție aici) nu au realizat un acces convenabil la toalete”!! Te doare mintea, nu altă, ce lamentabilă prosteală pe față exersează rusnacia ăștia. Și, mai dă o limbă slavă purtătoarea de grijă a premierului Putin întărind penibilitatea: „cînd 22.000 de oameni, cu burta plină, nu pot să se ușureze, este normal că există proteste”. Fa, cocuța, cei

22.000 de participanți nu erau sătui și s-au ușurat huiduindu-l pe Putin și nicidecum accesul la toalete. Chestia e că pupincuriștii de la Kremlin și artizanii de imagini ai fostului kaghebigist nu mai știu cum să-i dregă ăstua figura publică deja grav șifonată. În sondajele de opinie, Putin se duce la vale încet dar sigur. Nemulțumirile vin din toate părțile. „Putin vrea să fie conducătorul pe viață al Rusiei” zice Boris Nemțov, un opozant al premierului într-un interviu pentru Der Spiegel. Administrația bicefală a Rusiei (Medvedev-Putin), mult mai pragmatică și cinică decât bicefalitatea europeană (Merkel-Sarkozy) este simbolul „puterii hoților”. O rusoaică amărîtă declară că ea vrea să părăsească definitiv țara. Ea zice că rocada de funcții între Medvedev și Putin nu reprezintă o schimbare reală pentru ruși. Starea dramatică a Rusiei se va perpetua. Sănătatea și învățămîntul, sub guvernul Putin sunt la pămînt iar armata și poliția sunt „corupte și total ineficiente”. Asta chiar dacă, în urma ultimelor proteste au fost arestate la Moscova și Sankt Petersburg sute de persoane iar Putin a scos tancurile pe străzi. Alegerile de săptămîna trecută din Rusia au demonstrat însă cît de „uns” este sistemul electoral pus la cale de premier. Chiar dacă nu a prins majoritatea, Putin și Partidul Rusia Unită au șansa de a controla legislativul. În plus, Putin își apără poziția obținută mai mult decât oneros utilizînd, așa cum am spus, tancurile și forțele represive. În ultimul deceniu, „din Rusia au plecat circa 1,25 milioane de cetățeni, aproximativ la fel de mulți ca după revoluția bolșevică din 1917”. Rata e de 100, 150 de mii de persoane pe an. Politologul Dmitri Oreșkin zice că „se scurge potențialul intelectual al țării, pleacă cei mai activi, mai inteligenți și mai mobili oameni”. Emigrația aceasta convine Kremlinului fiindcă ea slăbește cel mai mult opoziția. Dar, măslina pe coliva scîrbei naționale în ce-l privește pe Putin o pune poetul Igor Irteniev, care vrea s-o taie în Israel, el și familia lui. „Pur și simplu nu mai pot accepta idee, zice poetul, că timp de 12 ani îl voi vedea la televizor pe Putin. Este posibil să nici nu trăiesc atîta”, completează bardul.

Chestia e că îngrijorarea poetului nu-i un moft deși Putin e bine venit la președinția Rusiei ca o gonoree în vreme de post, analiștii politici îi acordă mari șanse. Optimiștii din Rusia, zice opozantul Nemțok cred că Putin va rămîne la putere „pînă-n 2024, iar pesimiștii, pînă-n 2036”. Asta, deja ar trebui să-l îngrijoreze nu doar pe poetul Irteniev ci întreaga Europă și chiar întreaga planetă. Fără să exagerez, realegerea matrioșkăi kaghebiste că ar trebui să-l îngrijoreze chiar și pe Dumnezeu. Asta dacă Bunul Creator mai dorește pacea lumii. Dacă nu, amin.

Motanul Doroftei și legea picnicului

Sunt total siderat. După ce am aflat că oamenii și urangutanii au același număr de neuroni, iote că săptămîna asta savanții ne-au mai aplicat un upercut de toată frumusețea. Era să dau în depresie, nu alta, cînd am aflat că noi, șmecheriiăștia care, cică, suntem în vîrful lanțului trofic, nu am fi chiar așa speciali pe cît ne credem. Păi, da, o cercetătoare americană pe nume Anna Churchland de la laboratorul Coldspring Harbor din New York, în loc să-și vadă de tigăile și de sarcinile ei de gospodină, de murături, macrameuri, aspirator și ștersul prafului, iote că o lovește inteligența și face studii aiuristice. În urma unei ultime asemenea dedicațiuni mintale, tanti Anna a descoperit că „șoarecii sunt la fel de eficienți ca și oamenii în procesul de luare a deciziilor”. Aha, abia acum înțeleg de ce guzganul ăla de Stalin și-a făcut de cap în toată Europa fără ca nici un umanoid cu mintea la cap să-i scape niște șoricioaică în supă sau în votcă. A trebuit să vină mătușa Churchland (ce nume bigot mai are și cocuța asta) să ne lumineze spunîndu-ne că noi, oamenii, avem mecanisme neuronale similare cu cele ale rozătoarelor. În plus, tanti Anna se mai și îmburică în fața lumii academice declarînd că descoperirea ei”este cu adevărat emoționantă”. Băi, alo, tu, fato, ce așa a dracului de „emoționant” și se pare să-i spui lui Einstein sau lui Churchill că au mecanisme neuronale similare cu cele ale șobolanilor. Or fi drăguți șoricicii prin desenele animate, buni doar ca să ne amuze, dar de aici și pînă a-i considera similari neuronal cu

noi mi se pare o idee cam sărită de pe fix. În celebra animație „Tom și Jerry”, motanul Tom cade totdeauna de fraier fiind păcălit în mod constant de mititelul și imaginativul șoricel Jerry. În realitate, nu-i așa. Oricît ar chițai academic mătușa Churchland despre inteligența șoricească, treaba-i pe dos. Pisicile, care-s un fel de feline mai mici sunt pe scara trofică mult deasupra altor specii. Ne vine ca argument un ilustru exemplu din Rusia (iubirea mea dintotdeauna). Motanul Doroftei, pisoiful siberian al președintelui Dmitri Medvedev a pus Moscova pe jar. Satana de motan, aflat probabil în călduri a tulit-o de acasă. Afișe cu moaca dispărutului au fost postate pe toți stîlpii, în toate gările și pe toate gardurile din perimetrul rezidenței prezidențiale. Fiind dintr-o rasă rară, Doroftei costă în jur de 1000 de parai. Cu siguranță că Doroftei n-a fugit de acasă de foame sau datorită unor rele tratamente aplicate animăluțelor. E limpede pentru toată lumea că Gaspadin Doroftei nu stătea să prindă șoareci (fie ei și cu „sistemul neuronal similar cu cel al oamenilor”, așa cum zice tanti Churchland). Domnul Doroftei era hrănit și alintat numai cu finețuri și sigur nu și-a spurcat niciodată ilustrul său stomăcel cu tot felul de rozătoare. Chestia e că motanul ăsta pare a avea IQ-ul mult superior altor specii. De exemplu, IQ-ul lui e superior speciilor numite prin termenii „milițieni” și „voluntari”. Când Medvedev a lăcrimat că i-a dispărut cotarla, hopa, cu mic, cu mare au năvălit binevoitorii să-l ajute pe protectorul lui Doroftei. Bineînțeles că au dat toți chix. Mîța, care n-are „sistemul neuronal similar cu cel al oamenilor” s-a dovedit mult mai deșteaptă decît gaborii și lăchioșii. Normal că au apărut și mîrîieli din partea unora. Șeful sindicatelor din poliția moscovită a spus că toți cei implicați în căutarea lui Doroftei nu sunt decît niște „lingușitori care au făcut exces de zel”. Știți ce cred cu? Păi, io cred că motanului i s-a acrit de viața de lux de la Moscova, de trufandalele alimentare cu care era tratat, de coafeza și pedichiurista care veneau acasă ca să-l facă gigea ca pe un ginerică dar mai ales de muzica etno pe care Mitruț Medvedev,

șeful său o asculta la căști atunci când conducea Maica Rusie. Lui Doroftei i s-a făcut dor de locurile natale (că doar e motan siberian nu de porțelan) și s-a dus la el acasă să mănînce ceva natural, ceva eco, de la mama lui, adică niște șoareci adevărați, d-ăia de hambar și să procreeze cu siberience de-ale lui, sănătoase, care se ling singure pe lăbuțe și se spală, care n-au auzit niciodată de șampon de mîțe, de fundulițe roz și zgardă anti purici. Lui Doroftei i s-a făcut de mîțe neaoșe, de la țară, care fugăresc șobolanii, pîndesc păsărelele și puii de rață, care se bat parte în parte cu dulăii și cărora nu le miroase gura a caviar și nisetru. Mai este o posibilitate. S-ar putea ca Doroftei să fie amnezic, să fi plecat de acasă și să fi uitat adresa reședinței lui Medvedev. Da, și apropo de nisetru, iote ce mofturi afișează mujicii cu lustru de la Kremlin. Reîntoarcerea lui Vladimir Voronin pe scăunașul țărilor Rusiei vrea să bată recordurile de mondenitate și neam prostie. Rușii au fost tot timpul niște megalomani și dipsomani. La recepția oferită cu acest prilej se va servi „nisetru în sos de șampanie și votcă Kremlin”. Dar și „crab pe grătar, mini ratatouille”, o supă tradițională de pește numită Țarist Uuka precum și preparate din gastronomia de fițe. Ce dracu, mujicul Vladimir are bucătari francezi nu răpănoși de la popota fostului KGB. Normal că toată sindrofia de îmburicare va fi transmisă de televiziunile aflate în lipsă de idei, de programe de știri dar mai ales de bun simț. Iar va trebui să căscăm gura la manifestările de grandomanie ale oligarhiei politice moscovite. Întrebă cineva de nota de plată pentru cei 1000 de invitați la recepția de înscăunare a lui Putin? I-a, să nu mai întrebe nimeni, nimic! Ce, un milion de dolari îs bani? Ca și-n cazul motanul Doroftei și a căutătorilor lui, și-n cazul lui Putin au apărut mîrîieli. După ce postul național de televiziune din capitala rusă a zis despre opozanții lui Putin că-s plătiți „cu bani și prăjituri”, una dintre protestatari a declarat malițios: „prăjiturile nu se compară cu nisetru”. Chestia e că, în Rusia, dispar anual zeci de mii de copii și nimeni nu mai știe nimic de ei. Zace praful pe dosarele dispăruților și prin sertarele

miliției. Nu același lucru se întâmplă cu motanul Doroftei pe urmele căruia a fost ambalată o armată de milițieni și voluntari sub acoperire. Bine că Medvedev avea ca animăluț de companie un motan și nu o rîmă siberiană că, altfel, vedeam polcovnicii FSB-ului mînuind tractoare la arături și discuielei pe ogoarele Maicii Rusii în căutarea rîmei Doroftei. Și, tot „meandrele realului și sinergia faptelor” (cum zice papașa Ilici Iliescu de la noi) ne mai creează o nedumerire. În Rusia nu dispar numai copiii. În Rusia, milioane de cetățeni sunt la limita subzistenței, sunt fomiști lipiți pămîntului și-n timpul ăsta, Putin își pregătește revenirea triumfală îmbăind nisetru în sos de șampanie. Mulți ruși cred că nici nu știu ce-i aia nisetru. Ș-or fi închipuind că o fi vreo plantă sau vreo insectă sau vreo nouă taxă pusă de șeful guberniei. E clar că nu din buzunarul propriu va sparge Putin 26 de milioane de ruble pentru ceremonia reinvestirii sale ca țar. Costurile secrete sunt mult mai mari. Campania electorală nu s-a făcut pe „prăjituri”. Prognozele mondiale trebuie în mod evident să țină cont (bancar) și de realitățile electorale din unele țări. E limpede că se schimbă fața lumii. Să nu uităm că-n patru din cele cinci țări care constituie Consiliul de Securitate ONU asistăm la alegeri generale și/sau prezidențiale. În Rusia se știe deja câștigătorul. Degustătorul de ciorbă Țarina Uuka îi va lua locul depresivului Medvedev care, tocmai ce l-a pierdut pe dragul lui motan Doroftei. Al doilea baștan din Consiliul de Securitate este Franța. Sarchoky și-a accentuat discursul extremist de dreapta și a picat pe locul doi în opțiunea electoratului. Șoricelul ăsta mic de la Elysee vrea mai nou ca „granița zonei de liber schimb și circulație din Europa” să se oprească pe frontiera de este a Ungariei, țara lui de sînge și de suflet. Adicătelea România și Bulgaria să fie „ejaculate” din Schengen (scuzați limbajul vanghelian). Nici cu SUA nu stăm prea bine. Slăbiciunea președintelui Obama s-a văzut mai deunăzi cînd se căciulea în fața lui Medvedev mai jenant decît șoricelul Jerry în fața motanului Doroftei cerînd păsuire de „flexibilitate” pentru scutul

anti rachetă. Sena cu microfonul uitat deschis la summit-ul din Coreea de Sud a înmărmuriți toată lumea dar a demonstrat în același timp și modul jenibil în care se face politica mondială. Politică în care, acum, motanul răsfățat din Consiliul de Securitate ONU pare a fi China. Dar și acolo vor fi alegeri. Lumea se învîrte. Noi, ca de obicei vom cădea la mijloc. Francezii ne faultează, rușii stau pe noi cu ochii ca pe butelie și tot gazul lor ocolesc România, olandezii ne dau cu flit, Ungaria și-ar muta capitala la Odorheiu Secuiesc, Germania redegistei Angela Merkel abia și-a schimbat și ea președintele delapidator de idei cu un moșulică firav care pare mult mai amnezic decât motanul Doroftei iar SUA se face că plouă. În timpul ăsta, criza mondială se adîncește iar sistemul bancar al oculteii pregătește următorul război mondial. Cum răspundem noi la toate astea? Într-un mod foarte dur. Totdeauna am fost duri, ca măcăliga. În fața pericolelor care ne pîndesc, președintele a luat o poziție fermă și de nezdruncinat: a promulgat legea picnicului. Să fiu al naibii dacă nu semănăm cu amnezicul motan Doroftei. Nu mai știm unde-i țara noastră și nici de ce locuim în ea. P.S. Aflu în ultima secundă că fugarul Doroftei a fost recuperat. Problemele mondiale mai pot aștepta deci pînă la următoarea amnezie a zvăpăiatului animăluț de curte de la Moscova.

Planeta isteroizilor

E halucinant faptul că presa și-a descoperit un apetit aparte pentru știrile cu iz funebru. Dacă nu vehiculează maladii nemaivăzute, ciume bubonice, antrax-uri cosmice, febre tifoide sau alte soiuri de pandemii care-ți fac părul măciucă, atunci sigur bagă dume despre diverse catastrofe naturale, cutremure înfiorătoare, inundații sau secetă, tsunamiuri care pocnesc din senin omenirea, foamete, războaie sau alte forme de apocalipsă. Așa că, noi, bipezii planetari ne petrecem viața numai într-o spaimă și-o teroare. Ce-i mai frumos decât să-ți începi dimineața cu o ciocnire între două trenuri, care ciocnire s-a lăsat eventual cu zeci de morți și răniți? Asta în loc de breakfast. Apoi, pe la ora 10, în loc de supliment, însoțita existență umană poate fi asortată cu câteva tornade și vreo două uragane ghidușe, dintr-alea care au musai nume de muieri. Așa, pe la prânz sau chiar în locul acestuia își face loc în liniștea și așa greu încercată a planetarului biped ori o previziune privind iminenta ciocnire a Terrei cu un astroid nimicitor, ori un nenorocit de virus care nu a fost cunoscut pînă acum dar care, dacă-i lăsat să-și facă de cap poate nimici jumătate din populația globului. Buuun, și, ca viața horror să nu-și piardă farmecul, imediat după prânz tihna bipedului planetar e zdruncinată de spectrul unei noi crize economice, de prăbușirea iminentă a tuturor monedelor forte, de epuizarea resurselor petroliere, de scumpirea aurului și de-o năucitoare criză alimentară. Aceste știri vesele nu pot fi servite decât în tandem cu o criză a apeii potabile.

Stors de emoții și cu inima cât un purice, bipedul planetar pleacă de la serviciu cu mintea aiurea și se țîrîie istovit către casă, peste măsură de depresiv și cu gînduri clare privind nonsensul propriei existențe. Dacă nimerește acasă e bine. Dacă nimerește pe o macara de pe care vrea să sară, pe cine mai interesează? Acolo însă, acasă, altă veselie. Îl așteaptă carnetul plin de note proaste al fiului, un nou tatuaj cu care se mîndrește fiică-sa, tatuaj reprezentînd, ce altceva decît un craniu cu niște oase încrucișate și moaca botoasă a nevستی-sii care urlă ca o apucată că iar s-a stricat chiuveta din bucătărie, iar o să fie inundație și iar vor veni vecinii de dedesubt ca să li se plătească zugrăveala. Evident că, înainte de culcare, de la știrile tv va afla că doi asteroizi dintre acre unul cât un autobuz au trecut la atîtica de planeta albastră. Ba, mai mult, un alt asteroid, mult mai bine ghidat și cam de mărimea unei mașini de spălat a căzut drept în grădina unei gospodine americane făcînd poc. Și, cu această ultimă imagine bipedul planetar adoarme bîntuit de coșmaruri și visînd incendii, autobuze și mașini de spălat care, venind din cosmos se năpustesc fix către apartamentul lui cu două camere dar și niște bacterii ucigașe care-l pîndesc din chiftelele din frigider. Pe lîngă toate astea, faptul că te strîng chiloții, că te doare o măsea sau că guvernul ți-a tăiat jumătate din leafă pe motiv de austeritate sunt niște fleacuri. Evident că, de-a doua zi, de dimineață începe recapitularea ororilor. Poate nu atît asteroizii cît isteroizii bipezi pun în pericol liniștea planetară. Și, dacă tot veni vorba de isteroizi, cel mai la îndemîină exemplu ni-l oferă Maica Rusia. Nici nu trebuie să vă sforțați cu glagoria ca să vă dați seama că personajul principal al istericalei slave este chiar Vladimir Putin. Deci, vă invit la film. Pe bune. De fapt e vorba nu de un film ci de un videoclip în care fostul colonel KGB apare încătușat, cu capul plecat, într-o sală de judecată din Moscova. Sub titlul „Arestarea lui Vladimir Putin: reportaj din sala de tribunal”, filmulețul îl prezintă pe actualul premier și viitorul președinte de la Kremlin „într-o cușcă în care compar de obicei inculpații în

tribunalele din Rusia”. Vă dați mai bine seama de dimensiunea istericalelor dacă vă spun că în doar trei zile filmulețul ăsta a fost vizualizat de 1,3 milioane de utilizatori. Putin e judecat pentru „pregătirea de acte de terorism, deturnarea de bunuri publice, abuz de putere, escrocherii financiare și instaurarea terorii în rîndul populației precum și exercitarea de influențe asupra instituțiilor statului”. Chiar dacă videoclipul e o făcătură miștocărească, o ficțiune, foarte mulți ruși l-au privit ca fiind plin de adevăr. Dacă ne aducem aminte că mai toți opozații fostului kaghebigist au sîrșit-o prost (e celebră asasinarea ziaristei Anna Politcovskaia), că premierul controlează instituțiile statului rus în mode discreționare sau că atentatele de la Moscova, din 1999 au fost organizate de FSB (urmașul KGB) tocmai pentru a-l împinge la putere pe Vladimir Putin atunci, „ficțiunea” cinematografică se transformă într-o realitate absolut îngrijorătoare. În Rusia, și acum ca și pe vremea lui Stalin sau Brejnev actul de justiție se face prin telefon. Judecătorii primesc chiar și numărul de ani pe care inculpații, opozați ai regimului trebuie să-i execute. Normal că „sentințele telefonice” au în spate interesele diferitelor cercuri de putere de la Kremlin. Pentru mulți dintre opozații lui Putin, sentințele telefonice au fost fatale. Abuz de putere? Păi, sigur că da. În calitatea lui de premier, domnul Putin și-a organizat singur propria realegere pe tronul țarilor Rusiei. În plus, toți cei care i s-au opus, care au cîrîit în stradă, au fost hăituiți, arestați sau chiar ciomăgiți cum scrie la carte. Vladimir Putin nu-i o sfielnică fecioară care-și pune mănuși atunci cînd pune mîna pe bulan și te altoiește. Domnul Putin și-a construit singurel imaginea „macho” și se pare că masca asta i-a prostit pe mulți dintre ruși. În momentul în care blochezi internetul, oare asta nu se cheamă abuz de putere? Ba, bine că nu. Păi, exact asta a făcut kaghebigistul, le-a tăiat internaților dreptul de a comunica și de a se organiza. Isteroidul Putin a înțeles perfect pericolul pe care internetul îl reprezintă pentru revenirea lui la Kremlin. Normal că Volodea, un nostalgic irecuperabil

al războiului rece a declarat invers: „în Rusia nu va mai fi niciodată dictatură”. De fapt, conceptul de „democrație dirijată” aparține chiar lui Putin. Conceptul în sine e o altă găselniță tipic mujicească. Oare ce ar fi zis Socrate despre „democrația dirijată”? cred că ar fi făcut pe el de rîs. Dar, hai să vedem și celelalte acuzații din videoclip: „deturnare de bunuri publice și escrocherii financiare”. Nu cred că leafa de președinte sau cea de premier te poate face bogat în Rusia. Analiztii financiari de la Moscova susțin însă că Putin ar avea o avere estimată la 70 de miliarde de dolari și că ar deține procente semnificative în afacerile cu petrol. Chiar și la Gazprom, stindardul imperialismului energetic rusesc, domnul Putin mulge ceva procente din afacere. Declarația de avere a fostului spion și a consoartei sale, Ludmila cuprinde sume modice, de ordinul a 2-3 sute de mii de dolari. Vacs albina, praf în ochi pentru fraieri. Dar cine mama ciumei ar îndrăzni să-l ia la bani mărunți pe Vladimir Putin? Poate doar unul dus cu capul sau căruia i s-a acrit cu viața. Și, apropo de Ludmila. După ce, în tinerețe, la Dresda fiind și-a luat niște bătaii temeinice de la domnul spion acum, doamna Ludmila a cam dispărut. Unii zic că ar fi la o mănăstire, alții, că ar aștepta să nască într-o clinică din Germania. Abureli rusești. Probabil că fosta și viitoarea primă doamnă a Rusiei are motive grele de a nu mai apărea în public. Gurile spurcate de la Moscova spun că spionul Putin ar avea un menaj intim cu sexy spioanca Anna Chapman. La banii și la noua lui poziție, mujicul își poate permite orice. Singura speranță a rușilor rămîne însă astrologul Pavel Globa. Prezicătorul ăsta la care mulți ruși se uită ca la un Messia, zice că în toamna lui 2012 Rusia va fi zguduită de mari convulsii sociale, fiind posibilă chiar o lovitură de stat. Adicătelea, Maica Rusia ar scăpa de isteroidul Putin. În ce mă privește, cred că astrologul Globa este un alt exemplu de isteroid rusesc. Nici n-are cum fi altfel atîta vreme cît băiatul a prezis că „peste cîteva decenii, întreaga omenire va vorbi limba rusă, cum se vorbește astăzi engleza”. Mai rămînea să spună că, tot în cîteva

decenii vor apărea din nou dinozaurii și brontozaurii. Hai, băi papașa, nene Pavel, i-a dă tu cu flit la altă masă. Nouă ne plac mai mult previziunile cu ciumele bubonice, cu cutremurele, catastrofele și asteroizii care nimicesc planeta decît nenorocirea asta cu limba rusă. Isteroidule! În rest, no comment!

Dinotaurii, brontoșmecherii și mamutofrecția

Zic unii că acolo unde-i multă știință e și multă prostie. Cei care au debitat asta sunt precis niște cornute logice. Orice aserțiune validă trebuie să se verifice și prin propria sa negare. Deci, dacă propoziția „unde-i multă știință e și multă prostie” e adevărată atunci și propoziția „unde nu-i știință, acolo-i și mult geniu” lucru cu care, evident că nici un om întreg la minte nu poate fi de acord. Problema e că, lumea în care trăim nu pare a fi tocmai un rezultat logic al științei sau genialității. Ea pare mai degrabă un haloimis toxic și pestilențial în care sferতোদোঁচii, cinicii, guriștii politici, avortonii morali și scursurile impotenței meditative fac o excelentă diaporamă imagologică. Totul e ambalat în strălucitoarele licăriri ale cinetembelismului hollywoodian. Că, doar se știe că tănăul, dacă n-are tichie de mărgăritar face deviație de sept la neuron. Adică la singurul neuron din tărtăcuță. Chiar, asta ca o paranteză, ar fi interesant de aflat cam câți indivizi de pe lumea asta se îmbracă cu țoale mai scumpe decît propria lor valoare. Cu siguranță că hainele de la Jiji Becali, de pe vanghelian mizilitul sau de pe mulți alți trepăduși dintr-ăștia costă mai mult decît arată mercurialul lor uman. Închid paranteza și nu mai vorbesc despre prostia îmbrăcată în etichete de firmă. Îmi repugnă pițipoancele care se înțolesc după „Vogue” fără a clămpăni o boabă de franceză. Retardații cu funda genialității în creștet colcăie în hebdomadarele pauperității mintale.

Leana, toanta din Petrești care făcea peronul gării la Titu spărgînd semințe de răsărită se legitima în fața reginei Elisabeta a II-a a Marii Britanii sau în fața lui Nixon ca „savantă de renume mondial”. Răpănoasa asta (sub aspect științific și uman) își tipărea volumele scrise de alții pe banii noștri. Despre bărbat-su, gîngăvitul din Scornicești, ilustrul tovarăș scriitor Nicuță Tănase spunea cu o absolută savoare: „nea Nicu, are doar patru clase, dar nici nu-i dai”. Nea Nicu ăsta și-a luat bacalaureatul și a absolvit Ase-ul în aceeași zi! Bravo, băi dinotauri din comisia de bacalaureat și băi brontoșmecheri academici de la ase-ul bucureștean pentru probitatea voastră morală și intelectuală. La noi, ca pe Dîmbovița. Nu poți să faci din rahat biciușcă și să ai pretenția ca să și pocnească. Dar nici mai noctambuli la minte ca alții, nu suntem. Iote numai ce ghiolbăneală mînăresc rusnacii. Pentru a fi cît de cît credibili, niște cercetători ruși cu savantlîcul în derivă au ticluit un șmen științific de mai mare splendoarea. Deoarece nu-i mai crede nimeni (vă amintiți, ei se dădeau că au inventat radioul, telegraful, electricitatea, apa caldă, zborul în cosmos, motorul diesel, becul, legea lui Ohm și mersul pe jos) urmașii oamenilor de știință sovietici s-au răsucit în așternuturi, s-au bătut cu capul de pereți, au renunțat la votcă și au trecut la apă plată și, șii, șiii, hopa, le-a venit o idee. Vom clona un mamut! Gata, poporul rus are orgasm, deștepții lor vor clona primul mamut siberian în stare de libertate. Încă nu se știe dacă el va fi botezat cu numele lui Lenin, Troțchi, Stalin, Levrenti Beria sau alți mamuți din istoria Rusiei. Problema e că pachidermul va fi primul născut în perioada „democrației dirijate”. Democrația asta, dirijată, e o altă clonă a măreței științe din Rusia, adică din țara în care se știe că știința e „naucă” și poporul „nărod”. Vă dați seama? Universitatea federală din NE Republicii Sakha, din Rusia, un fel Oxford de la Prelipca și cu un șmecher de la o fundație de cercetări biotehnologice din Coreea de Sud vor crea un mamut, adică o specie dispărută acu 10.000 de ani. La proiectul ăsta participă și Institutul

Genomului din Beijing (și io care credeam că chinezii-s oameni serioși). La năzdrăvănie s-au mai băgat și niște cercetători japonezi dați afară din serviciu. Cică, cel mai greu pentru echipa asta multinațională este să „restaureze celulele de mamut”. Toată chestia e că rușii trebuie să livreze echipei de cercetare rămășițele mamutului. Nu-s prea sigur că posedă asemenea rămășițe. După cum îi știu eu pe ruși, ăștia, precis or să trîntească o mîrlănie tipică și în loc de mamut vor trimite ciolanele sau mandibulele cine știe cărei alte orătării și vor rîde ca mujicii și de japonezi, și de chinezi, și de sud coreenii care se vor chinui să scoată dintr-o vertebră de porc de Guinee un ditamai mamutul. Decît să se chinuie să „restaureze celulele de mamut” mai bine s-ar apuca să-și restaureze democrația din propria lor țară. Ba chiar și bunul simț rusesc ar trebui restaurat. În loc să încrușișeze embrioni purtători de ADN mamuțesc cu o elefînțică asiatică (asta ar fi geniala lor idee), mai bine ar mai face domnii ruși cîteva reforme economice și ar mai relaxa drepturile omului. Mă strînge în spate cînd mă gîndesc la elefînțica asiatică, viitoarea mămică purtătoare de mamuți. Tocmai pe capul ei să cadă ditai beleaua, ditai încrușișarea? Numai rușii se pricep la combinații dintr-astea contra naturii. Nene, e ca și cum l-ai încrușișa pe Tutankamon cu Oana Roman în speranța de a obține un faraon circumcis. Tot savantă în încrușișări politice anormale se crede și vicepremierul rus Dmitri Rogozin. Țsta, după ce a stricat aerul pe la sediul NATO din Bruxel a primit altă sarcină de la Vladimir Putin, șeful său kaghebig. Cum rușii sunt obișnuiți să facă istorie numai cu bîta și s-o scrie cu aceeași unealtă și numai în interesul lor, nu ne miră prea tare ultimele declarații ale vicepremierului Rogozin. Cu gîndirea sa paraplegică, această rămășiță a mentalității imperialismului rus e demnă mai mult de coșul de gunoi al istoriei, de tomberonul unde se colectează dejecția de bilă decît de atenția vreunei cancelarii europene civilizate. Rușii nu vor să recunoască nici acum destrămarea mamutului sovietic, nu vor să recunoască Malta și continuă să fie o

sursă permanentă de conflict. Când toată lumea acuză regimul lui Assad din Siria, Rusia se folosește de dreptul său de veto la națiunile unite și blochează o intervenție militară salvatoare. Datorită Rusiei, măcelul sirian face din ce în ce mai multe victime. Rușii, se știe, că adoră tot ce ține de cruzime. În plus, domnul Rogozin face și o demonstrație schizofrenică în fițuica rusească „Kommersant” în care declară că Rusiei trebuie să i se recunoască statutul de „garant al securității și de stat unic care deține autoritate politică și forță în regiunea transnistreană”. De fapt, ideea preistoricului vicepremier e aceea de a feudaliza Republica Moldova. Mă rog, în termeni moderni s-ar chema federalizare. Fix din cauza asta rogozopitecul trasează linii de politică externă Chișinăului. Că așa vrea mușchiul lui. Spune vicele lu pește fript: „noi respectăm principiul integrității teritoriale a Republicii Moldova (ceee neobrăzare!) iar moldovenii trebuie să nu se joace de-a mîța cu șoarecele, implicînd în conflictul transnistrean, în calitate de mediatori părți care nu nici o treabă cu această regiune”. Se știe cum respectă Rusia „principiul integrității”. S-a văzut și-n 1812 (tocmai s-au împlinit 200 de ani de cînd mujicii au luat cu japca Moldova). Nu mai vorbim de modul cum a funcționat „principiul integrității” în cadrul pactului Ribbentrop-Molotov. Ba, mai mult, Rogozin are nesimțirea de a amenința și România în mod direct. Zice tîrtanul: „România e Nato. Dacă pe teritoriul României se va construi o infrastructură militară iar Moldova se va uni cu România prin căsătorie civilă, situația se va schimba și vor exista consecințe”. Dar, cu ce ocazie își bagă vicepremierul de la Kremlin rîtul în borșul căsniciei românești. Poate cu ocazia respectării „principiului integrității”? mai tăun decît mamutozaurul Rogozin se dovedesc a fi ministrul rus al apărării și șeful de stat major al armatei ruse care au declarat, ca la cor: „în cazul amplasării elementelor scutului american anti rachetă în Polonia, Turcia și România noi (rușii adică) ne rezervăm dreptul de a aplica lovituri preventive față de aceste amenințări”. Asta-i declarație de război fățișă. Oare chiar

nici un ministru de externe al României n-are boașele la el ca să-l convoace pe ambasadorul rus la București și să-i tragă o urecheală? Și, în virtutea cărui principiu, mă mușicilor veți aplica voi „lovituri preventive”? Să nu-mi spuneți că tot în baza principiului integrității, că o să-mi vină să vomit în limba rusă. În ce privește amenințarea rusă, noi, fetele din galeria rapidistă ripostăm cu vehemență: bă, rusnaci pînă una alta să ne faceți o mamutofrecție. Dasvidania.

Erecția ezoterică la piticii de grădină

Cercul des în Ucraina și, în ultima vreme am sesizat o oarecare îngrijorare. Tot mai multe persoane, unele chiar foarte panicate m-au întrebat dacă România e pregătită să invadeze regiunea Cernăuți. Am rămas năuc. Da, nu-i balivernă ci e un fapt real. Chiar televiziunea de la Cernăuți, aia oficială, atenționează asupra „pericolului” românesc. Credeam că doar băieții bolnavi cu capul de la Kremlin mai fumează țigara otrăvită a așa zisului „imperialism românesc” dar, uite că ideea asta, pe cât de tembelă tot pe atât de toxică puiește zdravăn și-n mințile unor talibani din țara vecină. Nu știu dacă la Kiev s-a aflat dar suntem în secolul XXI, nu în plină epocă medievală. Nu mai năvălește nimeni așa, care cum vrea și unde vrea pentru a prădui, viola sau distruge. Cel puțin noi, românii ne-am asumat niște valori europene și cu acestea respirăm. Nu mai zdrăngănim din săbii și pistoale. Analiștii de la Kiev, ca de altfel și panicarzii de profesie ar trebui să știe că arta ultimatumurilor își găsește paternitatea la Kremlin și nicidecum la București. Spiritele sunt acum ușor mai agitate în Ucraina tocmai pentru că a fost votată legea limbilor regionale, lege care a isterizat naționaliștii ucraineni. Cam pe tot cuprinsul Ucrainei au avut loc manifestații ample împotriva acestei legi care nu stipulează altceva decât aceea că, ucraineana rămîne limba oficială de stat și că în regiunile și că-n diverse regiuni ale țării mai pot fi folosite și alte limbi în funcție de componenta etnică teritorială. De exemplu, în zona Lviv poate fi folosită ca a doua limbă

poloneza, la Ujgorod, la granița cu Ungaria se poate vorbi și ucraineană și maghiara, la Cernăuți și Odessa, unde sunt mulți români e firesc să se vorbească și româna așa cum, în estul Ucrainei poate fi folosită ca a doua limbă, rusa. Cei care ignoră luciditatea și „gîndesc” mai curînd sentimental s-au simțit brusc vulnerabili. Se știe că gîndirea emoțională nu-i mijlocul cel mai fericit de a evalua o situație. Partidul Regiunilor, cel care-l sprijină pe actualul președinte Ianukovici a promis această lege încă de la începutul campaniei electorale. De aia a și cîștigat alegerile și de aia a și ajuns Victor Ianukovici președinte. Sentimentaliștii ucraineni puteau să-l blocheze pe Ianukovici încă din timpul campaniei electorale. Acum, degeaba mai vin și bocesc pe seama federalizării lingvistice a Ucrainei. Legea pare OK din perspectiva valorilor europene. Ea are alura unei legi moderne care asigură tuturor cetățenilor Ucrainei dreptul la o exprimare și-n limba maternă, nu doar în cea oficială care rămîne limba ucraineană. Sentimentaliștii ucraineni consideră însă că această federalizare lingvistică nu-i decît un pas către o federalizare teritorială și că, în curînd vom asista la tentative de autonomizare sau chiar cereri de independență din partea unor structuri regionale din Ucraina. Rusia, etern perfidă și cu un extraordinar apetit în a executat rapturi teritoriale jubilează la ideea că Ucraina s-ar diviza, că vestul se va îndrepta către Europa și că estul, cel bogat, va cădea sub incidența Kremlinului. Naționaliștii ucraineni și extrema dreaptă din țara vecină au toate motivele de îngrijorare dar în nici un caz datorită unor iluzorii pretenții teritoriale din partea României cît mai degrabă din cauza frățiorului mai mare de la răsărit. Situația e complicată. Așa cum arăta profesorul Walter Russel Mead de la „Bard College” din SUA, într-un articol publicat în Wall Street Journal, criza din Europa reprezintă o mare oportunitate pentru Rusia. Analistul american avertizează că starea economică actuală din UE poate facilita „pătrunderea comercială și într-o anumită măsură și politică a Rusiei în țări ca România și Bulgaria”.

De asemenea, sub aspect geopolitic criza din zona euro va face mult mai vulnerabile o serie de țări ca Ucraina, Republica Moldova și Belarus în fața tradiționalului hegemonism al Moscovei. Să nu uităm că Europa este dependentă de gazul rusesc iar mujicii lui Putin abia așteaptă să bage promoroaca în casele bătrînului continent. Ca atare, criza euro nu este, așa cum arată profesorul Mead „doar o problemă bancară sau monetară. Este o criză politică gravă care ar putea modifica dramatic echilibrul geopolitic din Europa și Asia”. Nici NATO nu mai are anvergura de acum 5-10 ani, alianța confruntîndu-se cu o problematică economică și financiară mult mai dură decît cea specifică unui cîmp de luptă. Din ianuarie pînă acum, armata americană a numărat cîte o sinucidere pe zi iar aliații yankeilor din NATO sunt din ce în ce mai subțiri sub aspect financiar. Această imensă mașinărie militară și financiară riscă o implozie, o prăbușire dinăuntru ei, Doamne ferește. Pînă una alta, un stat ca Ucraina deja și-a exprimat opțiunea strategică atîta vreme cît a semnat tratatul prin care flota rusă din Crimeea și-a creat o serioasă enclavă militară în coasta UE. De fapt, rusnacii au un talent aparte în a crea și a folosi enclavizarea și federalizarea în interesul lor. Așa că Ucraina ar trebui să fie mai degrabă atentă la manevrele Moscovei decît la iluzoriu „imperialism românesc”. România are propriile probleme care sunt generate, evident, tot de rusnaci și de slujnicuțele lor. Și dacă tot vorbim de enclavizare și federalizare, iote ce porcărie cu pretenții geopolitice le-a trecut prin cap unor troglodiți de la Chișinău. Niște pro ruși din Republica Moldova care nu și-au luat la timp pastilele de cap au înființat mișcarea „Moldova federativă”. Mișcarea asta, condusă de Sveatoslav Mazur, care se dă drept director al Institutului de Ezoterism, Psihologie și Viață Reală, din Republica Moldova (ce budincă o mai fi și asta cu viața reală și ezoterismul!) și care e membru al Partidului „Patrioții Moldovei” vrea, împins de la cur de nacialniciei și polcovniciei fesebiști de la Moscova să creeze Moldova federativă ca un stat alcătuit din alte cinci republici: Republica

Moldova de Est cu capitala la Chișinău, Republica Moldova de Vest (adică din România) cu capitala la Iași, Republica Găgăuzia cu capitala la Comrat, Republica Bucovina (cu teritorii în România și Ucraina) cu capitala la Suceava, Republica nistreană cu capitala la Tiraspol plus o regiune autonomă a Basarabiei. Cică, în felul aceasta, s-ar reface „teritoriul fostului cnezat moldovenesc”. I-a auzi Franț, ce regurgitează ăștia: „fostul cnezat moldovenesc”! dar cînd mama dracului, lovi-v-ar holera a existat un asemenea cnezat? Vă dați seama ce porci sunt rusălăii ăștia? Nu degeaba se spune că tot omul se trage din maimuță și numai rușii din porc. Evident că toată porcăria asta rusească presupune desprinderea unor teritorii aflate actualmente în granițele României și Ucrainei și asta, conform handicapatului ezoteric Mazur, cu scopul, citez, „centralizării poporului moldav multinațional, în jurul ideii renașterii Patriei Mamă Moldova și pentru a salva teritoriile istorice de lași și trădători”! I-auzi, ce guiță ăștia, cum că noi am fi „lași și trădători” fiindcă am întinat idealurile „poporului moldav multinațional” răpind teritoriile lui atît de scumpe. Și, tot rahatul ăsta federalist ar urma să facă parte din Uniunea Eur-Asiatică a kaghebizului Vladimir Putin. Același Putin care, probabil că în timp ce ucrainenii se isterizează împotriva legii limbilor regionale iar agentura moscovită de la Chișinău desenează republici moldave federale după cum o doare pe ea în capătul colonului, domnul Putin stă bine mersi și savurează „nisetru în sos de șampanie, crab la grătar, supă de pește și votcă Kremlin Award”. Alea pe care le-a servit la n-șpea sa instaurare ca președinte. Poate nu știți dar papașa Volodea savurează toate acestea după obiceiul lui Stalin adică nu înainte de a fi controlate de niște „sclavi degustători” (un medic și-un bucătar) pentru a nu conține oarece otrăvuri. E clar că fostului kaghebiz îi este frică de moarte. Așa că, asta-i, domnilor ucraineni. Căsați ochii la ăștia care au erecții ezoterice și care vor să vă îndepărteze de Europa și nu la noi, la români că nu noi am făcut Holocaustul în anii 30-33 în Ucraina. Nu de alta dar dacă mai bociti

mult pe tema asta s-ar putea ca vreo câteva batalioane românești de pitici de grădină să ocupe Cernăuțiul într-o singură noapte și ar fi păcat, că e un oraș prea frumos. Și dacă nu știți, dragi prieteni ucraineni, piticii ăștia de grădină sunt extraordinar de feroși, mai ales când au erecții ezoterice, așa ca rusălăul Mazur și acoliții săi de la spitalul de psihiatrie. Punct.

„Vocea Rusiei”, pardon, Prostiei

Un studiu recent dezvăluie că URSS n-a dispărut, că bolșevismul continuă să respire în Rusia și că acesta doar și-a luat altă înfățișare și alte hăinuțe. Năzuințele expansioniste rămân aceleași iar imperialismul rus n-a făcut decît să se cosmetizeze, rămînînd în esență la fel de cinic și de crud. E drept că, noului Țar de la Moscova trebuie să i te adresezi cu „Domnule” deși tovarășul Putin rămîne același ciolovec nostalgic după vremurile trecute. Credeți cumva că rușii s-au schimbat după epoca Gorbaciov? Sanchi, au rămas același popor oprimat, alcoolic, incult și lipsit de perspectivă. Ei nu se pot despărți de statul asistențial și de tătucul lor ocrotitor, Vladimir Putin. Dar, mai ales nu se pot despărți de infuzia de bolșevism cu care au fost dopați peste 70 de ani. Ăstora le este dor și acum de scimele staliniste, de colhozuri, de defilările Armatei Roșii prin Piața Kremlinului, de pîinea pe puncte și votca pe cartelă dată de sindicat tovarășilor fruntași în producție. Ce să discuți cu un nostalgic comunist? Vorba lui Churchill: „a încerca să rămîi în relații bune cu un comunist e ca și cum ai curta un crocodil. Nu știi dacă să-l gîdili sub bărbie sau să-l pocnești în cap”. Rusia a fost tot timpul un experiment și nicidecum o națiune zămislită prin sine iar poporul său poate fi medaliat pentru rolul de cel mai ilustru cobai al timpurilor moderne. „În Rusia, spune același Churchill, i se spune reacționar celui care nu este de acord ca bunurile să-i fie furate, iar soția și copiii să-i fie uciși”. Comunismul rus n-a fost un sistem politic ci o religie,

spune același fost premier britanic. „Jezuți fără Iisus. Un vîrcolac care coboară de pe un morman de cranii”. Cine își închipuie că acest vîrcolac a ostenit se înșeală amarnic. E la fel de perfid și barbar indiferent dacă poartă acum costume Armani și nu hainele de stofă cazonă ale nacialnicilor brezneviști. Apetitul cefelor groase de la Kremlin pentru votcă și caviar, pentru curve și crime și mai ales pentru jaf mafiot și căpătuială de sine a rămas același. Doar actorii principali vor să se dea dandy și zboară cu deltaplanul ghidînd cocorii prin Siberia. Ciolovecul de la Kremlin, tace și face. Își construiește cu acribie propria statuie și nu ratează nici o șansă de a mai tunde din libertățile democratice ale concetățenilor săi. Putin este un susținător puternic a unei legi perfect staliniste, și anume aceea de a considera ONG-urile ca pe niște „agenți străini”. Tot ceea ce nu este pro Putin sau pro Medvedev se înscrie ca fiind „un pericol anarhist al opoziției neparlamentare influențate de Occident”. Teoria „democrației dirijate”, inițiată și dezvoltată de fostul kaghebig este, așa cum am mai spus total discriminatorie și rasistă. În afară de faptul că, a dirija viața oamenilor reprezintă deja o ingerință total nedemocratică, teoria domnului Putin este, prin natura ei eminentă conflictuală. De fapt, nu trebuie să ne mirăm. Mentalul rusesc este astfel constituit, pe conflictualitate cu sinele, pe exacerbarea și, concomitent uciderea propriilor aspirații și năzuințe. Pentru rusnacul de rînd, libertatea, dacă nu-i violată, nu se identifică la nivel conceptual. Ea poate fi sesizată doar din spatele gratiilor. În plus, se știe că orice conflictualitate împarte socialul în tabere care pot fi mult mai lesne manevrate. „Divide et impera”, este dictonul cel mai drag polcovnicului Putin. O probă în acest sens, dar mai ales o mostră despre cum e digerată democrația dirijată de către ruși o reprezintă noul „Cod moscovit”. Codul ăsta, perfect tembel și superb de nazist va interzice „mersul prin capitala Rusiei în costum tradițional sau omorîrea oilor în curți”?! numai în căpăținile unor mujici năuciți de trascău, moda și tîrla pot face un corp comun. E ca și cum poliția

bucureșteană le-ar aresta pe Sofia Vicoveanca și pe Irina Loghin fiindcă se plimbă prin Herăstrău îmbrăcate în costume populare bucovinene sau oltenești. „Codul” ăsta moscovit mai interzice „ să se facă grătar pe balcoane” dar impune tuturor celor care vin la Moscova să vorbească rusește. Ăsta-i rasism sadea, e definiția nazismului în limba rusă. Chiar și presa rusă, în general obedientă puterii recunoaște că acest cod moscovit e o rușine publică. „La Moscova sunt reprezentate peste 160 de etnii și, dacă se introduce codul, tătarii, armenii sau azerbaidjenii moscoviți vor avea probleme”, scrie o gazetă din capitala Rusiei. De fapt, Moscova e scena unor cruzimi fără seamăn, mulți imigranți din fostele republici sovietice care au venit să muncească, au ajuns victime ale crimelor cu caracter rasist sau ale mafiei rusești. „Codul moscovit” e însă o mică glumă pe lângă restricțiile la care e supusă mass-media rusească. Noua „Lege pentru protecția copiilor” este de o perfidie fără cusur. Sub această titulatură pompoasă și populistă, țarul Putin încearcă să pună botniță presei rusești. Tot ce nu convine puterii sau care aduce atingere ei „reprezintă propagandă pentru acțiuni ilegale sau dăunătoare vieții”. La cât de generale sunt aceste noțiuni, e lesne de înțeles că rămîne la „discernămîntul” și bunul plac al puterii ce dăunează vieții sau ce reprezintă „acțiuni ilegale”. „Rossiiskaia Gazeta” subliniază că legea se referă și la „scenele cu personaje care fumează, consumă alcool sau droguri și practică jocuri de noroc sau se prostituează”. Asemenea imense imoralități care „dăunează vieții” copiilor ruși vor putea fi urmărite numai după miezul nopții. Vreți să-l vedeți pe Stalin cu pipă? Gata, trebuie să stați trei pînă dincolo de ora 24. La fel și cu celebrele filmulețe de animație „Nu zaiet pagadi”, cel cu iepurașul isteț și lupul etern fîmpit și perdant. Și astea vor fi interzise pentru că lupul fumează chiștoace de țigări găsite pe străzi sau trabucuri și asta nu-i permis într-o societate așa de morală cum e cea rusească. E ca și cum la noi, a-i interzice melodiile lui Gică Petrescu pe motiv că vorbește despre crîșme și alcool. Lui Putin

i se pare însă perfect moral să mențină flota rusească în apele teritoriale ale Ucrainei și să țină trupele de mujici în Transnistria „pentru a proteja regiunea de pericolul românesc”. Nu de același tratament discriminatoriu se bucură trompeta domnului Putin intitulată radiofonic „Vocea Rusiei”. Această oficină a FSB (continuatorul KGB) se dă firmă de salubritate și trage săpuneli Bucureștiului. Că, adică, de ce o anumită parte a presei din România a creat „un grad crescut de iritare și chiar isterie ruso-fobă” vizavi de declarația premierului cu fățalie de mongoloid, Victor Ponta cum că acesta și-ar fi dorit la Oltchim „venirea unui mare investitor strategic din Rusia” și, continuă așteptării de la Vocea Prostiei, pardon, Rusiei: „isterizarea e ușor de explicat în condițiile în care o parte din jurnaliștii români au rămas blocați în epoca Războiului Rece”. În atare situație, nu-mi rămâne decât să mă auto denunț: dragi Natașe și iubiți mujici, eu am făcut Zidul Berlinului, eu am năvălit cu hoardele Tratatului de la Varșovia în Cehoslovacia în anul 1968 deși aveam pe vremea aia numai 13 anișori (fi-r-ar mama mea care m-a făcut de mic așa de nemernic și de invadator), și tot eu am organizat și sovietizarea est-europeană creînd cel mai sinistru gulag văzut vreodată. Dar, fiți atenți ce mai zice trompeta asta fesebistă la adresa românilor, cu dedicație pentru imaturul plagiator Ponta: „un guvern rațional ar avea nevoie de un investitor foarte puternic din punct de vedere financiar și care să fie interesat de producție și nu de închiderea combinatului Oltchim”. Evident că investitorul ăla puternic este unul din Rusia. I-a auzi ce neobrăzare tipic mujicească și pe ăștia. Vaaaai, ce se va face clasa muncitoare de la Oltchim dacă nu vine investitorul strategic din Rusia? Păi, ce să facă, se va căca pe ea, va aplauda și va face o cruce mare spunînd, bine că, măcar noi am scăpat și n-am pățit-o ca muncitorii din industria siderurgică românească, ai de au fost privatizați strategic de niște ruși și care acum au devenit șomeri. Modul de operare al rușilor e simplu: „dava! ceas, dava! moșie/harașo tovărășie”. Numai că Vocea Prostiei, pardon, Rusiei nu poate

da pe post cîntecelul lui Constantin Tănase fiindcă „dăunează vieții” dar mai ales îl poate enerva pe Tătucul de la Kremlin, ăla de le arată cocorilor Rusia din deltaplan.

Dilimăngeala cea de toate zilele

Organizația Mondială a Sănătății anunță cu veselia-i specifică faptul că peste 350 de milioane de persoane de pe glob suferă de depresie sau de o altă formă de tulburare mentală. Într-un cuvânt, cam 5% din planetă e dilimană. „Femeile riscă mai mult, zice cu aceeași delicatețe OMS decît bărbații” ba, chiar ni se prezintă și o statistică din care reiese că „numărul femeilor afectate de depresie este cu 50% mai mare decît cel al bărbaților”. Dacă stau bine și mă gîndesc, franțuzii, cînd vine vorba de vreo belea îndeamnă investigatorii cu sloganul „cherchez la femme”. Păi, la cîtă dilimăngeală muierescă e pe glob mă și mir că nu ne confruntăm cu „primăvara masculină” în care, revolte generalizate ale testosteronului să cuprindă mapamondul. Iritarea islamului prin publicarea unor caricaturi tembele sau prin promovarea unui filmuleț cretinoid pot fi simple exerciții copilărești. I-a încercați să faceți același lucru cu misoginismul planetar și veți vedea în ce belea intrăm. Religia supremației sculei cu cofrag sau mai eufemistic spus a patriarhatului e departe de a fi afît de tolerantă ca cea a susținătorilor profetului Mahomed. Apocalipsa mileniului trei, dacã va fi, atunci va fi una declanșată de misoginism și de aiureala hormonală și nicidecum de Iisus, Buddha sau Mahomed, misoginismul e o religie planetară în timp ce creștinismul, iudaismul, budismul sau islamismul sunt doar niște simple ideologii regionale. Dar, oricum am da-o, conflictualitatea (substantiv eminentamente feminin) va porni tot de la o cocuță. La urma urmei, nu Adam i-a

oferit Evei mărul cunoașterii declanșând alungarea din grădina Raiului, ci invers. Dar, să ne întoarcem la Organizația Mondială a Sănătății și la procentele ei. Dacă femeile sunt cu 50% mai nebune decât bărbații, mi se par sinucigașe pretențiile diverselor organizații de a impune procentual prezența femeilor în demnități publice. Ce-ar fi ca, în locul doamnei Lagarde am pune în fruntea FMI-ului, așa, din orgoliu feminist pe britanica Maria Cooper. Mărioara asta, supusa Reginei Elisaveta a doua, doarme în pat cu un porc. Ce să-ți urez, fato, decât cocină de piatră și copii la fel. Și, ai grijă să nu vă încăierăți de la rujuri sau mai ales atunci când luați câte o cină romantică din aceeași troacă de cristal. Mai zălund decât englezoaica e un alt conațional de-al ei. Un britanic, poreclit și Omul Lup și-a găsit în sfârșit o nevestă care să-l accepte. Nu, nu-i vorba de vreo lupoaică în călduri ci de o gagică, precis dusă și ea cu capul care a acceptat să trăiască cu Omul Lup. Am uitat să vă spun că Shaun Ellis, de vreo 50 de anișori, nu-i cu toți neuronii acasă și, în loc să socializeze cu oamenii i-a preferat pe lupi. Tînăra lui nevestă trăiește și ea acum alături de lupi, adică face concubinaj cu prietenii soțului. Băi, frate, bine că Ellis ăsta iubește lupii și nu racateții, miriapozii sau năpîrstocii. Dracu se mai însura cu el, pînă se vor apuca ăștia doi soți să urle la lună alături de prietenii lor lupi, să trecem la o formă mult mai gravă de dilimăngeală. Pentru asta, ne mutăm dincolo de balta Atlantic, în SUA, mai precis în Florida unde un yankeu pe nume Edward a mierlit-o după ce a cîștigat un concurs de mîncat gîndaci vii și viermi. Concursul ăsta absolut tîmpit a fost organizat de un magazin care vinde reptile și care și-a făcut reclamă cam așa: „cîți gîndaci uriași sunteți gata să mîncăți ca să cîștigați un piton regal femelă de culoarea fildeșului?”. Se mai preciza în anunț: „cel care vomită este descalificat”. Mă mir că marii designeri de papucărie din România nu au lut exemplu anunțînd: „cine mănîncă mai multă cremă de ghetă, cîștigă o pereche de șlapi cu glugă de culoarea Voronețului și, cine moare primul din cauza asta, e descalificat”. Și,

dacă tot suntem în ospetie la dilimanii din SUA, iote și-o zărgheală zootehnică. Se anunță cu surle, trâmbițe și tălăngi că fermierii din State, „își hrănesc vacile cu dulciuri din cauza prețului record la porumb”. Să-mi trag una, ce departe au ajuns ăștia cu știința nutriției! În curînd, copilașii americani vor bea lapte cu gust de jeleu și chișleag din vacă furajată cu mentosan. În plus, și vacile vor fi mai pretențioase și nu se vor mai încrucișa oricum ci numai cu tauri hrăniți cu tiramisu și șualacrem, așa ca să iasă ghițaii ca niște pricomigdale. Milka mov o să ajungă o antică poveste. La noi, în Bucovina s-ar putea înfiripa o dragoste dintr-asta între zaharicalele diabetice și zootehnie. Putem inventa Joiana care paște șerbet și cînd o mulgi dă afinată de 40 de grade. Dar, vreau să vă spun că dilimăngeala din relația om-animal nu-i totdeauna așa de blîndă și creștină. Asta poate s-o confirme chiar un românaș (sărăcuț de prohabul lui) care a fost mușcat drept de testicule de un cal. Dacă era invers era valabil cîntecul de jale „pe mine m-ai omorît/ dacă cu calul ce-ai avut”. Da, vedeți, lumea s-a întors cu susu-n jos. Hai s-o frigem și pe gobăi. Tot la americani rămînem (pe ruși, ca-ntotdeauna, îi lăsăm la urmă). Deci, o firmă americană a inventat palatul Versailles pentru găini. Ni se spune: „cotețul în formă de Versailles are o zonă specială pentru clocit, un soi de living room, dar și o bibliotecă decorată cu tablouri, bibelouri și oglinzi”. Mă întreb cam cît l-ar costa pe domnul cocoș dacă draga lui consoartă Nuți Udrea și-ar comanda o omletă sau o cină romantică de la un astfel de coteț de fițe. În timp ce muierile nebune dorm în pat cu porci, în timp ce găinile au palate Versailles, în timp ce unii mănîncă gîndaci vii și rîme imense iar la noi, de foame, caii pasc testiculele unor nevoiași, Organizația Mondială a Sănătății nu zice nimic despre faptul că peste 870 de milioane de oameni suferă de foame. Așa cum v-am promis ne oprim și-n cea mai năucă parte a Europei de Est. Încep prin a-i da dreptate englezoaicei care doarme în pat cu un porc. Ba chiar vă sfătuiesc să vă luați ca animal de companie un porc. Niciodată, un rus. Porcul e mult mai sensibil și

devotat. În plus, genetic vorbind porcul nu-i un alcoolist și nici fanatic nu e. Dacă trăiește în lumea civilizată poate deveni chiar și afectuos. Dacă nu, atunci devine lider, așa cum l-a descris George Orwel în „Ferma animalelor”. Atîta doar că această operă n-a fost tradusă și-n limbajul celor de la Kremlin. Altfel, nu-mi explic de ce, un rîtan de la ministerul rus al afacerilor externe pe nume Alexandr Lukasevici își permite, cu tupeu porcesc să se adreseze României într-un langaj de cocină, citez: „cerem României să nu dezgroape trecutul. Există lucruri mult mai importante de discutat”. Și, mai grohăie diplomatul de la Moscova: „tezaurul României nu mai e de mult un lucru de actualitate”. Același minister rus de externe a recomandat mai deunăzi autorităților de la Sankt Petersburg să nu aprobe ca o stație de metrou sin oraș să fie numită „București”. Motivația? Una de care și porcii s-ar simți stînjiți și ar roși: „România este un stat care nu poate fi calificat drept prietenos”. Hai, nu zău! N-ați luat Basarabia, Bucovina, Herța și tezaurul României și vreți să fim prietenoși, domnule Putin? Îmi aduc aminte ce zicea Prospero Merimee: „din istorie, nu-mi plac decît anecdotele”, iar dumneata colonele Putin și ministerul tău de externe nu aveți nici un haz. Sau, dacă aveți cumva un dram de umor fiți sigur că și acela este porcesc.

De dragul limbii române

Poftim de vezi, dar nu toți liberalii sînt niște molii și niște nătăfleți așa cum s-ar crede. Nu peste tot în lume șefii partidelor liberale pendulează între telepolitică și dormitul în papuci așa cum se întîmplă la noi. Mai există și liberali care, deși au gura mare și rujată și poartă fustă, se dovedesc a fi patrioți adevărați. E cazul Anei Guțu, o deputată liberală din Republica Moldova care, nu de mult, a inițiat un proiect de lege prin care limba română să redevină limbă oficială așa cum a fost ea numită în Declarația de Independență. Ruso-fobii de la Chișinău au avut însă grijă ca prin malversiuni cu zi moscovit să impună în Constituția din 1994 ca limbă oficială, inexistentă, dar inventată limbă moldovenească. Normal că bolșevicii lui Voronin, Vlad Filat (fost premier și om al Moscovei cu stagiul militar făcut în trupele sovietice de securitate) și Partidul Democrat condus de Marian Lupu au făcut urgent urticarie și i-a cuprins scărpiniciul cînd au auzit de un așa afront liberal. Rușii s-au întopipat temeinic în glorioasa țară a lui Ștefan cel Mare și, nu-i de mirare că la Bălți și Comrat se vorbește mai mult rusește, iar uneori mai apar pictate și tot felul de sloganuri în care se dorește „moarte cotropitorilor români”. Și la Moscova s-au opărit cîțiva oficiali de rang înalt. Ori de cîte ori aud de limba română, rusnacii sînt cuprinși brusc de grețuri. Unele, mai teribile decît cele provocate de adăpatul zilnic cu votcă, șerlac, kerosen, zeamă de pufoaică sau ce mama ciumei or mai fi bînd urmașii lui Ivan cel Groaznic (de beat). Româno-fobia

mujicilor, aproape că-i paranoică. Mi-a făcut silă declarația recentă a unui actor rus pe nume Viktor Sukorukov care, pentru că nu-i suportă pe români, a declarat următoarele: „îmi doresc ca (abjectă cacofonie rusească) Dan Petrescu și Dorinel Munteanu (antrenori de fotbal în Rusia – n.n.) să fie bătuți mereu. Iar atunci când joacă unul împotriva celuilalt, nu mă interesează ce se întâmplă, doar să nu facă un copil împreună”. Bă, ești zălud rău. Băbăciunea asta româno-fobă s-ar îngriji mai bine de drepturile copiilor din Rusia și de rata sinuciderilor în rîndul acestora, rată care situează țara lui Putin pe primul loc în Europa. Viktoraș, puiule, cu ce te-a înțărcat mămicuța ta de ți s-a pus pata pe antrenorii români care au venit la voi să vă învețe fotbal? Te-o fi înțărcat cu apă de plastilină și clei de oase, de-ai ajuns să aiurezi în halul ăsta. Gîndiți-vă că mujicii ăștia, beți și fără căpătîi s-au erijat pentru o bună bucată de timp ca „civilizatorii” poporului român. Nația asta care e în stare să bea pînă și Papucii Maicii Domnului, ne-a „civilizat” scofîndu-i din manualele de literatură pe Eminescu, Blaga, Bacovia sau Coșbuc și, punînd în loc niște evrei tocmiți să scrie că majoritatea cuvintelor din limba noastră sînt de origine slavă, că n-avem nici o legătură cu Roma lui Traian și că binefaceri economice mai mari decît cele aduse de Sovromurile și Sovhozurile sovietice, nici că s-ar fi putut vedea vreodată. Și, în timpul acela „civilizator”, vierii armatei roșii grohăiau și violau în voie pe plaiurile noastre strămoșești. Normal, fiindcă Stalin nu-și adăpa gloata de cioloveci dislocată în România cu zeamă de acuarie. Fiecare soldat sovietic, era o regulă, primea cîte o sută de grame de alcool pur pe zi. Chestia asta a fost o cutumă pendinte de apucăturile rușilor încă din al doilea război mondial. Statistica spune că, în acest fel, „milioane de bărbați consumau în fiecare zi echivalentul unui sfert dintr-o sticlă de votcă, întorcîndu-se acasă, de pe front, dependenți de alcool”. Năravul machelii la acești mujici „civilizatori” vine încă mai de demult decît Stalin. „Gazeta Wyborcza” care apare în Polonia spune că Petru cel Mare făcea

afaceri serioase de pe urma cirozelor și pancreatitelor care măcinau armata sa. „Imense sume necesare aventurilor sale belicoase erau obținute (de Petru cel Mare) prin vânzarea de <vin din pîine> un fel de votcă de 12 grade”. Poșirca asta era vîndută și civililor, în crîșmele publice. Mai mult, „Petru I a decretat că în aceste localuri, un țăran putea să bea pînă cînd va pierde tot ce avea asupra sa, cu excepția cruciuliței de la gît, iar o femeie care încerca să-și scotă soțul din cîrciumă înainte ca acesta să ajungă la acest stadiu, risca să-și piardă o mîină”. Vă dați seama, o muiere nu-și putea recupera bărbatul de la crîșmă decît după ce acesta era beat mucii și-n curul gol, dar cu cruciuliță la gît. Și ăștia mănîncă rahat despre rolul lor „civilizator” în lume. Și nu numai în lume, ci și în cosmos. Mai nou, rusnacii au trimis o capsulă Soyuz, plină cu șoareci, șopîrle și melci în cosmos. Bravo, bre, năuciți niște vietăți nevinovate pentru ca să aflați voi cum stă treaba cu „sistemul cardio vascular în condiții de micro gravitație”? Civilizatorii ăștia de rusnaci, etern mahmuri au mai oferit o probă de umanism care a îngrozit lumea. De exemplu, mujicii care se ocupă de organizarea Jocurilor Olimpice de Iarnă de la Soci, din 2014 au anunțat senin că „vor să omoare 2000 de cîini și de pisici fără stăpîn, pînă la startul competiției”. Rusnacii vin și cu un argument demn doar de filosofia umanismului scremut. Cică, zice un deputat de-al lor, „avem o datorie față de oaspeții noștri. Trebuie să le facem șederea cît mai plăcută”. Băi, ați băut vaselină de șuruburi, sau ce? Țările cu adevărat civilizate ar trebui să-și anunțe refuzul de a participa la o astfel de olimpiadă. Asta nu mai e olimpiadă, e masacru. Alo, frățică Putin, dacă ești treaz, iote, îți dau un sfat gratis. Îmbarcă cele 2000 de miorlăitoare și de potăi în niște capsule d-alea de-ale tale pe nume Soyuz și trimite-le o lună, cît durează olimpiada, drept în cosmos, să se plimbe și ele. Sau, dacă nu, strînge-i pe nemernicii care au pus gînd rău nevinovateilor vietăți fără stăpîn de la Soci, pune-i pe ei în capsulele Soyuz și trimite-i în univers, așa, doar cu bilet dus, fără întoarcere. Domnul Putin ar trebui

să-mi asculte sfatul pentru că, între el și pisici există deja o afinitate. Iote ce cuvîntează o știre recentă: „celebra revistă americană Foreign Policy a găsit o multitudine de asemănări între pisicile din rasa Sphynx (recunoscută pentru lipsa părului) și președintele rus Vladimir Putin”. Titlul știrii este elocvent: „14 pisici fără păr care arată ca Vladimir Putin”. Președintele de la Kremlin adoră să fie în centrul atenției. De aia se și pozează pescuind la bustul gol, salvînd tigrii siberieni, scufundîndu-se după amfore antice, foindu-se printre motocicliști zurlii, făcînd judo sau conducînd cocori cu deltaplanul, dar nu mi-l închipuiam nici o secundă semănînd cu o pisică total cheală și perfect hidoasă din rasa Sphynx. Colonele, Nemțov și opozanții lui vor striga după tine numai „miorlau” cînd te vor vedea. Și, apropo, dragă Vova, dacă tot semeni cu cei din familia lui miau-miau, de ce nu intervii pe lîngă judecători (că doar la voi justiția e liberă, ce naiba) să le elibereze și pe celelalte două membre ale trupei Pussy Riot. Ce dacă pisicuțele astea au cîntat în catedrala Hristos Mîntuitorul din Moscova „o rugăciune punk prin care cereau Fecioarei Maria să-l alunge pe Putin”? Hai, bre, colonele, fii urban și dă-le liber să miaune și ele cum le taie capul că și așa au stat prea mult la beci. Fă-mi mie hatîrul ăsta. În plus, pentru asta îți va mulțumi însuși Iisus. Nu cel de la Bethleem ci cel din orașul rus Celiabinsk. Vezi, fesebeul lui matale, nea polcovnice, doarme beat mort. Nici nu știai că Maica Rossia a adus pe lume pe Iisus. Adică pe „Yesua Ben Maryam al Masih”, adică, mai simplu, pe Iisus, fiul Mariei, Mesia. Băiatul ăsta, Iisus din Celiabinsk a avut înainte alte patru nume, acesta de Iisus fiind al cincilea și probabil definitiv. Asta pentru că Mesia din Rusia a declarat că „a comunicat mereu cu Sfîntul Duh și a avut nevoie de pașaport cu numele Iisus pentru a fi activ social, pentru a putea locui și a-și face mutație undeva, a călători cu trenul și avionul”. Ba, poate chiar și cu sonda spațială Soyuz, aia care transportă tot felul de lighioane în cosmos. Și, poate că Iisus ăsta de la Celiabinsk își face un pustiu de bine și îi ia și pe Putin și pe Rogozin

într-o călătorie spațială. Numai dus, ca să vadă și ei cum e dincolo, în Universul nesfârșit. Și, nene Iisus, nene Iisus din Celiabinsk, am și eu o dorință mică. Ia-l, bre, și pe actorul ăla rus cu tine în capsula Soyuz, ăla care s-a nărăvit de la Putin și Rogozin să nu iubească în nici un fel România. Nici măcar pe românii beți mangă. Pardon, nu beți mangă, ci doar dedulciți „la sângele Domnului”. Spun asta numai de dragul limbii române, aia pe care n-o suportă „frații” de la Răsărit. Aleluia.

„O chestiune de existență”

În aprilie 1915, autoritățile otomane au arestat și ucis „pe cei mai buni reprezentanți ai intelectualității armene – scriitori, profesori, medici, preoți”. Între 1915 și 1917 au murit, spun statisticele armene peste 1,5 milioane de oameni. „Populația armeană din Anatolia și Cilicia a fost catalogată de autorități drept inamic intern și a fost constrânsă să plece în exil în deșertul Mesopotamiei. Numeroși armeni au fost uciși pe drum sau în tabere de refugiați. De atunci, poporul armean luptă pentru recunoașterea și condamnarea genocidului”. Evident că Ankara nu recunoaște acest genocid și consideră că cifra vehiculată de Erevan este exagerată. Recunoaște însă represaliile „împotriva unui popor care s-a aliat cu dușmanul rus în Primul Război Mondial”. De fapt Armenia nu este la prima „alianță” cu dușmanul rus. Ea deja își face actele de intrare în Uniunea Vamală condusă de Kremlin. Asta, spre totala consternare a europenilor care considerau Armenia o membră serioasă a „parteneriatului estic”. Iote că n-a fost să fie. Din cauza vechii dispute cu azerii pe enclava Nagorno-Karabch, Armenia a preferat să se alieze cu Rusia. Asta e. Armenii nu-s singurii care n-au învățat nimic din istorie și mai ales din istoricul relațiilor cu imperiul de la răsărit. Dar nu de asta am pomenit de armeni, de turci și de apetitul deosebit al oligarhiei ruse de a crea peste tot „enclave”, adică de a sădi sămânță de scandal. Vom vorbi mai amuș și despre „enclava” transnistreană, o găselniță mujicească care (scuzați cacofonia dar rușii nu merită

mai mult) ne privește direct și personal. Deci, am pomenit de genocidul armean doar pentru a arăta că Biserica Apostolică Armeană a decis, mai nou, „canonizarea colectivă a celor 1,5 milioane de armeni, victime ale genocidului din timpul Imperiului Otoman”. În plus, Biserica Apostolică Armeană cere Turciei „să recunoască acest genocid, să restituie bisericile armenes și proprietățile ce au aparținut acestora și să despăgubească poporul armean pentru pierderile pricinuite la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX”. Deci, „ce-i mîna pe ei în luptă”? După părerea mea, canonizarea colectivă a 1,5 milioane de victime e mai degrabă o fiță propagandistică decît o omagiere a martirajului. Nu atît memoria celor uciși animă clerul armenesc la canonizare cît restituirea bisericilor armenes și a proprietăților acestora precum și despăgubirile materiale de care s-ar face responsabilă Ankara. Țasta-i motivul principal. Banii și iar banii. Fiindcă pe morți, victimele adică nu le mai încălzește cu nimic dacă sunt canonizate sau lăsate în uitare așa cum s-a și întîmplat timp de 100 de ani. Gestul înaltelor fețe bisericești din Armenia ar putea da idei și celor care cuibăresc în patriarhia de la București. Parcă văd că, mîine poimîine și Sfîntul Sinod (de ce o fi și ăsta așa sfînt?) al BOR va cere canonizarea colectivă a tuturor victimelor genocidului pe care l-au făcut rușii și bravii lor continuatori intitulăți generic „poporul sovietic” împotriva românilor basarabeni. Dacă ar fi vorba de retrocedări de biserici, de cine știe ce mari averi patrimoniale, de terenuri sau de bani, cu siguranță că nesătuii din dealul Patriarhiei ar fi în stare să canonizeze toate iudele, toți netrebniicii și nemernicii, de-a cioruda, doar, doar s-ar alege cu ceva căpătuială. E și greu să faci o listă a românilor basarabeni căzuți sub furia ticăloasă a rușilor. Anul trecut am comemorat 200 de ani de obidă, de deportări, umilințe și crime. Adică 200 de ani de cînd Basarabia a fost ruptă din trupul țării. Mulți au visat și încă visează la Basarabia ca la o gubernie sau ca la un kibutz statal. Așa se face că după 23 august 1938 (după semnarea pactului criminal dintre Hitler și Stalin), prin cercurile

evreiești” circula promisiunea fermă că, în curînd, tovarășul Stalin va preface Basarabia românească în Republica Socialistă Sovietică Evreiască”. De aia evreii basarabeni i-au întîmpinat pe mujicii din Armata Roșie cu lozinci de genul „bine ați venit! V-am așteptat 22 de ani”. Asta se întîmpla în urma dictatului de la 26 iunie 1940 cînd Moscova a somat Regatul României să părăsească teritoriul Basarabiei. Chiar fostul rabin șef din România, Alexandru Șapran recunoștea după cel de-al doilea război mondial că „ultimatumul sovietic de la 26 iunie 1940 și anexarea teritoriului dintre Prut și Nistru au fost întîmpinate cu bucurie de unii evrei din aripa stîngă și de către comuniști”. Sanchi, marea majoritatea și nu doar unii dintre evrei a aplaudat invazia sovietică. Multe dintre orașele de dincoace și de dincolo de Prut ajunseseră să fie semi evreiești. Statisticile vremii arată prezența evreiască astfel: „Orhei - 57,8%, Soroca – 56,9%, Bălți – 55,9%, Hotin – 50%”. Vechile cetăți ale lui Ștefan cel Mare pe care turcii s-au căznit să le cucerească erau acum ocupate de „oștenii banului”. Chiar capitala Basarabiei, Chișinăul era evreiesc în proporție de 45,9%. Dincoace de Prut se remarcau, Fălticeniul cu 57% prezență evreiască, Dorohoi – 53,6%, Iași – 50,8%. Chiar dacă după 1918 România era reîntregită, ea figura în mentalul unora ca națiune învinsă. De aceea, în 1924 profesorul doctor Nicolae Păulescu vorbea în fața curții de jurați din București despre „conspirația forțelor oculte mondiale de a ne lua dreptul la suveranitate și de a fonda aici, în spațiul carpato-ponto-dunărean, Israelul european ca stat binațional. Cu evreii, clasă conducătoare și exploatoare în calitate de națiune învingătoare (??!) și noi, românii, clasă subordonată și exploatată, în calitate de națiune învinsă”!! Evident că, orice agresiune are nevoie de un suport imagologic, de o propagandă pe măsură. De cele mai multe ori această propagandă este stridentă și mincinoasă, nesimțită și infectă. și asta doar pentru a realiza un rapt teritorial. Cînd e vorba de rusnaci, aștia sunt maeștri în disimulări și minciuni. Și, evident se folosesc

și de cozile de topor, de „coloana a cincina” din țările pe care li se pune pata. În plus, șovinismul rusesc e mai josnic și mai grobian decât oricare altul. De ce nu s-a unit Basarabia cu România imediat după 90? Întrebați-l pe Ion Ilici Iliescu și întreaga „coloană a cincina din spatele lui” aia formată din „români” vrednici precum evreii Bîrlădeanu, Brucan sau Petre Roman. Nu mă miră să aud că un cotoi gras ca proletcultistul evreu Silviu Brucan să spună că „Basarabia nu e România și că Basarabia nu-i a românilor” (putreziți-ar memoria, băi, defunctule). Dar e stupefiant ca unul precum Corneliu Coposu să se opună unirii Basarabiei cu România argumentînd că „n-avem nevoie de încă patru milioane de minoritari”. Auzi și pe asta. Români basarabeni ar fi minoritari. Probabil că „seniorul” țărănist a făcut istorie la școală cu vreun Ițic, cu vreo Natașa sau Ildico și nu cu un profesor adevărat de istoria României. Dar știți ce e frumos? Chiar istoricii ruși, lingviștii și geografi din Rusia recunosc faptul că Basarabia e românească. „Denumirea Basarabiei vine de la numele voievozilor transilvani Basarabia care, în primii ani ai secolului XIV au pus începutul dinastiei Basarabilor întemeietorii Valahiei independente”, spune academicianul rus Lev Seminovici Berg. Chiar jurisprudența din Rusia recunoștea „ascendența legilor românești asupra Basarabiei”. Chiar dacă rușii recunoșteau suveranitate și granițele Moldovei „cu 100 de ani înaintea raptului de la 1812”, așa cum spune și Lev Berg, „Moldova era în relații de vasalitate cu Imperiul Otoman iar acesta nu avea cum să înstrăineze către Rusia un teritoriu care nu-i aparținea”. Istoriografia rusă recunoaște cetățile moldovene de la Nistru și, automat și faptul că granița Moldovei e pe Nistru și nu pe Prut așa cum e acum. Petru cel Mare se obliga să recunoască granițele Moldovei spunînd „țara Moldovei cu Nistru să-i fie hotar și Bugeacul cu toate cetățile ale Moldovei să fie”. Și tot Berg zice: „limba moldovenilor ca și cea a românilor, îndeobște e o limbă de rădăcină romanică”. Fără comentarii. F. F. Vighel, fost guvernator al Basarabiei

zice și el „eu am avut ocazia să studiez sufletul moldovenilor. Acești rumâni sau români se trag din coloniștii romani și în limba pe care o vorbesc ei predomină elementul latin”. O statistică rusească de la 1861 zice și ea „românii sunt cei mai vechi și mai numeroși locuitori ai Basarabiei”. Iarăși, fără comentarii. Dar cel mai frumos le zice un ziarist rus pe nume Durnovo: „ne-am convins și mai mult că Basarabie nu este numai mărul discordiei dintre români și ruși, ci reprezintă un adevărat depozit de dinamică care, dacă explodează, va aprinde ca un incendiu sîngeros tot orientul ortodox și (atenție!!) va înmormînta pe veci gloria Rusiei”. Rusnacii nu știu un lucru și anume acela pe care-l spune prietenul meu Efim Tarlapan din Basarabia: „cotropitorii sunt ca violatorii, pot cucerii trupul țării, dar nu și sufletul ei”. Așa că Moscova putinistă ar trebui să facă ciocul mic și să-și vadă de problemele proprii iar pe noi să ne lase în pace fiindcă, vorba lui Eminescu, „Basarabia e o chestiune de existență pentru poporul român”. Deviza e, înainte, spre Bruxelles și Strasbourg nu spre Moscova și ghetourile Siberiei, acolo unde zac neștiuți sute de martiri ai românilor basarabeni. Martiri pe care BOR nu s-a căznit să-i omologheze canonic nici măcar pînă astăzi.

Burlacul Putin

Scriu materialul ăsta miercuri 21 august 2013 și tremură sufletul în mine de frică. Mai sunt două zile pînă la Apocalipsă. Nu aia mayașă, fiindcă pe aia am trecut-o cu bine. Nu, dragi meseni, pe 23 august 2013 este anunțată apocalipsa după Rasputin. Popa ăsta nebun, alcoolic și cam curvar a prezis lucruri înfricoșătoare pentru mititica noastră planetă. „Cutremurele vor deveni mai frecvente, apa și pămîntul se vor deschide și vor absorbi oameni și obiecte”. Așa zice popa Rasputin. Vă dați seama, ne înghite sorbul pe toți. Din sorb ne-am născut, în sorb ne vom întoarce, ar putea spune un machitor ros de pancreatită și cu ficatul făcut supă. La urma urmei, sorbitul e cel care ne înfrumusețează viața. Între sorbire și masticăție, cel mai mulți aleg prima variantă. Mestecatul produce carii, gingivită, parodontoză, abcese și tot felul de dureri aiurea. Nu s-a văzut încă omul care să facă puroi la măsele din cauza votcii sau a oricărui alt trascău respectabil. Oricum, cei dedați la umplerea cu zel a burdihanului, cei dedați crăpelniței nestăpînite sunt mai expuși repausării subite decît cei care exersează Sfîntul dar al sorbitului. De fapt, se spune că, după o zi obositoare de muncă, după stres e cel mai frumos lucru să stai întins și să sorbi în liniște un pahar de whisky cu gheață. N-am auzit încă pe nimeni că s-ar liniști seara sorbind o ciorbă de perișoare, un piure cu pîrjoale sau un gulaș iute ca dracu. Pînă și traiectul digestiv ne arată că, anatomic vorbind sorbitul e preferabil unei vulgare masticății. Și anatomia nu minte. Chiar și

istoria noastră națională ne oferă un ilustru exemplu. „Hai la Milcov cu grăbire/ Să-l secăm dintr-o sorbire”, zice poetul îndemnînd în felul acesta pe moldoveni și pe munteni la unirea prin machială. De unde se arată că sorbirea are și o frumoasă dimensiune patriotică. De cînd e lumea și pămîntul, ostașilor care pleacă la luptă li se dă înainte cîte un „întăritor”, cîte un rachiu ca să uite de ei și să devină „pui de lei”, adică neînfricați în luptă. Păi, bre, dragi meseni, eu cred că trebuie să accentuăm aspectul ăsta. Pentru a deveni neînfricați, soldaților li se dă rachiu și nicidecum cîte o eugenie sau un pișcot. Oștenii lui Mircea, un „bătrîn atît de simplu, după vorbă, după port”, n-au făcut varză armata cotropitoare otomană condusă de Baiazid mîncînd prune cu scrijele înainte de bătălie. Asta e clar. Nu te ține vraga cu zeamă de curechi. Musai ar fi drojdit vitejii ăia niște țuică de Pitești înainte de încăierare. Normal că turcii, din cauza religiei lor nu le au cu machiala, deci cu sorbitul și ca atare au încasat-o cum era și de așteptat și cum descrie și poetul: „acea grindină oțelită, înspre Dunăre o mîină/ iar în urma ei se întinde/ falnic, armia română”. Dacă poetul ar fi fost un cronicar corect ar fi scris că înspre Dunăre se întinde „falnic și cam beată mangă armia română”. Chestia cu sorbul dă bine la Rasputin și la poporul care l-a zămislit. Că doar nu era să fie Rasputin vreun abstinent mahomedan. Așa că e normal ca profeția unui rusnac întărcat cu trascău să promoveze sorbul și nu mestecatul de prune uscate. Chestia e că, probabil beat fiind, popa ăsta prezice „o furtună teribilă” care se va produce pe 23 august 2013. „Focul va înghiți toată viața de pe uscat, iar după aceasta, viața nu va mai exista și se va instala o liniște de mormînt”. Zăbăucul ăsta de popă rusălău nu avea nici un discernămînt. Păi, băi nene, cum rămîne cu Apocalipsa? Se face ea prin sorb sau prin foc? „Cînd timpurile se vor apropia de beznă, iubirea oamenilor se va transforma în vegetație uscată”, spune același Rasputin zăbăuc. În deșertul acelor vremuri vor crește doar două plante adicătelea planta cîștigului și cea a iubirii de sine, ține să precizeze același nespălat cu sutană. Că

bine le zici măi plăvane! Dacă ne uităm la țărișoara numită Rusia, păi, ea fix asta propovăduiește: propriul câștig și iubirea de sine. Îl vedeți pe Putin făcînd daniile creștine? V-a luat sorbul prea de dimineață dacă vă închipuiți că țarul de la Kremlin o fi vreun milostiv acre dorește pacea lumii. Toată gestică Moscovei nu urmărește decît profitul propriu și autoadularea. Ăștia încă se visează stăpînii lumii. Încă se visează arbitrii planetari. Mai deunăzi, înainte de Apocalipsa lui Rasputin, oficialii de la Moscova își permiteau să ridice glasul față de administrația de la Kiev. Moscova spunea că Ucraina, dacă „va semna pactul sinucigaș de asociere la UE” va suporta consecințe nebănuite. Nu-i prima oară cînd Rusia își bagă nasul unde nu-i fiere oala, nu-i prima oară cînd Kremlinul amenință un stat suveran și, evident, nu-i prima oară cînd același Kremlin demonstrează lumii că „diplomația” sa are inspirație de cocină. Cu izul aferent. În Ucraina există puternice forțe pro rusești care ar pactiza cu Kremlinul fie și cu riscul dezmembrării țării. Acest lucru este inacceptabil pentru vecinii Ucrainei, darămite pentru suveranitatea și independența unei națiuni care a fost decenii întregi umilită de oligarhia imperială rusă. De fapt Rusia rămîne cel mai important birjar pe piața gazelor naturale. De aici și atitudinea birjărească impusă de camarila lui Putin în relațiile cu Europa și cu ceilalți parteneri dependenți de această importantă resursă. Rusia a creat o geopolitică bazată pe distribuția gazelor naturale. O geopolitică vulgar de cinică și șantajistă. Să ne aducem aminte la cîta umilintă și constrîngere a fost supusă Ucraina atunci cînd Putin a închis robinetul cu gaze și ce iritare a produs acest lucru pe arena europeană a energiei. Dacă între 1929 și 1932 Rusia sovietică a produs un Holodomor (un genocid prin înfometare) adică un genocid inimaginabil (peste 10 milioane de victime), acum cîțiva ani, aceeași Rusie, de data asta foarte, foarte „democratică” era să înghețe Ucraina și Europa în plină iarnă tăind alimentarea cu gaz natural. În momentul de față, rezervele ucrainene cu gaze de șist (3,6 trilioane de metri cubi) plasează Kievul,

după Polonia și Franța pe locul trei în Europa. Asta ar însemna dobîntirea totală a independenței energetice a vecinilor noștri față de Moscova. Nici România nu stă mai rău. Și noi, care plătim cea mai piperată notă de plată pentru gazele rusești am putea să le spunem adio guvizilor de la Gazprom. Independența energetică a ucrainenilor cade la Kremlin ca un, pardon, răhățel de muscă pe chelia polcovnicului Putin. Uniunea vamală sub patronajul Rusiei pare în acest context o mireasă mult prea uzată și neatrăgătoare nu doar pentru mirele Ianukovici ci pentru o însemnată parte a populației ucrainene. Uniunea Euroasiatică propusă de Kremlin e o ciorbă reîncălzită în care se discern clar ingredientele imperiale și hegemonice ale oligarhiei politico-financiare de la Moscova. Vorba președintelui Băsescu apropo de Uniunea Euroasiatică: „dacă ucrainenii n-au ochii oblici, ce-ar căuta ei într-o astfel de uniune”? Chiar așa! De fapt, Kremlinul a ținut ani în șir Ucraina ca pe o slujnicuță în casă. Una bună la toate. Când a vrut s-o umilească, a înfometat-o, când a vrut s-o îngenuncheze, i-a tăiat căldura iar acum, când „slujnicuța” și-a cîștigat libertatea și a scăpat de neam prostia mujicească, hopa, Kremlinul o curtează de zor, mai, mai s-o ia de nevastă. Sper că Ucraina va înțelege că, în viziunea Kremlinului o astfel de „cășnicie” numită Uniune Vamală sau Uniunea Euroasiatică e un nou mod de subordonare. Proaspătul divorțat Putin, când se gîndește la un mariaj cu Ucraina se gîndește de fapt la următorul dicton: „căsătoria este modalitatea cea mai scumpă de a avea o femeie gratis”. Problema e dacă Kievul știe ce gîndește burlacul Putin despre definiția căsătoriei dată mai înainte. În toate fostele mariaje cu Kremlinul, Ucraina, o mireasă luată cu japca a fost umilită, violată, înfometată și marginalizată. Acum are independența în propriile sale mîini. Și ca atare trebuie să aleagă între două opțiuni: ori își face ochii oblici ori optează să se rimeleze la Paris, Londra sau Bruxelles adică undeva în Uniunea Europeană. Și fiindcă acest articol apare cam în același timp cu Ziua Națională a Ucrainei nu facem decît să

le dorim vecinilor noștri să aibă ochi frumoși și să se gândească bine încotro se uită cu ei. Spre Est sau spre Vest. Nu de alta dar la Est, burlacul Putin nu-i o soluție prea încântătoare. E prea bătrîior pentru o mireasă afit de frumoasă ca Ucraina.

„Căsătorie pe calea violului”

Singurele succese ale diplomației ruse din ultima vreme ar fi doar două. Faptul că rușii au păcălit Armenia să se înscrie în Uniunea Vamală patronată de Kremlin și, în al doilea caz, faptul că actorul francez Gerard Depardieu a obținut de la fostul kaghebig Vladimir Putin cetățenia rusă. Chestia cu spionul american Snowden e încă în ceață, iar Moscova, chiar dacă i-a acordat dreptul de ședere temporară în Rusia, rămîne precaută pe mai departe. Ce a făcut Depardieu ca să merite cetățenia rusă? Păi, a făcut ceea ce știe să facă orice actor și anume să se dea în spectacol. Mai deunăzi, huiduma galică a interpretat pe scena conservatorului „Ceaikovski” din Moscova, textul operei „Carnavalul animalelor” a lui Camille Saint-Saens. În limba franceză, „pour les conneseurs” și cu titrare-n rusă pentru mujici. Pentru oficialitățile de la Moscova, asta-i o foarte mare scofală fiindcă, în rest, imaginea Rusiei în lume e varză. Ne-o demonstrează chiar Pewreaserch Center, celebrul institut american de sondare a opiniei publice. Sondajul a fost efectuat în 38 de țări, iar rezultatele au fost date publicității înaintea summit-ului G20 de la Sankt Petersburg. În afară de Grecia și Coreea de Sud, majoritatea repondenților au manifestat o atitudine preponderent negativă față de Rusia. Unul dintre șefii Comisiei pentru Afaceri Externe din duma de stat, un șmecherilă pe nume Leonid Kalașnikov (ce nume de pacifist are și bulbacul ăsta) a opinat că „Rusia este criticată pentru atitudinea diferită față de cea a țărilor occidentale în ceea ce privește

minoritățile sexuale, iar în Orientul Mijlociu, mulți sînt nemulțumiți de (atenție!) poziția principială a Rusiei pe marginea conflictului sirian”. Cînd îl auzi pe unul pe care-l cheamă și Kalașnikov vorbind despre „poziția principială” a Rusiei, te apucă și rîsul. Țasta-i stilul Kremlinului. Hegemonismul rusesc este eminentamente „principial”. Un alt troglodit pe nume Konstantin Kosaciov și care-i șeful Agenției Federale Pentru Relații cu CSI, încearcă să dregă busuiocul culpabilizînd Occidentul. Cică, imaginea tot mai negativă a Rusiei în lume se explică prin faptul că țara sa este „în mod consecvent discreditată”. Adică, vezi Doamne, Occidentului i s-a năzărit așa, dintr-o dată să înjure Rusia fără motiv. Și mai zice Kosaciov ăsta că, în Occident, „există prezumția de vinovăție a Rusiei și că există și o predispoziție spre informații negative despre ea”. Păi, băi lache cu breton, discreditarea consecventă a Rusiei se datorează fix acțiunilor Kremlinului, iar Occidentul nu prea are obiceiul de a „fabrica” informații negative. Nici nu-i de mirare că Rusia este, în acest moment vulnerabilă tocmai prin faptul că s-a marginalizat singură. Intransigența oligarhiei kaghebeste de la Kremlin a făcut ca majoritate cancelariilor lumii să fie retractile sau chiar agresiv-iritate față de Rusia. Rușii n-au o cultură politică de tip european. Nici nu-i de mirare că mujicii, în marea lor majoritate îi apreciază cel mai mult pe Brejnev, Stalin și Lenin și mult mai puțin pe Gorbaciov sau pe Elțin. Profesorul universitar Valeri Solovei explică plastic mentalul rus. El spune: „chiar dacă nimeni nu ar dori să trăiască în vremea lui Stalin (ăsta a omorît vreo 20 de milioane de ruși, cam cît populația României), Stalin întruchipează ceea ce este astăzi în Rusia deficitar: echitatea și egalitatea în fața fricii”. De fapt, camarila putinistă a și reluat o serie din „metodele” staliniste de educare a opozanților regimului. Cei mai mulți dintre aceștia sînt arestați aiurea și băgați în centre speciale, aplicîndu-li-se tratamente psihiatrice în mod forțat. Așadar, atitudinea negativă față de Rusia e generată de Rusia însăși și nu-i o balivernă americană, europeană sau de aiurea. Degeaba

încearcă designerii politici de la Moscova să coafeze imaginea Rusiei folosind jocurile olimpice de la Soci. În spatele propagandei rusești stau niște triste și revoltătoare adevăruri. Păi să vă spun eu dacă nu știți. Toate construcțiile de la Soci au fost făcute cu mână de lucru ieftină și ilegală. Mii de moldoveni, de ucraineni sau de alte naționalități și-au rupt brațele la soci muncind la negru și fiind plătiți cu doar câțiva firfirici, antreprenorii ruși promițându-le acestor naivi că-și vor încasa drepturile bănești la sfârșitul lucrărilor. Lucrările s-au sfârșit și rusnacia, în loc să-i plătească pe muncitori, au chemat inspectorii din serviciile pentru imigranți. aceștia i-au expulzat imediat pe toți și în felul acesta nu s-a achitat nici un ban. Le-au pus bieților pâlmași și interdicție de a mai păși în Rusia. Asta-i stilul Moscovei. Și îi mai auzi că bocesc pe motiv că „țara e în mod consecvent discreditată” și că despre ea apar numai „informații negative”. Păi, iote, dragi meseni civilizați ce povestește Robert Kraft, patronul echipei americane de fotbal New England Patriots. Echipa lui Robert asta a fost în 2005 așa de vrednică încât a câștigat Super Bowl-ul. Pentru asta, patronul a primit un inel de 25.000 dolari. La câteva zile după isprava asta, domnul Robert a fost în vizită la Moscova și s-a întâlnit cu președintele Putin, marele susținător al sporturilor. Mai departe îl lăsăm pe domnul Kraft să povestească despre cum s-a desfășurat întâlnirea cu șeful de la Kremlin. „Am scos inelul și i l-am arătat. El l-a băgat în buzunar și a plecat înconjurat de trei membri KGB”. Poftim cultură și maniere mujicești. De fapt, Rusia e și anchilozată în proiect. Nici măcar măsurile de presiune și de șantaj pe care le încearcă față de fostele republici sovietice, astăzi state independente, nu sînt noi. Vizavi de summit-ul „parteneriatului estic” Rusia e nepregătită. Lipsiți de orizont și de clar viziuni, oligarhii putiniști amenință Ucraina, Republica Moldova, Georgia sau Azebidjanul cu un „arsenal” deja fumat: „războaie ale gazului și prețurilor, conflicte vamale, enclave și teritorii separatiste etc.”. Moscova sprijină Armenia (care se va integra în Uniunea Vamală

condusă de Rusia) împotriva azerilor, în conflictul Nagorno-Karabach, iar moldovenilor noștri de peste Prut le-au fost sistate exporturile de vin (bravo UE că a promis absorbția acestui produs pe piața europeană). Când președintele georgian Saakasvili își ținea discursul la Tribuna Adunării Generale a ONU, delegația Rusiei a părăsit în mod ostentativ adunarea. Asta pentru că președintele Georgiei tocmai făcea vorbire despre crearea unei utopice Uniuni Euro-asiatice condusă de Moscova, caracterizând-o ca pe „un imperiu sovietic restaurat”. Despre presiunile împotriva Ucrainei, ținta principală a camarilei moscovite, nici nu mai vorbim. Unul dintre liderii opoziției ucrainene numea presiunile Moscovei asupra țării sale ca „o obligare la căsătorie pe calea violului”. Presiunile n-au fost doar economice și diplomatice. Moscova a fluturat pînă și drapelul militarist. Rusia și Belarus au organizat pe teritoriul tovarășului dictator Lukașenko o ditai aplicația militară intitulată „west-2013”. Bulbaciiăștia au crezut că Kievul se va scăpa pe el de frică. De fapt, aplicația a fost un fiasco. În primul rînd „scenariul” a fost unul, dacă nu tembel, cel puțin deplasat. Reproduc din „scenariul” imaginat de statele majore ale armatelor din Rusia și Belarus. Cică, polonezii și lituanienii ar provoca atacuri împotriva guvernului de la Minsk?! Cică Ucraina, folosindu-se de niște naționaliști și niște criminali, i-ar ajuta pe rebelii din Belarus furnizîndu-le arme, bani și specialiști. Cică Polonia și Lituania ar sprijini conflictul și cică rebelii ar solicita sprijin internațional și forțe de menținere a păcii. În final, mințile bolnave de la Minsk și de la Moscova imaginau că Armata rusă ar sări în ajutorul Belarusiei suprimînd revoltele. Etern învingătoarea armată mujicească! Asta-i un scenariu complet tîmpit și care nu-și găsește locul în mentalul mileniului trei. Și acum să vă spun care-i realitatea (una care nu prea se știe în România). Rusia a adus vreo 2000 de rezerviști la aplicația west-2013 . rezerviștiiăștia erau din Sankt Petersburg și nu prea aveau chef să mimeze războaie. Marea armată rusă n-a avut haine militare cu care să-i echipeze, așa

că, doar 1500 au primit uniforme, iar cei care au rămas fără au fost ascunși într-o pădure și ținuți în corturi, așa, de-a droanga. De fapt, echipamentele militare ale rușilor și belarușilor s-au dovedit a fi de cea mai proastă calitate. Mașinile de luptă aveau încuietorile blocate, iar operatorii pierduseră cheile. Ofițerii nu știau să folosească hărțile topografice și, pentru a găsi o locație „au folosit navigatoarele GPS personale”. Să mori de râs, nu alta. Tragerile și simulările au fost de toată jalea: „la o medie de 8 grenade au explodat doar 2”. Rezerviștii au fost hrăniți cu cașa și paste făinoase expirate și nu primit apă de băut. Aștia vor să sperie Europa! Sanchi. Același meniu îl flutură Moscova și cu Republica Moldova, „zgîndărind” separatismul transnistrian, doar, doar Chișinăul va renunța la drumul spre Uniunea Europeană și va trece de partea Uniunii Vamale rusești. Ce nu înțelege tovarășul polcovnic Putin e că au apus de mult vremurile când Moscova își făcea harem obligînd țările din jur „la căsătorii pe calea violului”. Așa că domnul Putin și camarila sa ar trebui să se resemneze dedulcindu-se la artă. Mai precis, să asculte opera „Carnavalul animalelor” a lui Saint-Saens în interpretarea inegalabilului rusnac Gerard Depardieu.

Maimuțe cu grenade

Mare mai e grădina ta, dragă Twitter și mulți năuci o mai populează pre ea. Dacă ar fi vorba doar de babe amnezice, de fufe refulate și puștani acneici, de soldați cu libidoul în pioaneze și de moșnegi bețivi, n-aș zice că libertatea de a avea cont de socializare și mândria secretă de a te numi internaut ar fi vreo mare scofală. Lumpencugetătorii de pe Twitter sunt ca ăia cu urechi mari care vor să ragă în biserică și nu le dă voie patriarhul măgarilor. Oamenii lipsiți de responsabilitatea identității lor se ascund după o parolă, după o poreclă și vomită pe internet tot ce ține de ignorața, agramatismul și zărgheala lor funciară. Țsta e internetul pentru unii. Un imens closet în care toți se ușurează de propriile umori cerebrale păstrându-și anonimatul în numele protejării eului personal. Mahalaua a năvălit pe Twitter, paranoicii și psihopații fac show, octogenarele își dau cu părerea despre succesele medicinei în mărirea penisului, repetenții mondiali reproduc pe conturile lor citate sexuale găsite pe pereții closetelor școlare și care sunt etern și afectiv dedicate profilor, tot felul de inși care se cred inteligenți și care fac mișto din orice și oricine, pensionarii CAP care protestează împotriva vibratoarelor pe motiv că ele reprezintă discreditarea ideii de erecție naturală și, nu în ultimul rând, tot felul de bufoni politici care-și dau ghionturi și suli în coaste pe teme de o imensă inutilitate. Un astfel de țircovnic, umilă slujnicuță de casă din gospodăria bicefală de la Moscova este și Dmitri Rogozin, de profesie, pardon, pupincurist medvedist, adică vicepremier și prestator oficial

de temenele în fața serenissimului kaghebig Putin. Ei bine, țușca asta mică are și ea cont pe Twitter. Fiind neuronal dependent de votcă, nacialnicul are impresia că orice vomă-i digerabilă și, ca atare, spurcă spațiul virtual cu tot felul de cretinisme cu pretenții metaforice. Ultima comisă este la adresa Occidentului. „Occidentul, zice mujicul moscovit, de comportă cu lumea musulmană ca o maimuță cu o grenadă”. Dacă asta ar fi zis-o Papa Francisc, Moș Crăciun sau asociația mondială a ștrumfilor frizeri, poate că aș mai fi crezut-o, dar o zice un vicepremier rus care, atenție, e și conducătorul complexului militaro-industrial al mamutului ex sovietic, adică acea structură barbară de pe urma căreia Kremlinul câștigă anual miliarde de dolari prin exportul de armament. Unde? Păi, fix în țările musulmane, fiindcă doar alea au nevoie de arsenal în lupta lor împotriva Occidentului. De fapt, acuzația ipocrită a lui Rogozin nu-i nici prima și nici ultima, iar Rogozin însuși nu-i nici primul și nici ultimul clănțâu al hegemonismului pravoslavnic. De fapt, nu de puține ori gestică lui Rogozin e perfect asimilabilă cu cea a unui băiat bîntuit de schizofrenie și paranoia. Cum această rubrică nu-i una de terapie pentru demenți și deranjați neuronalii, vă închipuiți că nu pot elibera rețete și nu pot oferi terapii vicepremierului rus. Sunt stabilimente spitalicești specializate în așa ceva. Ce pot face în această rubrică e să atrag încă o dată atenția asupra impertinenței, neamprostiei și aroganței care caracterizează „diplomația” rusă. Fac asta nu de amorul artei, ci din cauză că, ultimele fițe ale Kremlinului ne afectează și pe noi și pe vecinii noștri. Moscova este în aceste momente îngrijorată că va pierde din sfera sa de influență geostrategică două state importante. E vorba de Ucraina și de Republica Moldova. De aia am spus că ne afectează și pe noi, deși Bucureștiul pare prea puțin sensibil, prea puțin vocal și mai ales prea puțin implicat imagologic în susținerea trendului proeuropean a celor două state. De aia își și permite antropoidul Rogozin să mîrîie și să se joace cu grenade verbale. „Rusia nu va consulta niciodată România în problema Transnistriei”, zice piticul ăsta de grădină zoologică. Era vorba despre

înființarea unui consulat rusesc în Transnistria. De fapt, acest Rogozin, cum zice și Mircea Radu Iacoban, se poartă ca un vătaf căruia i s-a dat pe mână Basarabia. Aflat în vizită la Chișinău, viceburicul pământului spune că, dacă Republica Moldova va adera la UE și nu la Uniunea Vamală condusă de Rusia, atunci moldovenii vor îngheța de frig la iarnă. La asemenea amenințare a venit replica superbă a academicianului Mihai Cimpoi: „poate că moldovenii vor îngheța de frig, dar nicidecum de frică”. În plus, vicemaimuțica medvedistă mai amenință cu pierderea Transnistriei, cu blocarea exporturilor pentru toate mărfurile moldovenești pe piața CSI, cu embargoul pentru vinurile moldovenești etc. Moscova presează puternic și Ucraina și Republica Moldova. Și-a trimis emisari atât la Kiev cât și la Chișinău. Extinderea UE, adică a democrației și pieței libere cade greu oligarhiei hegemonice rusești. Buuun. Deci, după Rogozin și după prestația lui de „polițistul cel rău”, a venit rîndul lui Kiril, patriarhul Moscovei și al întregii Rusiei să țină liturghii în capitala Moldovei. Popa ăsta a venit pe rolul de „polițistul cel bun” adică ăla, împăciuitoristul, ăla cu vorba dulce și care le-a transmis gurilor căscate de la Chișinău despre „comuniunea ortodoxă” și despre „pace și religie”. Auzi cine a venit să-i mîntuiască pe basarabeni de „păcatul” de a intra în Europa. Un popă netrebnic, prieten de uneltiri la vreme de taină a lui Putin și un eminent profesor care a predat la Academia Ministerului de Interne de la Moscova, aia care scoate milițieni pe bandă rulantă și, nu în ultimul rînd, unul dintre cei mai strașnici oligarhi ai Rusiei. Ultima oară, fariseul ăsta cu sutană vorbea unei turme de credincioși ruși de foame despre cumpătare și despre sfînta austeritate în timp ce lui în strălucia Rolexul de aur pe mînă. Nici n-a avut bunul simț de a-l da jos înainte de a propovădui minciuni. De fapt, vizita acestui Kiril în Ucraina, dar și la Chișinău n-a fost una ecumenică ci una pur geostrategică. Ca orice răpitor, popa ăsta a venit să-și marcheze teritoriul, adică să sărbătorească, dragă Doamne, „200 de ani de la înființarea eparhiei de Chișinău și Hotin”. Hă, hă, să fii sănătos Vlădică,

dar basarabeni erau creștinați când rușii lu matala mâncau paie. În timp ce popa Kiril serba de zor ocupația pravoslavnică pe teritoriul Basarabiei, cu porumbei albi și baloane colorate, adevărații creștini îl huiduiau copios aducându-i aminte lui și șefilor lui de la Kremlin că biserica rusă n-are ce căuta pe pământ românesc, iar „canoanele bisericești nu admit cuceriri teritoriale, așa cum s-a întâmplat în 1812 și 1940”. Cel mai acid comentariu apropo de vizitele lui Rogozin și Kiril o face publicația „Ziarul de gardă” care apare în Basarabia. „Prin vizita lui Rogozin, Rusia a căutat să ne strângă cu ușa. În cazul vizitei lui Kiril, Moscova vrea să-i pupăm Rusiei mâna și poalele”. De fapt, cele două vizite au avut ca scop și acutizarea sciziunii dintre cele două orientări din Republica Moldova: cea pro rusă și cea pro europeană. Kremlinul nu încetează să discrediteze și să amenințe cea de-a doua tabără și pe susținătorii ei. Rogozin, poet sensibilos din fire, compară intrarea Republicii Moldova în UE cu o umilință. Țara dintre Prut și Nistru ar ajunge nu în UE, ci într-un fel de antreu al băii rusești. Asta înseamnă că „doar veți pregăti papucii pentru cei care au dreptul că dacă baie de aburi, îi veți înveli cu plapuma flaușată și, cel mult veți avea dreptul că faceți parte dintre servitorii UE”. Asta a zis-o Rogozin și tot el le mai atrage atenția moldovenilor că „în nici un caz nu veți fi lăsați să intrați în saună și să vă încălziți”. I-auzi cine cotcodăcește. Țîrcovnicul oligarhiei ruse a uitat în ce „saune” i-a trimis Stalin pe românii basarabeni în Siberia, Tașkent, la Novosibirsk, în Kazahstan sau pe aiurea. Evident, ca să se încălzească la soarele puterii sovietice, soarele mării ei de putere. Și tot acest Rogozin amenință acum că va tăia gazul rusesc pentru Republica Moldova astfel încât populația să rabde de frig și încă, cu binecuvîntarea pravoslavnică a lui Kiril. Dar, vorba domnului Cimpoi:” moldovenii poate vor îngheța de frig, dar de frică niciodată”. În ce privește amenințările lui Rogozin și Kiril la adresa Kievului sau a Chișinăului, mă întreb și eu: „cine-s maimuțele cu grenade care amenință spațiul ex-sovietic?”

Maimuțe cu grenade II

Ca de obicei, Universitatea Harvard ne face să rîdem o dată pe an. Atunci cînd acordă, cu sarcasm, premiile IgNobel pentru dobitocia academică. Studiile și cercetările care se bucură de „laurii” celebrei universități americane sînt în deobște de o savuroasă și imbecilă inutilitate. De exemplu, locul întîi la imbecilitatea psihologică a fost adjudecat de un studiu datorat unor francezi de la Universitatea din Grenoble care ne demonstrează că „frumusețea stă în ochii băutorului de bere”. Care vra să zică ăia de au fost înțărcați cu zeamă de hamei, care proslăvesc hectolitru ca singur unitate de măsură demnă de luat în seamă și cei care înlocuiesc micul dejun cu o halbă țepăună de bere și-și termină ziua dormind cu capul pe o navetă plină de sticle goale, ei bine, ăia se cred și cei mai frumoși oameni din lume. Bre, dragi meseni, amuș, amuș fac un sfert de secol de cînd beau numai bere și jur cu mîna pe pișoar (scuzați) că nu m-am crezut niciodată frumos. Poate știrb și cam surd, dar frumos niciodată. Așadar, concluzia că cei care beau mai mult alcool se simt mai frumoși e o gogoriță mare cît universitatea din Grenoble. Păi, vă dați seama, la cît trascău de pufoaică bagă rușii în ei, ăștia ar trebui ca toți să fie niște fotomodele, niște Adonis, unul și unul. Ori, se știe că așa ceva nu e permis în Rusia. Acolo doar unul singur are voie să fie frumos, genial, din cale afară de moral, pacifist și burlac onest. Ați ghicit, este vorba despre tovarășul polcovnic KGB, Vladimir Putin. Țsta-i frumos chiar dacă nu bea votcă și se dă mare

sportiv. Mergem mai departe. Geniile mondiale din biologie au descoperit că „gîndacul de bălegar, atunci cînd se rătăcește, își găsește drumul privind spre cer, spre galaxia noastră, Calea Lactee”. Ceeee tare, gîndacul de bălegar e ca ciobanul mioritic, ăla care face transhumanță numai noaptea și se orientează numai după Carul mic, Carul Mare și mai ales carul cu bere (ăsta din urmă făcîndu-l să se creadă și foarte frumos, după cum zic cercetătorii de la Grenoble). Mai tare decît biologii IgNobeli sînt cercetătorii care și-au adjudecat laurii prostiei pentru medicină. E vorba de niște savanți chino-japonezi. Poate vă închipuiți că chitaiii ăștia și vecinii lor au inventat mînerul la paracetamol sau prezervativul cu ghidon. Nu, dragi meseni, asiaticii, ca dintotdeauna au fost mult mai profunzi și mai aplicați. Ca dovadă ei au studiat „efectele muzicii de operă asupra șoarecilor care au primit un transplant cardiac”. Băi, să-mi trag una în freză! Adică pe ăștia îi interesează ce efect are Rahmaninov asupra tovarășului Șobolănesc, de profesie cardiac. Nu degeaba rusnacia denumesc Știința cu termenul de Nauca. Cînd începi să studiezi ceva de genul „șoarecul și Paganini” chiar că ești năuc la cap. Cel mai tare IgNobel a fost cel pentru pace. Laurii au fost împărțiți între președintele Belarus Aleksandr Lukașenko și Poliția Națională din Belarus. Dragi meseni, țineți-vă bine de sticlele de bere (pentru a fi frumoși) și trageți înainte cîte o dușcă fiindcă ceea ce urmează e cu adevărat halucinant. Arogantul tiran de la Minsk a primit premiul IgNobel pentru pace deoarece „a promulgat o lege care stipulează faptul că aplauzele în public sînt ilegale”. Deci, dragi meseni treaba stă cam așa. Vine Balșoi Teatr în capitala Belorusă, trage un „Lacul lebedelor” de dă în bîlbîială emotivă toată șobolănimea din țară, aia cu transplant cardiac (așa cum ne demonstrează ignobilii din medicină) și, spre stupefacția artiștilor rusnaci, belorușii stau cu mîinile în buzunare și belesc ochii la balerini și muzicanți dar nu aplaudă niciunul nici măcar de sămîntă, că așa-i legea lui Lukașenko, aplauzele în public reprezintă un delict. Să te crucești, nu alta. În

plus, poliția națională din Belarus a primit același premiu IgNobil pentru pace fiindcă a arestat un „infractor” care avea o singură mână, „sub acuzația că a aplaudat în public”. Dacă premiile IgNobel sînt tot afită prilejuri de amuzament nu tot afit de drăguțe sînt propunerile unora pentru premiile Nobel, ale oferite nu de Harvard ci de Academia suedeză de Științe. Dar, pentru că eram la belaruși, iote cu ce se ocupă și fripturiștii aștia. Aflăm cu oarece jenă geopolitică faptul că, pe 26 septembrie, pe teritoriul Belarus sînt planificate „exerciții militare comune împreună cu Rusia” sub titulatura West 2013. Cu această ocazie, urmează a fi instalate în Belarus rachete Iskander din sistemul balistic rusesc. Asta ca replică la proiectul anti rachetă pe care americanii urmează să-l instaleze în Europa de este și-n Turcia. Și tot cu acest prilej rusia dorește să arate cu degetul pe dușmanii ei și ai Belorusei. Acești dușmani ar fi Ucraina, Polonia și Lituania. De ce Ucraina? Păi, de aia, fiindcă în octombrie, la Vilnius Ucraina și Republica Moldova urmează să semneze acordul de asociere cu Uniunea Europeană. Deci, nu cu Uniunea Vamală controlată de Moscova. Fix asta enervează pe ruși. Predictibil, Kremlinul a pus presiune pe Chișinău și Kiev dar a antrenat în cazaciocul intereselor sale și Belarus. Pe aștia din urmă pe latura amenințărilor militare. Vicepremierul Dmitri Rogozin, coristul de frunte al complexului militaro-industrial din Rusia zicea despre Occident că se comportă cu țările musulmane ca „o maimuță cu grenada”. Acest viceburic al pămîntului rusesc a venit la congresul partidului „Rodina” (Patria) pe care tot el l-a și înființat în 2006 cu „o pușcă de asalt Kalașnikov”. El a dăruit pușcociul conducerii partidului și i-a denumit pe membrii acestei adunături politice ca fiind „trupele speciale ale președintelui rus”. Și, a continuat vicebabinul medvedist: „de acum înainte dușmanii Rusiei vor trebui să se teamă”. Printre dușmani, evident figurează mai nou Ucraina și Republica Moldova. Aceste două țări au devenit dușmani ai Rusiei așa, peste noapte fiindcă vor bunăstarea popoarelor lor, fiindcă s-au

săturat de șantajul Gazpromului, de embargoul mărfurilor ucrainene și moldovene pe piața rusă, de toate mofturile lui Putin și ale camarilei sale kaghebiste. Rușii pierd și oligarhia de la Moscova digeră greu așa ceva. Medvedev, premierul de carton a amenințat fățiș: „dacă Ucraina va semna Acordul cu UE, aderarea la Uniunea Vamală va fi pentru ea un subiect închis”. Adică mărfurile ucrainene vor fi blocate pe piața rusă. Premierul Azarov are două contra argumente puternice față de „pacifismul” putino-medvedist. În primul rînd șantajul cu gazul rusesc nu prea mai funcționează, Ucraina pedălînd puternic spre independența energetică față de Rusia. În al doilea rînd, Azarov poate spune clar rușilor că blocarea mărfurilor ucrainene ar putea aduce sancțiuni împotriva Rusiei din partea Organizației Mondiale a Comerțului (OMC) unde cele două țări sînt semnatare. Și nu în ultimul rînd Kievul poate să redeschidă discuțiile privind baza militară rusă de la Sevastopol unde hîrburile navale ale fostei URSS stau pe apă ca niște oale plutind în maioneză. În timp ce Putin presează Chișinăul, Kievul și Minskul, în timp ce același Putin propune Iranului achiziționarea de noi rachete de tip S300 rusești și dorește să-i construiască un reactor nuclear la Bushehr, în timp ce Rusia și Iranul sînt principalii susținători ai regimului criminal din Siria (soldat pînă acum cu peste 100.000 de victime), în timp ce drepturile omului sînt încălcate în mod grosolan de către administrația de la Kremlin, opoziții regimului fiind ori arestați ori nevoiți să fugă din țară, niște năuci îl propun pe Vladimir Putin la premiul Nobel pentru pace! Motivul invocat? Fix în stilul ipocriziei mujicești. Cică Putin merită Nobelul pentru pace „fiind conducătorul unuia dintre cele mai importante state”. Băi, mujici ăsta nu-i un criteriu. Transmiteți lui Putin din partea mea că Maica Teresa nu era stat dar a meritat pe deplin premiul Nobel pentru pace. Și, cică Putin „contribuie activ la soluționarea pașnică a tuturor conflictelor de pe planetă”. Daaa, sigur! Războiul economic împotriva Republicii Moldova și a Ucrainei, asupra Georgiei și a altor state ex-sovietice

reprezintă fix această contribuție activă la soluționarea pașnică a problemelor. Maimuța cu grenada face pe 26 septembrie manevre militare cu rachete Iskander în Belarus, ca să sperie Ucraina și vrea și premiul pentru pace în același timp. Vorba „doamnei de fier”, Margaret Teatcher „Europa asta e doldora de persoane rău intenționate”. Adică, pe românește sau ucrainește, Europa e doldora de maimuțe cu grenade. Fiindcă așa se cred rușii, niște mari europeni.

Olimpiada fițoșilor

Lumea-i plină de fițe și fițoși, de șmecheri și fentoși. Fițe nu fac numai oamenii, ci și obiectele. Te trezești că, fix atunci când te grăbești cel mai tare, liftul îți face o fiță și se oprește între etaje. Tocmai când vrei să arăți gigea fiindcă te întâlnești cu gagică, lama de ras îți face o fiță și-ți lasă o tăietură de-ți vine să-ți iei cîmpii. Tocmai când îi meciul cel mai frumos de fotbal sau când vrei să urmărești telenovela preferată, fix atunci televizorul îți face o fiță și-ți bagă purici pe tot ecranul. Și oamenii fac fițe și încă de alea nasoale. Tocmai când ești în cel mai mare amor cu nevasta, atunci se dă ușa de perete și năvălește în dormitor soacra ca să-ți spună că s-o băgat pui tacim la prăvălie. Fițoase sînt și capetele încoronate. Iote numai ce fiță publicitară au făcut Putin și Medvedev mai deunăzi. Ei s-au filmat schiind la Soci ca să facă reclamă Jocurilor Olimpice ce vor debuta în curînd. Era mișto dacă-i vedeam pe cei doi, nu schiind, ci trăgîndu-se cu folia de plastic ori cu capacul de closet pe pîrtie. Putin și Lukașenko s-au dat și ei fițoși, mascîndu-se în hockey-iști și frecînd pucul pe gheață ca să arate cît de bun e patinoarul olimpic de la Soci. Personal aș fi dorit să-i văd pe cei doi probînd trambulina de sărituri cu schiurile. La urma urmei, de ce s-o pățească numai nevinovatul Schumacher, care n-a făcut niciun rău lumii. Vedeti ce curvă-i politica și, mai ales, ce perversi sînt cei care o practică? După ce s-au porcăit și s-au scuipat ca la ușa cortului, după ce Putin l-a tot bușit pe Lukașenko ori de cîte ori l-a prins la mantinelă, cei

doi mici dictatori sînt acum în mare amor. Păi, cum să nu-și schimbe bezele și să-și facă ochi dulci, dacă licheluța de la Minsk a transformat Belarus într-o garnizoană muscălească în care, belarușii (adicătelea rușii cei frumoși) vor fi transformați, pardon, în „fetițe” ale cazacilor. Asta în cel mai fericit caz. Dacă vă închipuiți că Rusia și Belarusia vor trăi o frumoasă telenovelă lesbi, sînteți naivi. Belarusul și Kazachstanul, prin intrarea în Uniunea Vamală ticluită de oligarhia kaghebiștă de la Moscova, pot deja să împartă coliva suveranității și independenței lor naționale. Kibutzul euro-asiatic la care visează camarila putinistă nu este decît o nouă formă a strategilor moscoviți de a recrea o Rusie imperială. Acolo s-a lipit și Armenia și probabil că, după ultimele danii făcute de Gazprom Ucrainei, și Kievul se va alinia către Est. Rămîne de văzut. Deocamdată, puterea de la Kiev își joacă foarte pragmatic cărțile. E binevenit cel care dă mai mult. Asta pare să fie sloganul la modă. Chestia e că ucrainenii n-ar trebui să uite faptul că darul rușilor e ca și darul „grecilor”, trebuie să te ferești de el. Istoria a demonstrat că Holodomorul (exterminarea prin înfometare) deportările, arestările, torturile și crimele-au venit, nu de la Bruxelles, ci de la Moscova. De la Lenin și tătucă Stalin. Asta-i însă o altă poveste de amor cu năbădăi. Totul ține de luciditatea clasei politice de la Kiev, luciditate de care nu pot fi suspectate Belarusul și Kazachstan. Oricum, Putin face cum vrea el și, oricît ar boci unii mai tîrziu, Moscova nu crede în lacrimi. După această micuță paranteză, să revenim la problema principală. Putin i-a asigurat chiar și pe sportivii homosexuali că se vor simți bine la Soci. La ce comportament mujicesc dezvoltă muscalii, nu-i de mirare să vedem kaghebiști sub acoperire oferindu-și serviciile (la ordin) pentru gay-ii veniți să facă performanțe cu fundulețul. Dar, duplicitar cum e, țarul Vladimir una vorbește și alta face. În timp ce încearcă să calmeze comunitatea gay dîndu-se apărător al libertăților sexuale, el bagă la zdup și-i încinge cu bulanele pe toți cei bînuți că ar fi pidosnici. Bineînțeles că polcovnicul Kiril, patriarhul Moscovei și

al întregii Rusii tace mucles la faza asta fiindcă, dacă șeful lui, tovarășul Putin îi trage o anatemă, varză se alege de bietul popă și de epoleții lui pitiți sub anterior. Imagologic, Rusia stă foarte prost în sondajele mondiale. Vreo două dictaturi și câteva guverne habarniste mai acordă credibilitate tandemului putino-medvedist. De fapt, Medvedev nici nu mai contează în ecuația puterii. El a ajuns un simplu blogger care mimează atribuțiile de prim ministru. Lumea s-a lămurit cam ce hram poartă această Rusie și din cauza asta puterea de la Kremlin încearcă să dregă busuiocul. În stil caracteristic, adicăteala cu fițe. Olimpiada de la Soci este un prilej excelent de cosmetizare a dictaturii oligarhice conduse de tovarășul Putin. Chestia e că omenirea nu-i atât de proastă încât să creadă că poți dosi sub patrafirul olimpic uciderea unor ziariști potrivnici regimului lui Putin, că poți șterge cu buretele flagrantele încălcări ale drepturilor omului în Rusia, că poți teleporta toată corupția regimului pe perioada jocurilor olimpice de iarnă, că poți ascunde faptul că în Rusia mor anual aproape un milion de copii din cauza TBC-ului și a drogurilor, că există încă deținuți politici și deci și poliție politică sau că oponenții regimului sînt arestați, reproșîndu-li-se vinovății imaginare. Dacă domnul Putin vrea un rechizitoriu, nici o problemă, îl putem desena oricînd. Ana Politkovskaia a murit fiindcă a dezvăluit că atentatele împotriva unor civili din capitala rusă, atentate care au reprezentat motivul declanșării războiului în Cecenia, au fost de fapt organizate chiar de oamenii Kremlinului. După declanșarea războiului, Putin a crescut brusc în sondaje. Cu un asemenea precedent, e o glumă să spui că „ceva e putred în Danemarca”. Nu, dragilor, Danemarca e putredă în totalitate. Actele teroriste de la Volgograd poartă eticheta Daghestanului. La ce mînăreli învîrt serviciile secrete ruse (și nu numai ele), nici nu-i de mirare că Daghestanul a devenit un nou centru al terorismului mondial. Mai ales că Daghestanul ăsta e acuzat că este și în spatele actului terorist de la maratonul din Boston. Mișto le mai însăilează unii. Putin va

folosi deflagrațiile de la Volvograd în interesele propriei imagini și, în subsidiar, pentru gloria Maicii Rossia. El are și avocați, nu doar contestatari. Unul dintre cei care-i pupă poala e și Marius Vizer, fost șef pe la judo și actualmente mahăr la o instituție internațională de tumbe. Băiatul ăsta, în loc să-și vadă de treburile lui, se trezește vorbind singur sau, mă rog, în urma unei stipendii moscovite (Doamne ferește). Drăguțul de Vizer devine peste noapte apărătorul Rusiei și a amicului Putin. Iată ce declară năucul: lumea trebuie să fie recunoscătoare poporului rus pentru că, prin olimpiada de la Soci acesta îi oferă o asemenea șansă de promovare a olimpismului! Hai, nu zău? Ia să ne mai scutească „poporul rus” cu asemenea șanse, iar domnul avocat Vizer să nu-și închipuie că aburește pe cineva. Poporul rus e Putin și de dragul acestuia se strofoacă atât de tare domnul antrenor de jude. Dacă era antrenor de băut votcă, poate că-l mai credeam pe Vizer că vorbește despre poporul rus, dar așa, ia mai du-te la plimbare, băi, tovarășe. Și mai zice domnul Vizer una de intră zeița minciunii în orgasm. Cică, Rusia a făcut un mare efort pentru a organiza olimpiada. Păi, drăguță și dragi meseni, iote ce mare efort a făcut Rusia. Marile proiecte au nevoie de forță de muncă, fie că-i vorba de olimpiade sau campionate de fotbal. Chestia a valabilă și pentru Rusia care, în februarie găzduiește olimpiada de iarnă. Rusia a antamat pentru mega proiectul de la Soci forță de muncă din Moldova, Tadjichistan, Kîrgîstan, Uzbekistan, Ucraina și Republica Moldova. În jur de 60.000 de oameni au pus umărul. Patronul acestei imense armate de salahori este „Comitetul de Organizare Rusia 2018”. Așadar, avem de-a face cu angajați și angajatori. În țările civilizate, angajatorii își plătesc angajații după ce acestea se achită de treabă. Numai că Rusia nu-i încă o țară civilizată (lucru pe care domnul Vizer se pare că nu l-a aflat). Ca atare, 60.000 de oameni s-au spetit să construiască satul olimpic de la Soci și, când colo, atunci când a fost vorba de plată, au luat-o-n barbă. Și acum, pe concret. Există legea Federației Ruse nr. 108-fz

din 7 iunie 2013, adoptată cu sprijinul lui Vladimir Putin și care conține o serie de „principii” ce încalcă perfect drepturile omului. De exemplu, legea prevede că străinii care încheie acordul cu „Comitetul Rusia 2018” – „nu au nevoie de permise oficiale de lucru, filialele comitetului nu au nevoie de permise pentru atragerea forței de muncă străină, ele nu sînt sub controlul puterii locale, a serviciului federal de migrație, de finanțe etc”. Așadar, pentru astfel de lucrători poate fi introdusă ziua de lucru nenormată precum și munca în zile de sărbătoare sau pe parcursul nopții. În anul de grație 2013, muncitorii străini care au hîit la Soci pentru gloria Maicii Rossia au dobîndit statutul de sclavi. Cel puțin așa comentează unii analiști politici. Marea majoritate a acestor „sclavi” nici n-a fost plătită. Ce-i mai frumos e că acești oameni, după ce și-au terminat treaba, au fost expulzați din Rusia fiindcă nu aveau permise de muncă” În plus li s-a pus și interdicție de a mai călca în Rusia. Este prima mare „performanță” obținută de Rusia la olimpiada de la Soci. Așa o „schemă” se practică și cu muncitorii străini de la Moscova. O astfel de atitudine a Rusiei față de lucrătorii străini și față de fostele „republici surori” este tipică pentru comportamentul oligarhilor moscoviți. Unii analiști spun chiar că, dacă ar fi să analizăm situația aceasta din punct de vedere optimist, muncitorii păcăliți ar trebui să fie bucuroși că au rămas în viață, mulți dintre constructorii „obiectivelor” staliniste neavînd această șansă. Terorismul practicat pe piața muncii de la Soci este cît se poate de evident. Nu degeaba liderii politici din Franța, SUA și Germania au declinat participarea la deschiderea olimpiadei. Așa că, să ne mai scutească unii cu „eforturile poporului rus” pentru organizarea olimpiadei și mai ales cu recunoștința pe care omenirea trebuie să o manifeste față de Putin și poporul său. Comitetul de organizare „Rusia 2018” să-i întrebe pe cei 60.000 de muncitori străini neplătiți și expulzați ce mare „recunoștință” au ei față de politica rusă. Și se mai miră mujicii de ce au atentate!

Meditații cu nuiaua

Nu doar lumpen-proletariatul e plin de zevzeci și nătărăi. Nu doar lumea săracă și incultă e blamabilă sub aspectul lipsei de judecată. Mocofani întâlnim și în sferile înalte ale culturii, artei, în lumea plină de fițe a vedetelor, în sportul de performanță și, mai ales, în politică. Pentru că asta din urmă ne place cel mai tare, vom oferi cititorilor spre consum mai multe exemple despre care, din start, nu garantăm că sunt deplin digerabile. Începem cu premierul japonez Shinzo Abe. Băiatul ăsta e totuși de admirat. El se supune în mod voluntar unor lovituri cu nuiaua înainte de a lua decizii importante. Pentru un european, această manieră de a pregăti un act decizional, poate părea cel puțin bizară, dacă nu chiar oleacă demnă de domeniul psihiatriei. Chestia e că, asiaticii funcționează după alte paradigme axiologice decât noi, europenii, care ne credem, vorba lui Camus, deșteptii lumii. După cum relatează un călugăr, premierul japonez „practică într-un templu această formă de meditație care îl ajută să atingă stadiul Zen și să înfrunte cu seninătate toate provocările”. În plus, domnul Abe „nu scoate nici un sunet atunci când este lovit”. Adevărul e că, mulți papagali din politica mondială ar trebui să ia exemplu de la premierul japonez. Cu siguranță că lumea ar arăta mai bine, ar fi mai calmă și mai echilibrată, adică ar atinge un minim stadiu Zen de meditație. Neîntîmplîndu-se acest lucru, ne trezim aproape zilnic cu inițiative politice tembele, cu indivizi care bat câmpii, cu netoți care iau decizii care afectează negativ milioane de

destine umane sau, pur și simplu cu bastarzi ramoliți pe care istoria ar trebui să-i trimită de mult la tomberon. Începem cu un caz clinic, acela al președintelui venezuelan Nicholas Maduro care, departe de a se apropia de stadiul Zen, declară: „am decis să creez postul de viceministru și, în onoarea comandantului Hugo Chavez și a lui Simon Bolivar, a primit denumirea de viceministru pentru suprema fericire socială a poporului venezuelan”. Bineînțeles că toată lumea l-a luat la mișto dar, nefiind totuși vorba de o glumă a lui Maduro, gestul a fost taxat și cu duritate. Un locuitor din Caracas i-a atras atenția președintelui că „Fericirea supremă e acea fericire galopantă pe care o simți când mergi la piață și nu găsești lapte”. Păi, n-ar merita Maduro așa niște jordii la dos pentru văzduhismul cu care conduce țara? Ba, bine că nu. Măcar pentru a vedea și el cum e atunci când atinge stadiul Zen de meditație. Îndeobște, oamenii simpli, atunci când vor să se afle în treabă trîntesc așa, cu seninătate cîte o tîmpenie de-i lasă pe toți muți. Asta n-ar fi mare chichi pentru că turma ignobilă își digeră fără grimase propriile ineptii. Problema devine serioasă și produce implicații în mentalul social atunci când „cugetările” vin din mediul cuvîntătoarelor politice. Când îl auzi pe Charles de Gaulle scăpînd din colivia gîndirii sale cazone o porumbiță de genul „China e o țară mare locuită de mulți chinezi”, aproape că-ți pieri tot respectul pentru genialitatea poporului francez. Dacă era bătut la pîlmuță cu nuieleșa atunci când trebuia, domnul de Gaulles ar fi atins momentul Zen de meditație și n-ar mai fi bătut cîmpii aiurea. În lumea înaltă a politicii, năuceala nu-i prezentă doar prin vorbe, ci și prin gesturi. Serviți de aici gestică mondialistă. La o întîlnire pregătitoare pentru conferința de pace privind Siria, secretarul american de stat, John Kerry, i-a făcut cadou omologului său rus, Serghei Lavrov, doi cartofi. Siria arde și aștia-și livrează barabule. Dacă ar fi fost vorba de doi cartofi fierbinți, atunci poate că l-am fi bănuit pe domnul Kerry că ar face rușilor oarece aluzii diplomatice, dar așa, gestul său nu denotă decît o nerozie și care încalcă normele

diplomatice de conduită. În plus, gestul lezează și memoria victimelor din războiul fratricid sirian, trimițându-l în derizoriu și în miștocăreală de maidan. Ce nuieleșe ar fi meritat și americanul ăsta! Dacă tot suntem la cadouri aiurea, iote și o năzdrăvănie de la Vatican. Un șef de la celebra companie Daimler, aflată în vizită la părintele pontif, i-a făcut cadou acestuia o bicicletă. Papa-i tare de tot. El a primit de la compania Harley Davidson „două motoare și o giacă de piele”. Bine că oficialilor români care au fost pe la Vatican nu le-a venit ideea de a-l cadorigi pe Sfântul Părinte cu vreo bicicletă Tohan, dintr-ai pe care, dacă încerci s-o asamblezi, ba îți iese cuptor cu microunde, ba pușcă automată Kalașnikov și, rareori chiar o bicicletă Tohan. Sfântul Părinte ar trebui să fie mai precaut cu invitații săi, nu de alta, dar dacă primește, spre exemplu, o delegație de la Victoria's Secret, s-ar putea trezi cu cine știe ce cadorigeală constînd în sutiene, bikini ori calendare cu dame deșucheate la capitolul înțolire. Mai greu merge cu rusnaciei atunci cînd vine vorba de implementat meditația Zen. Ia uite ce păsărică belicoasă ieși pe gura vicepremierului Dmitri Rogozin: „nu vom ezita, în anumite situații, să ne protejăm cu arma nucleară” și „această eventualitate constituie principalul factor de disuasiune față de provocările și agresiunile care vizează Federația Rusă”. Asta zice vicepremierul Rogozin în timp ce Moscova, prin vocea lui Vladimir Putin se așteaptă „la o cooperare mai semnificativă și reciproc avantajoasă cu România”. Rusnaciei ăștia mînîncă un rahat cu prune la fel de mare ca și Maica Rossia. În timp ce Kremlinul instalează baterii de rachete la granițele UE, dorește „cooperare mai semnificativă și reciproc avantajoasă” cu Bucureștiul. Să aștepte mult și bine, așa cum și noi am așteptat să primim înapoi tezaurul românesc și teritoriile luate de Armata Roșie. Și Putin și Rogozin ar merita niște nuiele la curul gol pentru fățarnicia de care dau dovadă. Cel mai bun de bătut cu nuiua e însă deputatul rus Roman Hudiakov care declară cu cinică seninătate că prezența militară rusă în Transnistria trebuie sporită deoarece „România se

pronunță în mod constant în favoarea unirii cu Republica Moldova”. Acest lucru nu e posibil fără soluționarea crizei transnistrene „unde locuiesc peste 200.000 de ruși”, bocește mujicul ăsta parlamentar. Alo, tovarăși Hudiakov, băi, neam de votcă băută în exces, păi, cine mama ciumei i-a adus pe cei 200.000 de rusnaci în Transnistria? Ce caută ei în țara basarabilor? Dar, ce să le mai ceri meditație Zen unor mujici îmbibați de trascău? Vorba lui Al Gore, fostul vicepreședinte al SUA și laureat la Premiului Nobel: „zebra nu-și schimbă petele niciodată”. Trecînd peste faptul că domnul Gore n-a aflat că zebra are dungi și nu pete, putem să spunem că rusnaciei seamănă nițel cu zebrelele. Ei nu-și vor schimba niciodată atitudinea și năravurile hegemonice. Altul care merită nuiete zdravene e unul dintre doctrinarii de frunte ai Noii Ordini Mondiale, domnul bilderberg Henry Kissinger. Uncheașul ăsta decrepit spune că, pentru instaurarea unui guvern mondial, cel mai potrivit ar fi „stilul Mao”. Domnul Kissinger a fost elevul sîrguincios a lui David Rochfeller, cel care a inventat și condus de altfel clubul bilderberg. Acest David zicea cu cinism prin anii 70? „indiferent cît a costat revoluția chineză (de care el este fascinat), ea a fost eficientă în a produce o administrație dedicată și o societate de înaltă moralitate”. Cum mama ciumei poți fi fascinat de un experiment (revoluția maoistă) care a lăsat în urmă 30 de milioane de morți și care, dragă Doamne, a obținut nici mai mult nici mai puțin decît „o administrație dedicată”. Și, ca să ne lase și mai mască, neicușorul David mai vine cu o precizare: „experimentul social al Chinei lui Mao este unul dintre cele mai de succes din istoria omenirii”. Dacă-i pe așa, nu ne rămîne decît să-i reînviem pe Hitler și Stalin și, împreună cu Mao și bilderbergii să instaurăm o administrație mondială „dedicată”. Or muri vreo cîteva zeci de milioane de oameni pentru asta. Vorba unui bilderberg: „la scară mondială, chiar nu mai contează cît costă stilul mao”. În afară de repulsia mea totală față de asemenea afectivități legate de „stilul mao”, le-aș recomanda „moșnegilor decrepiți” (așa-i numea cineva)

de la Bilderberg să aibă grijă cu rușii. Să aibă mare grijă fiindcă, pe
ăștia, dacă-i convingi că e loc pentru toți sub soare, fix atunci li se
năzare că vor toți la umbră. C'ășa-s mujicii, sensibiloși la insolație.
Peăștia, nici dacă-i bați un secol cu nuiielele, nu vor atinge vreo
formă de meditație. Da păi din aia Zen.

Nerv de nerv Liturghii electorale

Ca cetățean care-i plătitor de taxe și impozite și semnatar al acestei rubrici vreau să pun o întrebare dragelor noastre autorități nu a dragelor autorități naționale care plutesc într-un total văzduhism ci a dragelor autorități locale care nici ele nu-s mai breze așadar băi nănași din primărie și consiliu local după o îndelungată constipație contabilicească ați reușit să aprobați cu gemetele de rigoare bugetul municipiului pe 2014 bineînțeles că banii vor urma să fie jecmăniți în marea lor majoritate de filiera clientelară uselistă ceea ce mă enervează cel mai mult e că edilii după ce în campanie electorală nu mai puteau dormi noaptea de dragul culturii bucovinene acum când s-au trezit cu pîrjoalele în căruță nu numai că uită de artiștii plastici de scriitori de poeți de sculptori sau de alte alea așa se face că și în acest an consilierii lui pește fript au aprobat cu chiu cu vai un procent de 1% din bugetul local pentru Sport și Cultură adică întâi și întâi vor lua parale profii de tumbe handbaliștii de pe ultimul loc din liga națională împiedicații de la Rapid și de la Sporting Suceava pe care nu-i cunoaște nimeni dincolo de mingicăreala de toloacă laăștia se mai adaugă și mediocritatea voleibalistică dirijată cu imens profesionalism de matusalemicul Victor Pancu la sporturile de echipă și județul și municipalitatea sunt o mare varză e clar că din 1% alocat sportului și culturii marea majoritate a bănușilor se vor duce pe mingicăreli cultura e cenușăreasă băieții din consiliul local

n-au nici o treabă cu cultură pentru că acest consiliu este construit mai mult din juriști fără procese din ingineri fără fabrici la care se mai adaugă și vreo câțiva agramați teleportați politic n-am văzut nici un consilier local nici un viceprimar nici pe Ion Lungu la nici o manifestare culturală majoră aaa pe la sîrbe și hore urbane sigur stau moț în față e clar că pentru ăștia cultura înseamnă manele în buricul tîrgului și muzică populară de ziua națională a României ori de Revelion hip hopul din parcare de la mall e mai important decît participarea la momentele care marchează date importante din istoria națională de exemplu la festivitatea „lumini pentru libertate” care comemora cu 240 de lumînări aprinse memoria Revoluției din decembrie 89 n-a participat nici o oficialitate locală sau județeană în altă ordine de idei ar trebui ca UAP Suceava și Uniunea Scriitorilor Bucovineni atunci cînd au manifestări culturale să afișeze cu litere de-o șchioapă mesajul „manifestare închisă pentru autoritățile locale” e normal să fie așa de altfel domnii din primărie au dat totdeauna cu flit tuturor evenimentelor culturale deși ei se cred mari ctitori ai urbei mai nou pentru Catedrala de pe Mărășești edilii au aprobat un milion de ron e foarte clar pentru toată lumea de ce dania asta aduce voturi ori la noi deja a fost canonizată liturghia electorală în același timp primăria mai trebuie să achite un miliard de lei vechi ca daune pentru demolarea genialei lucrări de artă intitulată „laudă omului și muncii” de pe un perete a fostului IUPS o făcătură proletcultistă de toată voma pe care niște judecători fără minte au considerat-o operă de artă cu astfel de funcționari de unde mama ciume să mai rămîna bani și pentru cultură judecătoria ar fi trebuit să dea următorul verdict ridicăți înapoi IUPS-ul și atunci vom pune la loc gratis kitch-ul intitulat „laudă omului și muncii” pentru că nu s-a întîmplat așa ar trebui ca miliardul de lei să fie plătit de oamenii de cultură care au dărîmat fosta inteprindere și nu cetățenii Sucevei care oricum plătesc zilnic tîmpeniile edililor.

Spionul Floricel

Probabil că nu știți că-n perioada de recesiune economică, de criză, nu se plictisesc numai oamenii de rând. Dulce-amarul sentiment al tîndălelii și al spleenului îi cuprinde și pe cei cu preocupări intelectuale. În timp ce plăvanul grobian și anonim bea tutun, decimează halbe de rachiu, violează, conduce mangă sau o pune de o bătaie cu rângi și ciomege de baseball, intelectualul rafinat își întreține plictisul cotidian încercînd să descopere sensuri filosofice în texte penibile sau pur și simplu să întrețină nevinovate discuții intelectuale despre fenomenele meteo. Intelectualul rural, între mulsul vacii și fierberea lăturilor pentru tenorii guițului, își fac timp și pentru rezolvarea unui rebus sau pentru lectura rezumativă a presei. Intelectualii de oraș, absolvenți ai unor facultăți de la mare distanță își închipuie că-s mult superiori în toate domeniile și, de șmecheri ce au ajuns, ca să se distreze, comandă la restaurant apă minerală feliată și ciorbe de perișoare pătrate spre exasperarea pupezelor cu breton care, în calitatea lor de ospătărițe, trebuie să știe rînduiala tacîmurilor, să știe să toarne discret în pahare, dar mai ales să știe să rînească elegant după fiecare consumator. În peisajul plictisului generat de recesiune se mai înghesuie și intelectualitatea artistică, cea veșnic nemulțumită și cîrtitoare, intelectualitatea pensionară și cu, voia dumneavăastră, ultima pe listă, superintelectualitatea, aia etern genială și inutil inovatoare. Așa că, la rubrica „o echipă de cercetători a descoperit că”, vă prezentăm sugestiile unor savanți

demni de Ignobel care consideră că, pentru calmarea stărilor agitate și pentru relaizarea unor relații afectuoase cu cei din jur, e suficient să urmărim cât mai multe filme horror. Adică, dacă te iau toți dracii când citești factura de la întreținere, atunci trebuie să-ți pui imediat un horror ca să te calmezi și să-i zîmbești poștașului care-ți aduce o citație la tribunal pentru neplata unei amenzi rutiere, să-i faci bezele soacră-ti fiindcă ți-a scăpat niște cerneală pe costumul de la serviciu și să-ți mîngîi pitbulul între urechi fiindcă a mușcat la rînd pe toți membrii echipajului de la ambulanță care veniseră să acorde un prim ajutor polițistului de proximitate, cel ce, evident, fusese întîiul mușcat în această operațiune canină. Deci, concluzia e simplă: trebuie să ne cumpărăm casete cu filme horror, să ne autoprovocăm cât mai halucinante coșmaruri pentru ca, apoi, la trezire, să putem fi buni, înțelegători și calzi ca niște bunicuțe decrepite care brodează lăcrămioare pentru nepoței lor pe mînerile aparatelor de bărbierit. Vedeti, de aia e bună știința și mai ales de aia sînt buni cercetătorii. Zilnic, savanții ne descoperă noi taine ale ființei umane. Păi, pînă a se fi născut Anglia și mai ales pînă a fi apărut cercetătorii de la universitatea din Essex, nu ați fi știut pururea în veci că optimismul și pesimismul țin de lungime. Adică dacă o ai mai lungă ești plin de voioșie și antren, iar dacă o ai mai scurtă ești mai bleg și mai pleoștit, mai fără chef și mai dedat însingurării și cocîrțului. E vorba de lungimea unei gene care transportă o substanță intitulată serotină și care ne reglează stările de spirit. Britanicii au luat mai mulți cobai umani și le-au arătat trei feluri de poze: cu imagini ghidușe, vesele și pline de mișto, cu imagini negative, dintr-alea în care unul își feliază soacra cu o drujbă, una își epilează soțul într-un lighean cu lipitori, iar un copilaș știrb și cam crăcănel e tocmai pe cale să dea foc la o benzinărie și, în sfîrșit, cu fotografii neutre care nu inspiră nici un fel de sentiment de genul imaginilor în care vaca miroase o crizantemă, profesorul de chimie își privește lornionul căzut în piure sau cioara de pe stîlpul de telegraf se uită impasibilă către doi puști care se

mozolesc în dosul autogării. Ei, aflați dragii mei plictisiți, că testații cu gena mai lungă au ales fotografiile optimiste, iar cei cu gena scurtă pe cele negative. Sanchi, poți să ai gena oricît de lungă, dacă vine unul și îți arată o poză cu feciorul leșinat de onanizare la dușurile fetelor de la sala de sport, o să-ți sară pe loc veseliile și seninătatea puritanistă și, așa cum recomandă cercetătorii de la universitatea Berkeley din SUA, o să-ți cumperi mintenaș o casetă horror și o să belești ochii în ea pînă o să te apuce total afecțiunea și o să săruți mînerul ușii de la frigider, o să-i zîmbești tandru păsăretului din coteș și o să mîngîi cozorocul instalatorului venit să-ți repare tineta. Dar eu totuși vă zic vouă că cea mai tare și mai tare invenție făcută în perioada plitistului datorată recesiunii economice nu-i nici englezească și nici americană. Nu fraților, ea vine din țara regretatului Steve, anormalul ăla care se juca la televizor cu șerpi, crocodili și tarantule și care pînă la urmă a mierlit-o înțepat de o pisică de mare. Ați ghicit, Australia. Nene, la aștia, de la 1 martie a intrat în vigoare o lege care protejează amantele. Tare frate, extra tare. Adică secretarele cu chiloțeei boțiți prin birouri, colegile asudate în mustăți la viteza foarte iute prin diverse camere de motel, dansatoarele din buric specializate în viața dublă, mulgătoarele de carduri și, în general, toate aceste fete care practică relații second hand, vor fi protejate de acum în colo, se vor bucura de pensie alimentară și de partaj, ca orice divorțată, avînd și calitatea de mamă de copil. Adică bre, se legalizează adulterul. Asta înseamnă că tu stai în cap de atîta muncă și agoniseală și te trezești că deodată vine amantul nevestei și-ți partajează jumătate din avere, ba chiar solitică și pensie alimentară pentru serviciile prestate. Păi în situația asta poți să ai gena optimismului mai lungă decît cureaua de la pantaloni cu care-ți vine să te spînzuri și poate să-ți picure în vene 10 halbe de serotonină, că tot pui mîna pe bormașina cu baterii și-ți alergi rivalul, iar cînd îl prinzi îi faci niște chestii de care să se strepezească pe ei pînă și regizorii horror, ăia recomandați pe post de calmante. Așa că, vedeți, recesiunea nu-i chiar neagră, ci doar

ușor molestatoare psihic. Mă uit la biliardul de la București. Frumos carambol. La sesizarea SRI, parchetul a arestat la București un spion și un trădător. Spionul, bulgar, trădătorul, subofițer român. Mă întreb și eu că dacă SRI s-a ocupat cu ăștia atunci, cu ce mama ciumei s-o fi ocupînd contraspionajul militar? Probabil că doarme. Dacă doarme, îl putem înlocui cu alte organisme cum ar fi de exemplu Direcția pentru Protecția Copilului, sau mai bine direcția pentru protecția bulgarilor, cu administrația piețelor sau cu formația 10 prăjini. Dar să o lăsăm baltă. Și să spunem doar că tablagiul Floricel (ce nume!) își trădează amorul (arma și patria română) și dimpreună cu un bulgar cu față de gulie pe nume Petăr Marinov Zikolov, își închipuie că spionează pentru Ucraina, cînd de fapt ei nu fac decît o simplă pantomimă. Din aceasta rezultă expulzarea atașatului naval la București, Serghii Ilnitskii, personaj de care contraspionajul român e de mult sătul. La asta se mai adaugă demisia ministrului apărării de la Kiev care-i deja pe fărăș și care se alătură demiterii ministrului de externe a Ucrainei, domnul Vladimir Ogrîzko(acestuia din urmă reproșîndu-i-se proasta gestionare a procesului dintre România și Ucraina privind Insula Șerpilor). Dacă nu știți cine i-a reproșat, aflați că e vorba de Partidul Comuniștilor și Partidul Regiunilor din Ucraina, ambele proruse. Trebuie să iei o casetă horror ca să pricepi ce se întîmplă în Ucraina. Oricum, în acest moment țara lui Iușcenco e plasată pe o poziție absolut jenantă față de NATO și UE. Izolarea ei în relațiile cu Bruxellul este exact ceea ce convine de minune Moscovei. Așa că afacerea de la București vine mînușă țarilor Medvedev și Putin în acțiunea de îndepărtare a Ucrainei de sensurile democrației continentale. Așa cred că trebuie vizionată caseta horror cu filmul „Spionul Floricel, omul Moscovei”.

Capra rusească

Trebuie să recunosc în fața dumneavoastră că sînt din ce în ce mai uimit de ființa umană și de capacitățile ei. Adam, cea celebră creație a bunului Dumnezeu și perversa Eva, surrogatul antiangoasă a strămoșului biblic au format un cuplu generic pentru cele 6 miliarde de fiinșă care trăiesc momentan pe Terra. Unii opinează chiar că Tatăl Ceresc și-ar fi scăpat creația de sub control și că oamenii au ajuns să-și facă d ecap comportîndu-se împotriva naturii. Ca să fiu cinstit, tocmai aceste comportamente umane de la noi sau de aiurea, de pe planetă, îmi dau de multe ori fiori sau îmi creează coșmaruri. Pentru început să-i luăm ca exemplu pe ruși. Nu pe oricare dintre ei, nu pe cei de rînd care-și încep în mod normal diminețile consumînd minim un kilogram de vodcă de căciulă și încheindu-și ziua în același mod bahic. Nu o să-i iau ca exemplu nici pe petrorușii sau gazorușii ale căror conturi plesnesc de sute de milioane sau chiar miliarde de euro ci pe acei ruși acărora demnitate se confundă adcesea cu anonimatul. Așa că, aflați dragi însetați de cunoaștere că niște cercetători ruși, crezîndu-se buric de planetă și uzurpînd atributele divinității s-au apucat și au creat un cocktail genetic de toată cruceala. Adică rusnacciiăștia au ieșit pe piață cu 90 d ecapre care atunci cînd sînt mulse nu dau lapte d ecapră cum ar fi normal ci lapte uman. Băi, dintr-ăla din care am supt noi toți la naștere și ne-am simțit bine cînd ne-au bătut moașele cu palmițele pe spate ca să rîgîim gastric după alăptare și să nu ne constipăm. Acum

stau și mă întreb dacă maternitățile din Rusia nu vor fi cumva dotate fiecare în parte cu oarece saivane în care să rumege, să behăie și să secreteze lapte uman frumoasele mutante ale științei ruse. Și apoi ce se va întâmpla cu renumita telemea feta, d ecapră și cu numai puțin celebrul Tzatziki făcut din brânză d ecapră, iaurt și castraveciori. Vor fi înțărcați și hrăniți sugarii ruși cu așa ceva? Păi numai rușii ăștia turbați la minte sînt în stare să mănînce telemea umană cu roșii. Și dacă pînă acum caprele oferă doar lapte uman, nu cumva e posibil ca savanții ruși să obțină genetic capre care nasc copiii cu cornițe, care balebă și care de mici împung și vorbesc rusește? Dar oare bieteile capre ajunse bătaia de joc a geneticii ruse vor fi singurele mutante create de savanții lui Medvedev și Putin? Mîine poimîine ne vom trezi că știința experimentală rusă ne va oferi spre vînzare furnici care bat la mașină, ricnocerii care împletesc plovere, wischi de bivoliță, supă de trifoi, găini cu lentile de contact, parfum de găinaț de cuc sau icre pătrate bătute cu ciocanul d elipit. Iar eternul și gogolianul mujic trecut prin strălucitoarea epocă a colhozului sovietic și ajuns acum în amărîta postură d efermier capitalist va privi cu uimire cum, din cauza geneticii ruse, mînjii din ograda lui au ajuns să sugă la apratușl de sudură, la muls, oile dau nu lapte cu kerosen numai bun pentru avioane iar vițeii, înlocuiesc tradițională și plicticoasa alăptare cu suptul unor ferbetoane ca să le fie mugetul oțelit. Dar să-i las pe rusnaci în plata Domnului și a geneticii lor și să mai bifez o constatare din agenda mea de mirări planetare. Evident că e vorba tot de niște cercetători, de data asta japonezi. ăștia s-au apucat de lucruri mai serioase, nu de papiote care alăptează crizenteme. Deci niște savanți din Țara Sorelui Răsare au reușit să identifice zonele de pe creierul uman corespunzătoare geloziei, invidiei și durerii fizice dar și zonele corespunzătoare sentimentelor de fericire. Adică băi nene, japonezii știu deja unde-i lobul care-i face pe oameni să s ebucure de necazurile și nenorocirile altora. Ba chiar cică există în cultura orală japoneză o vorbă care zice că „ghinioanele altora au gust de

miere”. Păi da fraților, sigur că da și la noi la români funcționează o zonă pe creier care-i face pe aceștia să s ebucure nespuse de belelele altora. Să moară și capra vecinului, zice oralitatea românească, cea înțeleaptă și dacă privim vorba asta cu o oarecare îngăduință geografică putem zice că ne bucurăm din cale afară dacă mor toate cele 90 d ecapre ale rușilor, alea care dau lapte uman și care ne strică nouă dumnezeiasca și materna imagine a alăptării pruncului. Cred că la noi, lobul ăsta al decesului caprei vecinului ne ocupă jumătate din cap, cealaltă jumătate fiind ocupată cu sudălmii, vorbe proaste dar grele și ocări la adresa crizei financiare în general și păcătoșeniei lumii acesteia în special. Păi ați văzut și dumneavoastră în ce necaz ne-a băgat oculta finnaciară mondială. Nimic nu mai funcționează pe lumea asta. Până și bogătanii marilor companii auto au ajuns să cercească parale de la guverne ca să nu s eprăbușească de tot. Și dacă ar fi vorba doar de producția d emășini n-ar fi nici o brânză, poate să se prăbușească în voie. Noi om merge mai mult pe jos și nu vom mai polua atîta Terra. Dar, fraților, iubiți planetari, pînă și sindicatul prostituatelor din America a ajuns să ceară 5 miliarde de dolari sprijin de la tînăra administrație Obama. Și apoi tăticlele, se știe că nu-i frumos să refuzți doamnele și să nu susții cea mai veche îndeletnicire din lume. Măcar din milă creștinească „fetițele” ar trebui în vreun fel protejate șim o dată cu ele ar fi protejați și beneficiarii serviciilor contra cost. România după cum se știe e total medievală în sensul acesta. Ne mai mirăm de ce sînt violate copile de 12 și 13 ani sau babe ale căror ten rivalizează cu hîrtia creponată. Ne mirăm ca proștii, degaba, și rămînem dependenții unei latifundiare mentalități dogmatice refuzînd în continuare înființarea instituției bordelului. Și dacă ebglezii se trezesc cu tătici de 13 ani de ce adică la noi să nu apară școlărițe dedicate carierei de star porno sau pensionare, care după ce au profesat activități cu înaltă decență socială s-au apucat să practice acum sex în grup? Se poate oare vorbi în cazul lor de păcatul prostituției? Mir-am-aș. De fapt prostituția nu apare nici în

lista celor 7 păcat acceptate anul trecut de Vatican în completarea altor 7 din lipsta Papei Grigore cel Mare de prin secolul al șaselea. Pentru memoria voastră vă reamintesc că e vorba de: manipulările genetice, nedreptatea socială, traficul de droguri, experimentele pe oameni, sărăcia, îmbogățirea exagerată și poluarea. Uite că adulterul politic nu figurează ca păcat. Și atunci mă întreb cu îndreptățire: dacă cercetătorii au stabilit că maimuțele antropoide, că primatele au sentimentul moralității, în sensul că deosebesc binele de rău atunci cum se face că primatele politice românești, deși nu deosebesc binele de rău sînt departe de a poseda capacități morale. Ideea ar fi să procedăm exact precum comuniștii români care-și trimiteau oamenii să se specializeze și să se moralizeze la Moscova, așa ar trebui să facem și noi, să trimitem clasa politică românească la Moscova ca să umanizeze rușii în saivanele lor genetice.

Cuprins

Ion Drăgușanul: Un pumn de cuvinte	5
Șlapi pentru domnul Putin	10
Salutul american.....	14
Tîpanimaiș, Daria?.....	18
Adică a fost ruletă rusească, domnule Putin	22
Jupîn de Pardon.....	26
Turtiți-vă nasurile la altă masă.....	29
„În chiloți, sau chiar fără ei”	34
De Mihail Sergheevici Gorbaciov.....	34
KK.....	38
Comunismul carbogazos.....	43
Lady GAGA(rin).....	48
Sfinția Sa MIG-ul.....	52
„Stratagema” mirosului.....	57
Avocatul diavolului.....	61
Noi suntem de la Coțușca/ Unde a-nțărcat dracu, rățușca	66
Castrății chimici ai Maicii Rosiia	71
Peisagii cu pițipoance și mamuți.....	76
Păpușa kaghebistă	80
Motanul Doroftiei și legea picnicului	85
Planeta isteroizilor	90
Dinotaurii, brontoșmecherii și mamutofrecția	95
Erecția ezoterică la piticii de grădină.....	100
„Vocea Rusiei”, pardon, Prostiei.....	105

Dilimăngeala cea de toate zilele	110
De dragul limbii române	114
„O chestiune de existență”	119
Burlacul Putin	124
„Căsătorie pe calea violului”	129
Maimuțe cu grenade.....	134
Maimuțe cu grenade II.....	138
Olimpiada fițoșilor	143
Meditații cu nuiăua	148
Nerv de nerv.....	153
Liturghii electorale.....	153
Spionul Floricel.....	155
Capra rusească	159